Εβδομάς

ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ

ΕΤΟΣ 10ΟΝ ΑΡΙΘ. 486

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ · ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947

20 Ἰανουαρίου 1937

Ἑβδομάδα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΚΑΙ ΠΑΛΙ... Η ΠΗΤΤΑ!

Πέρασε ἡ πρωτοχρονιὰ μὲ τὴν πήττα... κι' ὅμως οἱ ἐργάται τοῦ πιεστηρίου μας πάτησαν αὐτὴ τὴν φορὰ στὴν πήττα ἢ μᾶλλον παραπάτησαν τὴν σελίδα τοῦ «Ἀναπληρωματικοῦ» ποὺ ἔγραφε τὴν «Πήττα» τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης. Ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ... φᾶνε τὸ κομμάτι τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀλιβιζάτου! Σπεύδομεν νὰ τοῦ τὸ ξαναστείλουμε... μὲ τὴν ἐλπίδα πώς δὲν μπαγιάτεψε ἀκόμα:

«Καὶ τὸν Ἀλιβιζάτο μας— ποὺ ὀρθῶς τε καὶ εὐλόγως,
τὶς προάλλες, στὸ Συνέδριο, βγῆκε Κανονιολόγος,—
κανεὶς σὲ μιά-δυὸ τράπεζες μπορεῖ νὰ τὸν δωρίσῃ:
ἵνα μὲ τὸν κανόνα του τὰ χρέη τους κανονίσῃ!».

Σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτὸ τὸ κομμάτι, οἱ ἀχόρταγοι ἐργάτες ἔφαγαν καὶ τὸ κομμάτι τῆς πήττας τοῦ Μενεστρέλ... δράστου τῶν στίχων. Τοῦ τὸ ξανασερβίρουμε:

Ὁ δράστης τῶν τετραστίχων εἶχε καταφύγει στὴν «Διεύθυνσιν τῆς Νυκτερινῆς Σχολῆς» ὅπου ἐδέχθη: 1ον ἀπὸ τὸν κ. ὑπουργὸν τῆς Παιδείας θερμὴν χειραψίαν. 2ο ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου συγχαρητήρια. 3ο ἀπὸ τὸν κ. Ζέγγελη μιὰ κοῦπα σαμπάνια...».

Κι' ἔτσι ἀποδίδομεν «τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι...»

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ
ΣΤΗΝ
Ἑβδομάδα
Νέο ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημα, αἰσθηματικώτατο, βαθειὰ ἀνθρώπινο.
ΘΑ ΣΑΣ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΗ
ΘΑ ΣΑΣ
ΓΟΗΤΕΥΣΗ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΑΥΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Μοῦπε ἕνας φίλος μου θρηνῶν
καὶ μὲ τὸ μάτι μελανὸν:
«Πρόσεξε, φίλε μου, μὴν μπλέξῃς
μὲ ἐχθρὸν τὰ μάλα φοβερὸν
ποὺ σ' ἀπειλεῖ νυχθημερὸν:
μ' αὐτὲς τὶς «σταυρωτὲς τὶς λέξεις!»

«Ξυπνῶ καὶ σκέπτομαι: «Θὰ βρῶ
τὴν σύζυγό μου στὸ πλευρό,
κουκλίτσα ὄμορφη, χαδιάρα...»
Μὰ τὴν γλυκειά της τὴν φωνὴ
στὴν σάλα ἀκούω τὴν διπλανή:
«Ποιὸ κατοικίδιο λήγει εἰς «...άρα;»

«Γαϊδ...άρα»! λέω καὶ αὐθωρεὶ
θυμώνει ἡ Ντόρα κι' ἀπορεῖ:
«Γιατί, μοῦ λέει, νὰ μὲ βρίζῃς;»
Συμφιλιωνόμαστε μετὰ
κι' ἀπὸ μακρυὰ ξαναρωτᾶ:
«Ποιὰ ζῶου φωνὴ τελειώνει εἰς «...ίζεις;»

«Γκαρ...ίζεις!» ἀπαντῶ κι' αὐτὴ
χυμᾶ μαζί μου ν' ἁρπαχτῇ
καὶ σπεύδω... ὅπου φύγει - φύγει!
ὥσπου σὲ λίγο ἀκούω ξανὰ
τὸ ἴδιο βιολὶ νὰ κοπανᾷ:
«Πές μου ἕνα «σώπα» εἰς «...σμος» πού λήγει!»

«Σκα...σμός!» τῆς λέω... Καὶ μιὰ καὶ δυὸ
τὰ κάνει ὅλα ρημαδιό...
Καὶ ὅταν τέλος ξεθυμώνει,
ρωτάει πάλι: «Τί εἶναι αὐτό,
ποὺ μ' ἔκανε νὰ παιδευτῶ;
«Ποιὸ ζῶο εἶναι εἰς «...ῆνος» πού τελειώνει;»

«Κτ...ῆνος!» Κι' ἀμέσως παντοφλιά
μοῦ ἔρχεται... ἡ ὀμπρελλιά!
Ἡ Ντόρα κλαίει ἐκνευρισμένη:
«Δὲν εἶσαι διόλου ἱπποτικὸς
ἀφοῦ μὲ βρίζεις διαρκῶς!
Ποιὰ ἐλπίδα, πές μου, λήγει εἰς «...μένη»

«Χά...μένη!» λέω... Μὴν τὰ ρωτᾶς...
Γίνεται μέγας σαματᾶς...
Καὶ τότε, κύττα νὰ ξεμπλέξῃς
φεύγοντας ἔξω ἐν σπουδῇ!
καὶ θὰ ἐξηγῆς σ' ὅποιον σὲ δῇ:
«Φταῖνε... οἱ σταυρωτὲς οἱ λέξεις!»

Η "ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ.

Τὰ μαθήματα συνεχίζονται μὲ μεγαλύτερη ζέση, γιατὶ ὁλοένα προστίθενται καινούργιοι μαθηταί, ὑφιστάμενοι προκαταβολικῶς τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις εἰς τὸ Δρομοκαΐτειον ἐκπαιδευτήριον.

Ἐρώτησις.— Γιατὶ μιλοῦν δυὸ γυναῖκες ὅταν κάθονται καὶ συζητοῦν «τὸ καὶ τό»;

Ἀπάντησις.— Γιὰ τοκετό!

Ἡ κατάσταση τοῦ γράψαντος αὐτὸ τὸ ἀνοσιούργημα ἀρχίζει πάραυτα νὰ ἐγκυμονῇ κινδύνους! Πάντως, δὲν τὸ βάζει κάτω κι' ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς βασανίζῃ μὲ τὶς ἀνοησίες του.

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγομαι ὅταν πάρω ἕνα κτίριο;

Ἀπάντησις.— Πειρακτήριο!

Μεγαλοπρεπὴς καρπαζιὰ εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τοῦ συντάκτου αὐτῆς τῆς στήλης ποὺ τὴν καταθέτει πάραυτα εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἀπο... τροπαίων του!

Ἐρώτησις.— Ποιὰ εἶν' ἐκείνη ποὺ σοῦ λέει πώς εἶδε νεράϊδα;

Ἀπάντησις.— Νεράϊδα!

Παγωνιὰ ἐνσκήπτει καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νερὰ ποὺ εἶδε ἡ ὀπτασία τοῦ ἀδιορθώτου μας γίνονται... πάγος!

Ἐρώτησις.— Τί εἶναι ἕνα παιδὶ ὅταν τὸ σκεπάσῃς μὲ τρεῖς κουβέρτες;

Ἀπάντησις.— Τρικούβερτο!

Ἐρωτᾶται ὁ συντάκτης μὲ πόσες κουβέρτες πρέπει νὰ σκεπαστῇ ὁ δύστηνος ἀναγνώστης ποὺ διαβάζει τὰ κατεψυγμένα παρασκευάσματά του!

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγεται ὁ ἀποκτῶν μιὰν βάσιν;

Ἀπάντησις.— Βάσιγκτων!

Τὰ κόκκαλα τοῦ μακαρίτου προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν θὰ ἔτριζαν ἂν ὑπῆρχαν ἀκόμη. Πάντως, τὸν συντάκτη ποὺ βρῆκε αὐτὴ τὴ βάση... δὲν θὰ βρεθῇ παπᾶς νὰ τὸν διαβάσῃ;

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγεται ἕνα μέρος ποὺ ἐρημώθηκε καὶ πάλι;

Ἀπάντησις.— Παλέρμο!

Καταραμένε, ἀναθεματισμένε, ἀφορεσμένε συντάκτα τῆς «στήλης - ψυγείου» αὐτῆς... πότε θὰ μᾶς λυπηθῆς νὰ μᾶς ἀφήσῃς ἡσύχους... ποὺ κινδυνεύομε νὰ πεθάνωμε ἐκ ψύχους;

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.Τ.Τόμι
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Ἔξυπνα καὶ κουτά

Η ΑΝΑΛΟΓΙΑ

—Ἄκουσε Γιῶργο, ἔχω μιὰ λαμπρὰ ἐπιχείρηση νὰ σοῦ προτείνω. Δέχεσαι γιὰ τὰ μισά; Θὰ βάλῃς 40.000 δραχμὲς ἐσὺ κι' ἄλλα τόσα ἐγώ.

—Ξέρεις ὅτι σ' ὅλα τὰ ζητήματα μονάχα κατὰ τὸ ἥμισυ σοῦ ἐμπιστεύομαι...

—Σύμφωνοι, τότε βάλε τὰ μισά: 20.000 δραχμές!

⊡ ⊡

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΓΙ' ΑΥΤΟΝ...

Στὸ χωριό, ὁ ξένος ἐπισκέπτης στὸ χωριατόπαιδο ποὺ κρατάει ἕνα καλάθι μὲ μανιτάρια:

—Δὲν εἶναι καλὰ παιδί μου, τὰ μανιτάρια αὐτά, μὴν τὰ τρῶς.

—Δὲν θὰ τὰ φάγω ἐγὼ κύριε, θὰ τὰ πουλήσω!

⊡ ⊡

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΟΣ

Σὲ κάποιο χωριὸ ποὺ ὑπῆρχε ἔλλειψη νεροῦ, συελήφθη μεθυσμένος ἕνας ἐργάτης.

Ὁ ἀστυνόμος τὸν ρωτᾶ:

—Δὲν ντρέπεσαι νὰ πίνῃς τόσο οὖζο;

—Μ' ἀφοῦ δὲν ἔχει νερό, κύρ-ἀστυνόμε, τί νὰ πιῶ;

⊡ ⊡

ΝΑ ΠΡΟΣΘΕΣΗ;

Στὸ πλημμελειοδικεῖο:

Ὁ πρόεδρος στὸν κατηγορούμενο ποὺ δικάσθηκε σὲ ἀρκετῶν ἐτῶν φυλάκιση:

—Ἔχεις νὰ προσθέσῃς τίποτα κατηγορούμενε;

—Νὰ προσθέσω κιόλας, κύριε πρόεδρε; Ἐγὼ ἔλεγα νὰ ἀφαιρέσω κάτι...

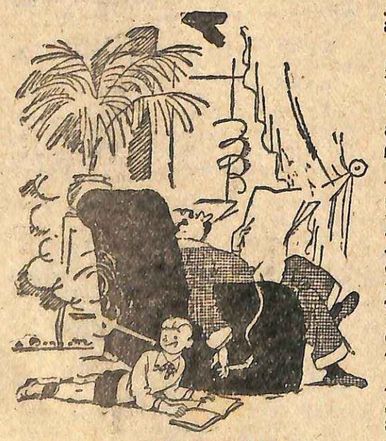

Η ΠΕΝΙΑ ΤΕΧΝΑΣ..

Ὁ Τοτὸς ἤβρε τὸν τρόπο νὰ καπνίζῃ μετὰ τὸ δεῖπνο...

Τὸ μαρτύριο τῆς δίψας

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ὅταν ξημέρωσε καὶ γαλήνεψε σιγά-σιγὰ ὁ τρικυμισμένος ὠκεανός, ἡ βάρκα, ἦταν ὁλομόναχη μέσα στὴν ἀπέραντη ἔκτασή του.

Ὁ Νταράν, ξαπλωμένος στὴν πρύμνη, στέναζε σιγανά. Τὸν βασάνιζε τὸ σπασμένο πόδι του. Ἀνατρίχιαζε σύγκορμα ἀπὸ πυρετὸ ἢ ἀπὸ κρῦο, ἢ κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μαζί. Ὅταν ὅμως οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου τὸν σκέπασαν, ἄρχισε νὰ ψιθυρίζῃ, παραληρώντας:

—Νερό... νερό...

—Ἀφοῦ ξέρεις πὼς δὲν ἔχουμε οὔτε σταγόνα, εἶπε ὁ Μάραμπου σαρκαστικά. Τί κλαίγεσαι λοιπὸν ὅλη τὴν ὥρα;

Ὁ πληγωμένος ἄνοιξε τὰ μάτια. Ὁ Μάραμπου κι' ὁ Λεόν, ὁ μιγάς, τὸν κύτταζαν. Κι' ὁ Λεὸν εἶπε στὸν Μάραμπου:

—Νερὸ οὔτε στάλα. Μονάχα τὸ θαλάσσιο. Δὲν εἶνε γιὰ νὰ τὸ πιῇ κανείς, τί λές, καπετάνιο;

Ὁ καπετὰν Μάραμπου, καμμιὰ σαρανταριὰ χρονῶν, τύπος κτηνανθρώπου, γερὸς σὰν ταῦρος, μποροῦσε μὲ μιὰ γροθιὰ νὰ σκοτώσῃ ἄνθρωπο. Ἀντιθέτως, ὁ Λεὸν ἦταν πολὺ νέος κι' ἡ ὁμορφιά του εἶχε σαγηνεύσει πολλὲς γυναῖκες στὰ λιμάνια τῆς ἀκτῆς, ὡς τὸ Μπουένος-Ἄϋρες.

Κυττάζοντας τοὺς δυὸ ἄνδρες, ὁ Νταρὰν θυμήθηκε... Ἀραπάκα... τὰ διαμάντια... τὸ παληὸ φορτηγὸ ὅπου εἶχαν ἐπιβιβασθῆ γιὰ νὰ πάνε νὰ πουλήσουν τὰ διαμάντια τους στὴν Καγένα...Μόλις συμφώνησαν τὴν δουλειά, ὁ Νταρὰν ἔσπευσε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Μάραμπου. Τὸ εἶχε βαρεθῆ αὐτὸ τὸ κτῆνος! Τὸ ναυάγιο ὅμως δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψε.

Μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὴν φρίκη τῆς τρικυμίας, εἶχε πηδήξῃ μέσα στὴ βάρκα ὅπου βρισκόταν ἤδη οἱ δυὸ ἄνδρες. Πέφτοντας, εἶχε σπάσει τὸ πόδι του.

Ξανάβλεπε τὸν Μάραμπου νὰ ζητᾶ νὰ ρίξῃ στὴν θάλασσα ἕναν δυστυχισμένο ἐπιβάτη ποὺ εἶχε πιαστῆ ἀπ' τὴν κουπαστῆ.

—Ἐγὼ ξέρω ἀπὸ θάλασσα! φώναξε ὁ ἐπιβάτης. Θὰ βρῶ μεγάλο βαπόρι!

Ἦταν ἕνας Κινέζος παραμάγερας τοῦ ναυαγισμένου πλοίου, βρώμικος, μὲ πρισμένα μοῦτρα. Ὁ Μάραμπου τὸν τὸν εἶχε ὑποδεχτῆ μὲ μιὰ κ[illegible] πόδι, μόλις τὸν εἶδε νὰ πιάνεται ἀπ' τὴν κουπαστὴ καὶ νὰ μπαίνῃ μέσα στὴν βάρκα. Ἡ σκέψη ὅμως ὅτι παρὰ τὸν τίτλο τοῦ «καπετάνιου» δὲν εἶχε ἰδέαν ἀπὸ θάλασσα, τὸν ἔκανε νὰ ἀφίσῃ τὸν Κινέζο νὰ ζαρώσῃ σὲ μιὰν ἄκρη τῆς βάρκας, μασσώντας ἀκατάπαυστα καπνό.

Ὁ ἥλιος ζάλιζε τοὺς τέσσερις ναυαγούς. Τὰ κουπιὰ εἶχαν χαθῆ μέσα στὴν ἀναμπαπούλα τοῦ ναυαγίου, ἄνεμος δὲν φυσοῦσε γιὰ νὰ φουσκώσῃ τὸ πανὶ κι' ἔτσι ἡ βάρκα σερνόταν στὸ ἔλεος τῶν κυμάτων.

Ὁ Νταράν κι' ὁ Κινέζος ἦσαν ἐκτεθειμένοι στὶς καυστικὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ποὺ τοὺς βασάνιζαν σὰν πυρακτωμένο σίδερο. Κάπου-κάπου, ὁ πληγωμένος στέναξε. Ὁ κίτρινος ὅμως δὲν ἔδειχνε οὔτε ἀγωνία οὔτε θυμό. Ὅταν ὁ Μάραμπου τὸν ἔβριζε καὶ τὸν ἀπειλοῦσε νὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ τὴν πρόφαση ποὺ δὲν φαινόταν κανένα πλοίο στὸν ὁρίζοντα, ὁ Κινέζος ἀπαντοῦσε ἤρεμα:

—Ἐγώ, θὰ βρῶ μεγάλο βαπόρι, καπετάνιε, γρήγορα!

Εἶχαν βρῇ μέσα στὴν βάρκα λίγη γαλέττα ποὺ τὴν μοιράστηκαν ὁ Μάραμπου μὲ τὸν μιγάδα, χωρὶς νὰ δώσουν στοὺς ὑπολοίπους ναυαγούς.

Τὴν δεύτερη νύχτα, παρὰ τοὺς πόνους του, ὁ Νταρὰν κατώρθωσε νὰ κοιμηθῆ. Ξαφνικὰ τὸν ξύπνησε ἡ διαπεραστικὴ φωνὴ τοῦ Κινέζου.

—Μὴ φοβᾶσαι, καπετάνιε, καὶ δὲν θὰ ζήσῃ πολὺν καιρό!

Ὁ Νταρὰν ἀνατρίχιασε ἀνοίγοντας τὰ μάτια. Τὸ πρόσωπο τοῦ Μάραμπου ἦταν σκυμένο κοντά του κι' ἕνα χέρι ἔψαχνε στὶς τσέπες του.

Ὁ Μάραμπου ἀνορθώθηκε, πνίγοντας μιὰ βλαστήμια:

—Ἀναθεματισμένε Κινέζε!

Εὐτυχῶς ποὺ ἡ φωνὴ τοῦ Κινέζου εἶχε ξυπνήσει ἐγκαίρως τὸν Νταρὰν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τόσων κόπων καὶ μόχθων βρισκόταν μέσα στὴν φόβρα τοῦ σακκακιοῦ του!

Τὴν τρίτη μέρα, τὸ μαρτύριο τῶν ναυαγῶν εἶχε φθάσει στὸ ἀπροχώρητο. Ὁ Μάραμπου βλαστημοῦσε: Ὁ Λεὸν κύτταζε ὁλόγυρά του μὲ μάτια ποὺ γυάλιζαν. Ὁ Νταρὰν ἔβλεπε ἐφιάλτες: τοῦ φαινόταν πὼς ἦταν τριγυρισμένος ἀπὸ δροσερὰ δάση καὶ πηγὲς ποὺ κελάρυζαν. Μόλις ὅμως ἔσκυβε γιὰ νὰ σβύσῃ τὴν δίψα του... ὅλα χάνονταν μονομιᾶς!

Τὸ βράδυ, ὁ Μάραμπου κάτι ψιθύρισε στὸ αὐτὶ τοῦ Λεὸν ποὺ πλησίασε τὸν Κινέζο καὶ τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸν λαιμό:

—Ὁ καπετάνιος θέλει νὰ βρῇ ἀμέσως μεγάλο βαπόρι... ἀλλοιῶς θὰ σὲ πετάξῃ στὴν θάλασσα. Κατάλαβες;

—Δὲν ἀφήνετε ἥσυχο αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! Δὲν ἔχετε βέβαια τὴν ἀπαίτησή νὰ σᾶς φτιάξῃ ἐπὶ τόπου ἕνα βαπόρι! Ὑπομονή!

Ὁ Μάραμπου ἔσκυψε κοντά του:

—Τὴ δουλειά σου νὰ κυττᾶς, ἐσύ! Κι' ἂν γλυτώσουμε κι' ἂν δὲν γλυτώσουμε... ἡ θέση σου εἶναι ἀλλοῦ! Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ χαρῶ τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἀραπάκας!

Στὸ Περναμποῦκο, ὁ Νταράν, νεαρὸς μηχανικὸς ποὺ μόλις εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά του, εἶχε γνωριστῆ μὲ τὸν Μάραμπου. Καὶ μολονότι ἤξερε πὼς ἦταν ἕνας λῃστής, ἐργάστηκε δυὸ χρόνια μαζί του, στὸ ἀδαμαντωρυχεῖο ποὺ εἶχαν ἀνακαλύψει, κρυφά, ὥσπου ὁ Μάραμπου τοὔδωκε, εἰς ἀνταμοιβή, τὸ μικρὸ δέμα ποὺ εἶχε ραμμένο μέσα στὴ φόδρα του. Τώρα, ὁ Μάραμπου, ἐπωφελούμενος τῶν [illegible] ἤθελε νὰ κλέψῃ κι' αὐτὸ τὸ μερτικό! Πρώτη φορὰ δὲν ἦταν ποὺ φερόταν ἔτσι στοὺς συνεργάτας του!

⊡ ⊡

Ἐκείνη τὴν νύχτα, ὁ Νταρὰν κατάλαβε πὼς ὁ Κινέζος εἶχε δίκαιο: δὲν τοῦ ἔμενε νὰ ζήσῃ πολὺν καιρό. Πῶς νὰ ὑπομείνῃ τὴν φωτιὰ ποὺ ἔκαιγε τὰ στήθη του; Λίγο νερὸ ἴσως νὰ τὸν ἔσωζε. Ποῦ νὰ βρῇ ὅμως;

Στὸν πυρετό του, ἐπάνω ὀνειρευόταν πάλι δροσερὲς πηγὲς ὅπου ἀνακουφίζε τὴν δίψα του. Ξαφνικά, ἔνοιωσε πὼς κάποιος τοῦ βύθιζε, μέσα στὸ στόμα, τὸ στόμιο μιᾶς μπουκάλας. Ἕνα ὑγρὸ δροσερό, θεῖο, χάϊδευε τὴν γλῶσσα του, κατέβαινε στὸ λαρυγκι του.

Ἄνοιξε τὰ μάτια κι' εἶδε μόνο τὸν Κινέζο σκυμμένο ἀπάνω του.

Ποῦ νὰ βρισκόταν ἄραγε ἡ βάρκα μὲ τοὺς τέσσερις ναυαγούς; Ἡ τρικυμία τοὺς εἶχε κάνει νὰ χάσουν ὁλότελα τὸν δρόμο τους.

Καὶ πάλι νύχτωσε. Νύχτα γεμάτη ἀστέρια.

Ξαφνικά, φωνὲς ξύπνησαν τὸν Νταρὰν τὰ μεσάνυχτα. Εἶδε τὸν Μάραμπου γονατισμένο ἀπάνω στὸ στῆθος τοῦ Κινέζου νὰ τὸν χτυπᾶ γροθιὲς καὶ τὸν μιγάδα νὰ τοῦ στραμπουλᾶ τὸ χέρι.

Κι' οἱ δυό τους ξεφώνιζαν:

«Νερὸ εἶχε ὁ δαίμονας!... Λεόν, πάρε του τὸ μπουκάλι!... Νερό! Ἐπὶ τέλους!».

Μεγάλος ἀγώνας διεξαγόταν μεταξὺ τῶν τριῶν ἀντιμαχομένων.

Ζωὴ καὶ θάνατος—αὐτὸ ἀντιπροσώπευε τὸ περιεχόμενο τοῦ μπουκαλιοῦ γιὰ τοὺς δυὸ λῃστάς, ποὺ ἀγωνίζονταν ἀπεγνωσμένα νὰ τὸ ἁρπάξουν ἀπ' τὰ σφιγμένα χέρια τοῦ Κινέζου ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ ἀφίσῃ καὶ γαντζωνόταν σ' αὐτό...

Ἀπὸ ὅλα τὰ μαρτύρια ποὺ ἔχουν ἐπινοήσει οἱ ἱερεξετασταὶ τοῦ Μεσαιῶνος, τὸ χειρότερο, τὸ πιὸ βασανιστικό, τὸ πιὸ ἀπάνθρωπο... εἶναι ἡ δίψα.

Στὴν πεῖνα, μπορεῖ ν' ἀνθέξῃ κανεὶς ὡς δυὸ μῆνες περίπου. Τὸ ἴδιο ὅμως δὲν συμβαίνει μὲ τὴν δίψα. Εἶναι ἕνα καμίνι ποὺ τρώει τὰ σωθικὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἰδίως ὅταν αὐτὸς καίγεται ὅλη μέρα ἀπ' τὶς φλογερὲς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὁ Κινέζος φάνηκε νὰ ὑποχωρῇ.

Οἱ δυὸ συνένοχοι ὑποδέχθηκαν τὴν ἀρχὴ τῆς ἐξαντλήσεώς του μὲ ἀλλαλαγμοὺς χαρᾶς.

Ἐπὶ τέλους: θὰ γεύονταν τὸ πολύτιμο ὑγρὸ ποὺ μονάχα αὐτὸ μποροῦσε νὰ τοὺς χαρίσῃ τὴν ζωή...

Αὐτὴ ὅμως ἡ ὑποχώρηση τοῦ Κινέζου δὲν βάσταξε πολὺ ὥρα...

Τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Μάραμπου μὲ τὸν μιγάδα ἄπλωναν τὸ χέρι, πεπεισμένοι πὼς θὰ γίνονταν κύριοι τῆς μπουκάλας ποὺ περιέκλειε τὴν σωτηρία τους, συνέβη κάτι τὸ ἀπρόοπτο, τὸ φοβερὸ, τὸ συντριπτικό...

Μὲ μιὰ ὑστάτη προσπάθεια, τὸ χέρι τοῦ Κινέζου ποὺ κρατοῦσε τὴν μπουκάλα τὴν ἀνσποδογύρισε ἀπάνω στὸν ὠκεανό. Οἱ λίγες σταγόνες ποὺ βρίσκονταν μέσα χάθηκαν μέσα στὴ θάλασσα.

Ἐκμηδενισμένοι, οἱ δυὸ κακοῦργοι κύτταζαν τὸν Κινέζο, ποὺ τὸ πρόσωπό του ἦταν βουτηγμένο στὰ αἵματα.

—Νὰ τὸν σκοτώσω, καπετάνιε; ρώτησε ὁ Λεόν.

—Νὰ τὸν σκοτώσῃς; εἶπε μὲ θυμὸ ὁ Νταράν. Καὶ ποιὸς θὰ μᾶς φροντίζῃ γιὰ τὸ πανί; Πῶς νὰ ταξιδέψουμε ὕστερα, ποὺ εἴμαστε κούτσουρα κι' οἱ τρεῖς μας;

Κι' ὁ Κινέζος ἔζησε.

⊡ ⊡

Καὶ πάλι νύχτωσε. Καὶ πάλι, ξαπλωμένος, ὁ Νταράν ἔζησε τὴν σκηνὴ ποὺ εἶχε ζήσει μιὰν ἄλλη νύχτα. Νοιώθοντας τὸ εὐεργετικὸ ὑγρὸ νὰ ἀνακουφίζῃ τὰ σωθικά του, ὁ Νταράν ἄνοιξε τὰ μάτια κι' εἶδε τὸν Κινέζο, σκυμμένο ἀπάνω του, μὲ τὸ μπουκάλι στὸ χέρι. Οἱ δυὸ κακοῦργοι ἦσαν βυθισμένοι σὲ νάρκη.

Μὰ ποῦ εἶχε βρῇ τὸ νερὸ αὐτὸς ὁ καταπληκτικὸς ἄνθρωπος; Ποῦ; Ἂν τὸ νερὸ βρισκόταν ἐπάνω στὴν βάρκα, θὰ τὸ εἶχε ἀνακαλύψει ὁ Μάραμπου ποὺ εἶχε ψάξει σὲ ὅλες τὶς γωνιές.

Τέλος, ὁ Μάραμπου βγῆκε ἀπ' τὸν λήθαργο ὅπου ἦταν βυθισμένος. Μὲ ἀφροὺς στὸ στόμα του, ὠρθώθηκε σὰν θηρίο κι' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ. Τὸ μαρτύριο τῆς δίψας ἔκανε τὸ πρόσωπό του μελάνο, σχεδὸν μαῦρο, τὰ μάτια του πετοῦσαν ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες, τὰ χείλη του ἦσαν ματωμένα. Μὲ τὰ σφιγμένα χέρια του, προσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ τὸ πυρακτωμένο σίδερο ποὺ τοῦ ἔκαιγε τὸ στῆθος.

Ξαφνικά, ὥρμησε πρὸς τὸ νερό.

Ὁ μιγάς ὅμως γαντζώθηκε ἀπάνω του καὶ τὸν τράβηξε πίσω:

—Φυσάει ἄνεμος, καπετάνιε! φώναξε μὲ πνιγμένη φωνή. Ἄνεμος... σωθήκαμε!

Ἦταν ἀλήθεια. Τὸ πανὶ φούσκωσε.

Ὁ Μάραμπου ὅμως, ποὺ βρισκόταν στὴν κουπαστὴ ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ ἔπεσε στὴν θάλασσα παρασύροντας καὶ τὸν σύντροφό του...

Τὸ κῦμα τοὺς σκέπασε καὶ τοὺς δυό.

⊡ ⊡

Ὁ Κινέζος ἦταν καθισμένος κοντὰ στὸν Νταράν.

—Διψᾶτε; ρώτησε. Θέλετε λίγο νερό;

Καὶ πῆρε ἀπ' τὴν τσέπη του τὴν μπουκάλα καὶ τὴν βούτηξε... μέσα στὴν θάλασσα!

—Ἐγὼ πολὺ εὐχαριστημένος, εἶπε. Καπετὰν Μάραμπου καὶ Λεὸν πίγηκαν. Ἐσεῖς καλός. Σᾶς ἔσωσα.

Καὶ καθὼς ὁ Νταράν τὸν κύτταζε κατάπληκτος, ὁ Κινέζος συνέχισε:

—Νερὸ δὲν εἶναι ἁλμυρό... Μεγάλα ποτάμια ἐκβολές... γλυκὸ νερὸ προχωρεῖ πολὺ μέσα στὸν ὠκεανό... ὡς διακόσια μίλλια... Δὲν τὸ εἶπα στὸν Μάραμπου γιατὶ εἶναι κακοῦργος... Ἂν ἤξερε πὼς ἔφθανε νὰ ἁπλώσῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ πιῇ νερό!

⊡ ⊡

Τὰ ξημερώματα, οἱ δυὸ ναυαγοὶ εἶχαν ἀποβιβασθῆ στὶς ἐκβολὲς τοῦ Ἀμαζονίου!

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ἔξυπνα καὶ κουτά

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΕΡΓΟ

Συγγραφεύς.—Πρὸ ὀλίγου ἔλαβα μιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ ἕνα ἄγνωστο κύριο ποὺ μοῦ γράφει ὅτι ἐνῷ διάβαζε μέσα στὸ τραῖνο τὸ τελευταῖο μου ἔργο, ἀντὶ νὰ σταματήσῃ στὸν σταθμὸ ὅπου πήγαινε, κατέβηκε δυὸ σταθμοὺς παρακάτω...

Ἐκδότης (ἀφηρημένος).—Βλέπετε πόσο ἐπικίνδυνο εἶναι νὰ ἀποκοιμᾶται κανένας στὸ τραῖνο;...

⊡ ⊡

ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΝΕΑ

Ὁ πατέρας (στὸν ὑποψήφιο γαμβρό). —Θέλετε λοιπόν, νὰ παντρευθῆτε τὴν κόρη μου; Τῆς δίνω προῖκα χίλιες δραχμὲς γιὰ κάθε ἔτος ἡλικίας.

Ὁ γαμβρός.—Πόσο χρονῶν εἶναι;

Ὁ πατέρας.—Δέκα ὀχτώ.

Ὁ γαμβρός.—Χούμ! Εἶναι πολὺ μικρὴ γιὰ μένα.

⊡ ⊡

ΑΤΥΧΙΑ ΣΤΗΝ ΑΤΥΧΙΑ

Ὁ ναυαγὸς μονολογώντας:

—Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Διακόσιες γυναῖκες βρίσκονταν ἐπάνω στὸ πλοῖο ποὺ ναυάγησε, καὶ ἡ τύχη μου μ' ἔρριξε ναυαγὸ σ' αὐτὸ τὸ ξερονῆσι μόνον μαζὶ μὲ τή... γυναῖκα μου!...

ΣΕΡΕΝΑΔΑ

Ὁ πολυκάμπανος στὸ ἰνδαλμά του.—Μὴν ξαφνιάζεσθε... Ἔχασα. Βέρετε... τὴν κλεθάρα μου...

Η κόρη τοῦ Γιαλοῦ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΣΟΥΚΑΛΑ

Εἶχα ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα ἐρειπωμένο σπίτι, στὴν ἄκρη τῆς ἐρημικῆς ἐκείνης ἀκροθαλασσιᾶς, ὅπου ἐλογάριαζα ν' ἀρχισω ἐμπόριο ψαριῶν. Ἦτανε κι' αὐτὸ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς τὶς τρέλλες τῆς ζωῆς μου.

Οἱ ψαράδες κάπου καὶ ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ κεῖ, ὅταν ὁ ἄνεμος δὲν τοὺς ἐρχότανε βολικὰ νὰ πᾶνε ἀντίκρυ, στὰ λιμάνια ποὺ χρόνια τώρα ἦσαν ψαραγορές. Μὰ ἐγὼ πίστευα πώς, σιγά - σιγά, θὰ τοὺς συνήθιζα ν' ἀράζουν στὸ γιαλό μου, ὅπου θἄκανα ἀργότερα καὶ ἕνα μικρὸ λιμανάκι—ἔτσι λογάριαζα.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ χειμωνιάζῃ. Ἀρχὲς Νοεμβρίου.

Ἡ βροχὴ μαστίγωνε τὴ θάλασσα, ποὺ τ' ἀφρισμένα της κύματα ἔσκαζαν μὲ μανία στοὺς ἀπόκρημνους βράχους τῆς ἀκτῆς. Ὡς ἐκεῖ ποῦφτανε τὸ μάτι, δὲν ἔβλεπες τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ σκοτεινὸν ὑγρὸν ὄγκο, ποὺ ἐνώνετο, στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντος, μὲ τὸ συννεφιασμένον οὐρανό.

Ὅλη τὴν ἡμέρα καθόμουνα κλεισμένος μέσα, πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο, καπνίζοντας καὶ κυττώντας τοὺς τρομαγμένους γλάρους, ποὺ πετοῦσανε κράζοντας ἄγρια.

Ἡ μοναξιά μοῦ φαινότανε πιὸ μεγάλη, καὶ ἅλαστηροῦσα τὴν ἐμπνευσή μου ποὺ μ' ἔρριξε σ' αὐτὴ τὴν ἄκρη τῆς γῆς, ἀνάμεσα στὸ φουρτουνιασμένο πέλαγος καὶ στὸ πυκνὸ δάσος, ποὺ τὸ ἔδερνε ἡ καταιγίδα.

Μέσα στὴ μικρὴ κάμαρα ποῦμενα, ἤτανε σχεδὸν διαρκῶς νύχτα.

Τὴν τρίτη μέρα, τὴν αὐγή, ἡ καταιγίδα ἐκόπασε κι' ὁ ἥλιος ἔλαμψε πάνω ἀπὸ τὴν ἤρεμη θάλασσα.

Βγῆκα νὰ κάμω ἕναν περίπατο κατὰ μῆκος τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Ἀνάμεσα στὰ βότσαλα καὶ στὶς ρωγμὲς τῶν βράχων, πλῆθος ἀχινοὶ ἤσαν σκοοπισμένοι καὶ τὰ καβούρια τρέχανε σὰ νὰ διαζόντουσαν ν' ἀπολαύσουν τὴ θαλπωρή. Μὰ ὁ χείμαρρος κατέβαζε ἀκόμα τὰ θολά του νερὰ μὲ θόρυβο ἀπὸ τὸ βουνό.

Πίσω ἀπὸ τὴ σειρὰ τῶν βράνων, ποὺ προχωροῦσε βαθειὰ στὴ θάλασσα, σχηματίζοντας μικρὸ ἀκρωτήριο, μὲ μπενζινάκατος ἔστριψε ξαφνικά, σχίζοντας ἀργὰ τὰ μπλάβα νερά.

Τὴν ὡδηγοῦσε ἕνα κορίτσι ὡς εἴκοσι χρονῶν, ποὺ τὰ ξανθά του μαλλιὰ ἀνέμιζαν στὴν πρωϊνὴ αὔρα.

Δὲν θὰ μὲ εἶχε ἀντιληφθῆ, φαίνεται, γιατὶ οὔτε γύρισε νὰ κυττάξῃ πρὸς τὸ μέρος μου.

Σὰ νὰ μ' ἐπείραξε αὐτό, βάλθηκα νὰ σφυρίξω δυνατά.

Ἡ κοπέλλα ἔστρεψε τὸ κεφάλι της καὶ μοῦ φάνηκε σὰ ν' ἀποροῦσε ποὺ ἔβλεπε ἄνθρωπο σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά.

Τῆς χαμογέλασα καὶ τῆς ἔστειλα ἕνα χαιρετισμό. Μ' αὐτὴ ἔστριψε τὸ τιμόνι καὶ σὲ λίγο χάθηκε πίσω ἀπὸ τοὺς βορεινοὺς βράχους.

Γύρισα πικραμένος—χωρὶς κι' ἐγὼ νὰ ξέρω γιατί— στὴ σκοτεινή μου κάμαρα.

⊞ ⊞

Τὸ δειλινό, ποὺ σηκώθηκα ἀπὸ τὸν ὕπνο, ὁ καιρὸς εἶχε χαλάσει. Στὴ νοτιά, στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ἡ θάλασσα ἔλαμπε ἀκόμα ὁλοπόρφυρη ἀπὸ τὸν ἥλιο, ποὺ πήγαινε νὰ βασιλέψῃ στ' ἀντικρυνὰ βουνά. Μὰ ψηλά, στὰ βόρεια, ὅλος ὁ οὐρανὸς ἤτανε σκεπασμένος ἀπὸ πελώρια σύννεφα, μολυβένια, ποὺ τ' αὐλάκωναν χρυσὲς ἀστραπές.

Ἡ βροντὴ κροτοῦσε δαιμονισμένα κ' ἡ θάλασσα ἀναταραζότανε σύγκορμη, λὲς καὶ τὰ συγκρατημένα ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα κύματά της περίμεναν κάτι, μία προσταγή, ἴσως, γιὰ ν' ἀρχίσουν τὸ φοβερό τους πλατάγισμα στοὺς βράχους.

Ἀριὲς ψυχάλες ἔπεφταν ποὺ καὶ πού. Πλατειὲς καὶ ζεστές, χτυποῦσαν τὴ στέγη, τὶς ξεχαρβαλωμένες πλάκες τῆς σκάλας, τὸ νοτισμένο χῶμα. Κ' ἡ ἀτμόσφαιρα ἤταν ὅμοια ζεστή, κι' ἔλεγες πὼς ἀγωνιοῦσε κι' ἀπ' ὥρα σὲ ὥρα θὰ ξέσπαγε σὲ βαθὺ λυγμό.

Ἕνα ξαφνικὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, ποὺ ἔκαμε τὰ μικρὰ δέντρα τοῦ δάσους νὰ λυγίσουν, σὰ νὰ ὑπομέναν τὴ μοῖρα τους, κι' ἡ θάλασσα ὅλη φούσκωσε, σὰ στῆθος ποὺ τὸ πνίγει ἡ ἀπελπισία καὶ τὸ παράπονο. Καὶ τὸ πρῶτο κῦμα στεφάνωσε μὲ ἀφροὺς τὶς κουφάλες τῶν βράχων.

Ὄρθιος στὸ κεφαλόσκαλο, μπρὸς στὴ χαμηλὴ πόρτα τῆς κάμαράς μου, παρακολουθοῦσα τὸ λυσσαλέο πάλαιμα τῶν νερῶν.

Θάλασσα καὶ οὐρανὸς εἴχανε γίνει ἕνα, ἕνας ὄγκος ἀκαθόριστος, μολυβένιος, καὶ δὲν ἤξερες ἂν τὰ κύματα ἐκινοῦσαν ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἢ ἀπ' τὰ πελώρια σύννεφα ποὺ βάραιναν ἀπὸ πάνω της!

Ἐξαφνα, πίσω ἀπὸ τοὺς βορεινοὺς βράχους, φάνηκε νὰ στρίβῃ ἡ πρωϊνὴ μπενζινάκατος. Ἔρμαιο τῆς μανίας τῶν ὑδάτων, ἴδια ἡ μάταιη ἀνθρώπινη προσπάθεια μέσα στὸ ἀπέραντο ὑμπαν, κλυδωνιζότανε σὰν τὶς χάρτινες βαρκοῦλες ποὺ ἀμολᾶνε τὰ παιτα τὴν χτυπούσανε καὶ πολλὲς φορὲς πὼς δὲν θὰ ξαναφαινότανε πιά. Μὰ γιὰ λίγο καὶ διέκρινα καθαρὰ τὸ κοπρὸς τὸ λιμανάκι.

Θέλησα νὰ τῆς φωνάξω νὰ προσέξῃ κύματα, μὰ ἤταν ἀργὰ πιά. Ἡ μπενγνοιξε στὰ δυό.

Τρομαγμένος, ἔτρεξα στὴν ἀκρογιαλιά. Τὸ κορίτσι εἶχε χαθῆ κάτω ἀπὸ λίγο.

Χωρὶς νὰ σκεφθῶ τίποτα, ρίχτηκα στὴ θάλασσα.

Τὸ κῦμα, ποὺ μὲ χτυποῦσε κατὰ πρόσωπο, ἔσπρωχνε πρὸς ἐμένα τὸ νεανικὸ κορμί, ποὺ φαινότανε πὼς τὸ εἶχε παρατήσει ἡ ζωή.

Κατώρθωσα νὰ τὴν πιάσω καί, ματαβάλλοντας μιὰν ὑστάτη προσπάθεια, βγῆκα στὸ γιαλό.

Τὴν ἔφερα στὸ σπίτι καὶ τὴν ἐξάπλωσα πάνω στὸ κρεββάτι μου τῆς ἐκστρατείας, ποὺ ἤτανε δὰ καὶ τὸ μόνο μου ἔπιπλο ἐκεῖ μέσα.

Εἶχε σκοτεινιάση γιὰ καλά. Ἄλλαξα πρόχειρα κι' ἔπειτα ἀνάβοντας ἕνα κερί, τὸ κόλλησα στὸ πρεβάζι τοῦ παραθυριοῦ καὶ πλησίασα στὴν ἀκίνητη ἄγνωστη.

Τὸ φόρεμά της ἤτανε σχισμένο, τὸ πρόσωπό της ὠχρὸ κ' οἱ μακρυὲς βλεφαρίδες ἐσκίαζαν τὰ κλεισμένα της στάκηκε λίγες στιγμες ἀκίνητος, κυττώντας τὴ ρόδινη σάρκα. Μὰ γρήγορα συνῆλθα καὶ βάλθηκα νὰ τὴν ξελιγοθυμίσω.

Καθὼς τὴν ἐξάπλωσα μὲ τὴ ράχη στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ, καὶ τὸ κεφάλι κρέμασε πίσω, τὰ πλούσια ὁλόξανθα μαλλιά της ἀπλώθηκαν στάζοντας ἀρμυρὸ κῦμα.

Ἔνοιωθα μιὰ παράξενη ταραχή, ἀγγίζοντας τὴν ψυχρὴν ἐκείνη σάρκα.

Σὲ λίγο ἕνα ἐλαφρὸ ρόδινο χρῶμα ἔβαψε τὸ πρόσωπό της καὶ τὰ ματόλαδά της τρεμόπαιξαν.

Ἄνοιξε τέλος τὰ μάτια, κύτταξε ἕνα γύρο κι' ὕστερα τὰ κάρφωσε σὲ μένα, παρατηρώντας με σὰ νὰ μὴ μὲ εἶχε διακρίνη, σὰ νὰ κυττοῦσε τὸ κενό.

Ἔσκυψα ἀπὸ πάνω της, κι' ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ τοποθετήσω ἀπὸ κάτω τὸ μαξιλάρι τὴ ρώτησα:

—Εἶσαστε καλύτερα τώρα;

Ἔστρεψε ἀλλοῦ τὰ μάτια της χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ.

Βρέθηκα σὲ ἀμηχανία. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάμω καὶ πῆγα καὶ κάθησα πλάϊ στὸ τζάκι. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἄρχισα νὰ πεισμώνω καί, σὰν γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ ποὺ ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ κοντά της, πῆρα νὰ ψήσω ἕναν καφέ. Τῆς τὸν πῆγα μέσα στὸ μετάλλινο ποτῆρι τοῦ νεροῦ καὶ τὸν ἀκούμπησα στὸ παράθυρο.

Δὲν εἶχε κινηθῆ ἀπὸ τὴν θέσι της Σὰ ν' ἀδιαφοροῦσε, ἢ σὰ νὰ μὴ λογάριαζε τὴν παρουσία μου, οὔτε νὰ σκεπαστῇ δὲν ἐδοκίμασε.

Πῆρα τὸν καφὲ νὰ τῆς τὸν δώσω.

—Θὰ σᾶς κάνῃ καλό! τῆς εἶπα.

Ἀνασηκώθηκε, πάντα ἀμίλητη, καὶ πῆρε τὸ ποτῆρι ἀπὸ τὰ χέρια μου. Καθὼς μὲ ἄγγιξαν τὰ δάχτυλά της, αἰσθάνθηκα σὰν κῦμα τὸ αἷμα νὰ χτυπᾷ στὰ μηλίγγια μου. Τὸ σχισμένο της φόρεμα ἔπεφτε ἀπὸ τὸν δεξὶ ὦμο, ἀφίνοντας σχεδὸν ἀκάλυπτο τὸ ἀχνορρόδινο στῆθος. Μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία μοῦ ἦρθε τότε νὰ σρίξω ἀπάνω μου τὸ θεῖο αὐτὸ κορμὶ μὲ πάθος καὶ μὲ στοργὴ μαζύ.

Τράβηξα τὴ μάλλινη κουβέρτα καὶ τῆς σκέπασα τοὺς ὤμους, τὴν προκλητικὴ γυμνότητα τοῦ στήθους, τὶς γοητευτικὲς γραμμὲς τῶν ποδιῶν, ποὺ ἐξεγώριζαν τόσο καθαρὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἰουσκεμένο της φόρεμα.

—Θὰ κρυώσετε! ψιθύρισα.

Γύρισε καὶ μ' ἐκύτταξε.

Ἡ ματιά της εἶτανε σκληρὴ καὶ σα νὰ λαμπάδιασε μιὰ ἀστραπὴ στὸ σκοτάδι της. Ὤ, τὸ καταλάβαινα τόσο καθαρὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη πὼς μ' ἐμισοῦσε, κι' ἂς μὴν ἤξερα γιατί. Ἔκαμε καὶ μιὰ κίνησι σὰν νἄθελε ν' ἀφίσῃ τὸ ποτῆρι μὲ τὸν καφὲ ποὺ βαστοῦσε. Μὰ τὸ κράτησε καὶ ρούφηξε τὸ ζεστὸ πιοτὸ σιγά - σιγά.

Ἔπειτα ἄφισε τὸ ποτῆρι καὶ ξανάπεσε στὸ κρεββάτι, τυλιγμένη στὴ μάλλινη κουβέρτα.

Πῆγα καὶ στάθηκα μπροστὰ στὸ παράθυρο. Ἡ βροχὴ σχημάτιζε ἕνα ὑδάτινο παραπέτασμα, μαῦρα βαρειὰ σύννεφα σκέπαζαν τὸν ὁρίζοντα κ' ἡ θάλασσα μάνιζε. Τὰ πελώρια κύματα ἔσκαζαν στὴν ἀπόκρημνη ἀκτή, καλύπτοντας τοὺς γέρικους βράχους μὲ νέφη ἀφρῶν. Ποὺ καὶ ποὺ μιὰ πλατειὰ μπεούντζινη γραμμή, παράδοξη σὰν μυστηριώδης γραφή, διέσχιζε τὸν σκοτεινὸν ὄγκο τοῦ οὐρανοῦ, κ' ἡ βροντὴ δονοῦσε ἀπὸ τὰ θεμέλιά του τὸ ἐρειπωμένο σπίτι.

Στράφηκα πίσω.

Ἡ ἄγνωστη νέα ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀκίνητη, καὶ μοῦ φάνηκε τόσο ἐγκαταλειμένη, τόσο μονάχη σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ ποὺ μᾶς κύκλωνε...

⊞ ⊞

Ἀργὰ τὴν νύχτα ξύπνησα ἀπὸ τὴ βουὴ τῆς καταιγίδος, ποὺ εἶχε φτάσει στὴ μεγαλύτερη ἐντασή της.

Οὔτε ἐκείνη δὲν κοιμότανε.

Καθισμένη πάνω στὸ κρεββάτι, μὲ τὰ χέρια πλεγμένα στὰ γόνατα, μὲ τὸ κεφάλι γερτὸ στὸν ὦμο, κυττοῦσε τὴ φωτιὰ ποὺ σπίθιζε. Κάποτε ἀνατινάζότανε, σὰν ν' ἄκουγε κάτι τρομακτικό, μὰ πάλι ξανάπαιρνε τὴν πρώτη της στάσι. Ἔτρεμε ἀπὸ φόβο πιὸ πολὺ παρὰ ἀπὸ κρύο. Καὶ τὴν λυπόμουνα τόσο, μὰ δὲν ἤξερα τί νὰ τῆς κάμω γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ.

Τὸ σπίτι ὁλόκληρο ἔτριζε ἀπὸ τὰ θεμέλιά του, λὲς καὶ κανένας γίγαντας τὸ ἔσειε μέσα στὴν πελώρια παλάμη του. Ἡ θύελλα ἐμαίνετο. Κ' ἡ θάλασσα βογγοῦσε, θρηνοῦσε σπαρακτικά, σὰ νὰ εἶχεν ἀπαυδήση καὶ ζητοῦσε κάπου νὰ κρυφτῇ, νὰ ἡσυχάσῃ...

Ἔνοιωθα καὶ τὸν ἑαυτό μου ταραγμένον καὶ ἀνήσυχον.

Ἐποθοῦσα τόσο νὰ φύγω, μακρυά, ἀπὸ τὴν ἀγριεμένη θάλασσα, ἀπὸ τὸ ἑτοιμόρροπο σπίτι, ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν οὐρανόν, γιὰ κάπου ἄλλοῦ, ἐκεῖ ὅπου

Τὴν εφερα σπίτι καὶ τὴν ἐξάπλωσα πάνω στὸ κρεββάτι..

ὁ ἥλιος θὰ γελοῦσε σ' ἕναν πράσινο κάμπο!

Ἄναψα τὸ κερὶ καὶ—σὰν νὰ μ' ἔσερναν μόνα τους τὰ βήματά μου,—πῆγα καὶ κάθησα πλάϊ στὴν ἄγνωστη.

Δὲν τραβήχτηκε, σὰν τὶς ἄλλες φορές. Ἴσια - ἴσια ἔμεινε κοντά μου, σὰ νὰ ζητοῦσε συντροφιά, προστασία. Στὰ μάτια της περνοῦσε ὁ φόβος καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν...

Τί σκεπτότανε; Καμμιὰ φορὰ τὸ βλέμμα της καρφωνόταν ἀπάνω μου, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ μαντέψω τὴ σκέψη της. Τόσο ἤτανε σκοτεινὸ καὶ ἀκαθόριστο.

Μὰ κι' ἐγὼ εἶχα πάψη πιὰ νὰ συλλογίζωμαι. Σὰ νὰ περίμενα ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὴν καταστροφή, κάτι τὸ ἀνεπανόρθωτο, κι' ὁ μυστηριώδης φόβος τοῦ ἀγνώστου μὲ εἶχε κυριέψει.

Ἄξαφνα ἕνας ἐκκωφαντικὸς κρότος μὲ πάγωσε. Κι' ἀπὸ τὸ δυτικὸ παράθυρο, μέσα ἀπὸ τὰ χαλασμένα του παραθυρόφυλλα, μιὰ φλόγα λαμπάδιασε, φωτίζοντας μὲ τὴν ἐρυθρωπή της ἀνταύγεια τὸ μισοσκότεινο δωμάτιο.

Ὁ κεραυνὸς εἶχε πέσει ἐκεῖ κοντά, πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἔκανα νὰ πάω νὰ ἰδῶ, μὰ ἔνοιωσα ἕνα χέρι νὰ μὲ κρατᾷ.

—Μεῖνε μαζύ μου! Φοβᾶμαι! μοῦ ψιθύρισε.

Τὰ ὑγρά της μάτια, τὰ καρφωμένα ἀπάνω μου, μὲ γοήτευαν.

—Ἔνοια σου! Δὲν θὰ φύγω! τῆς εἶπα. Ἡσύχασε!

Καὶ τῆς ἐχάϊδεψα τὰ πλούσια μαλλιά.

Ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο μου καὶ συσπειρώθηκε κοντά μου. Στὴν ἐπαφὴ τοῦ φλογεροῦ ἐκείνου κορμιοῦ, ποὺ μόλις σκεπαζότανε ἀπὸ ἕνα κουρελιασμένο φόρεμα ἔνοιωσα νὰ μὲ κυριεύῃ ὁ ἴλιγγος τῆς ἀβύσσου. Μιὰ σκοτοδίνη μὲ κατέλαβε καὶ μοῦ φαινότανε πὼς ἐζοῦσα μέσα σὲ ὄνειρο.

Πίσω ἀπὸ τὰ χαλασμένα παραθυρόφυλλα, ἡ νύχτα φωτιζότανε ἀπὸ τὶς ἀστραπὲς καὶ τὸ σπίτι ἐσείετο δυνατὰ σὰ νὰ γκρεμιζότανε.

Πέρασα τὸ χέρι μου γύρω ἀπὸ τὴ μέση της κι' ἔσκυψα καὶ τὴ φίλησα στὸ στόμα. Τὸ κεφάλι της ἔγειρε πίσω, τὰ μάτια της ἔκλεισαν καί, κάτω ἀπὸ τὰ χείλη μου ἔνοιωσα τὰ δικά της νὰ μοῦ ἀνταποδίδουν τὸ φιλί.

Ἔξαφνα, σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα λήθαργο, τὰ γυμνά της χέρια δέθηκαν πίσω στὴν πλάτη μου καὶ μ' ἔσφιξε ἀπάνω της μὲ πάθος. Καὶ μείναμε ἀγκαλιασμένοι ἐκεῖ μέσα στὴν ἔρημη κάμαρα, ἐνῶ, γύρω μας ἡ φύση ὁλόκληρη παράδερνε στὰ νύχια τῆς θυέλλης.

Καὶ ὕστερα σιγὰ-σιγὰ ἔχασα σχεδὸν τὶς αἰσθήσεις μου μέσα στὴ νύχτα τοῦ ὕπνου.

⊞ ⊞

Ξύπνησα ἀργὰ τὸ πρωΐ, ζαλισμένος ἀκόμα.

Μὲ ξάφνισε ἡ σιωπὴ ποὺ μ' ἐκύκλωνε. Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τὸ ξανθὸ φῶς τοῦ ἡλίου πλημμύριζε τὸ δωμάτιο. Μὰ στὸ πλάϊ μου, στὸ κρεββάτι, δὲν ἤταν ἐκεῖνη.

Πήδησα ἀπάνου σκοτεισμένος σὰ νὰ βαστοῦσε ἀκόμα τ' ὄνειρο...

Βγῆκα ἔξω καὶ στάθηκα μιὰ στιγμὴ θαμπωμένος ἀπὸ τὸ γαλανὸ φῶς. Οὔτε ἕνα σύννεφο στὸν οὐρανό, οὔτε ἕνα κῦμα στὴν ἥσυχη θάλασσα.

Κατέβηκα στὸ γυαλὸ κι' ἄρχισα νὰ φωνάζω. Μὰ καμμιὰ ἀπόκρισι.

Δὲν ἤξερα τί νὰ ὑποθέσω ὅταν, γυρνώντας πίσω ἀπὸ τὸν νότιο βράχο, ποὺ σημάτιζε σὰν ἕνα μικρὸ ἀκρωτήριο, εἶδα μιὰ βάρκα ν' ἀπομακρύνεται, μὲ ἁπλωμένο τὸ λευκὸ πανί. Ἕνας γέρος ψαρᾶς κρατοῦσε τὸ τιμόνι, κι' ἐκεῖνη καθότανε στὴν πρύμνη, στηρίζοντας τὸ κεφάλι στὶς παλάμες.

Ὄρθιος πάνω στὸ βράχο, ἔμεινα γιὰ ὥρα νὰ τὴν κυττάζω, ὡς ποὺ χάθηκε μακρυά.

Καὶ τότε κατάλαβα τί θὰ εἶχε συμβῆ: Θὰ σηκώθηκε πρωΐ, θὰ εἶδε τὴ βάρκα ποὺ περνοῦσε, θἄκανε σινιάλο καὶ θὰ μπῆκε νὰ φύγῃ προτοῦ ξυπνήσω.

Κι' ἔφυγε, χάθηκε γιὰ πάντα, κι' οὔτε ξανάμαθα πιὰ τίποτα γι' αὐτήν...

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

Ποικίλες... ... ἱστορίες

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΤΗΚΕ!

Ὁ Πάτ ἦταν ἄνεργος ἐπὶ τέσσερα χρόνια καὶ ἐπὶ τέλους βρῆκε μιὰ καλὴ κι' ἐπικερδῆ δουλειὰ σ' ἕνα κατάστημα ἀγγειοπλαστικῆς. Ἀτυχῶς ὅμως, τὴν πρώτη ἑβδομάδα ἔσπασε ἀπὸ ἀπροσεξία του ἕνα ἀγαλματάκι καὶ οἱ προϊστάμενοί του τοῦ ἀνεκοίνωσαν ὅτι θὰ τοῦ χρεώσουν τὴν ἀξία του—στοίχιζε 100 λίρες—κρατώντας του ἀπὸ τὸν μισθὸ ἕξη πέννες τὴν ἑβδομάδα.

Τὴν ἑπομένη ἑβδομάδα, ὁ Πάτ, φρονίμως ποιῶν, ἄφησε νὰ πέση ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ νὰ σπάση ἕνα δεύτερο κομψοτέχνημα ἀξίας 200 λιρῶν. Κατόπιν ἔτρεξε χαρούμενος στοὺς συναδέλφους του καὶ τοὺς ἀνήγγειλε:

—Παιδιά, σώθηκα Ἐξησφάλισα ἐργασία γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή!

◻ ◻

ΖΗΤΗΜΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

—Λυποῦμαι πολύ, κυρία, ἀλλὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ἐγκαταλείψω τὸ σπίτι σας, δήλωσε ἡ ὑπηρέτρια στὴν κυρίαν της.

Αὐτὴ ἔμεινε κατάπληκτη:

—Μὰ ἐσὺ κοπέλλα μου μόλις χθὲς ἀνέλαβες ὑπηρεσία, τῆς εἶπε.

—Δὲν ἔχω ἀντίρρηση, τῆς ἐξήγησε ἡ ὑπηρέτρια, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ μείνω σ' ἕνα σπίτι ποὺ δὲν μ' ἐμπιστεύονται.

—Καὶ ὅμως σοῦδωσα καὶ κρατᾶς ὅλα τὰ κλειδιὰ τῶν συρταριῶν. Ἀκόμη καὶ τοῦ κουτιοῦ ποὺ ἔχω φυλαγμένα τὰ κοσμήματά μου καὶ τῶν συρταριῶν τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου.

—Σύμφωνοι, κυρία, ἀλλὰ κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κλειδιὰ ποὺ μοῦ δώσατε δὲν ἔκανε στὶς κλειδαριές.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΓΙΑΤΙ Η ΧΑΡΑ...

Γιατὶ ἡ χαρά, ἡ λίγη μας χαρά,
σὲ λύπη θὰ μᾶς βγάλη·
σὰν σύγνεφον ἡ θλίψη μᾶς ἐσκέπασε
καὶ γέρνομε στὴ θλίψη τὸ κεφάλι

Λυώνω ἀδελφή, κι' ἀπόκρυφη
σὲ σώνει ψυχοπόνια·
φεύγουν οἱ μαῦροι γερανοὶ καὶ παίρ-
(νουνε
στὰ μαῦρα τους φτερὰ τὰ χελιδόνια.

Γιατὶ ἡ χαρά, ἡ λίγη μας χαρὰ
σὲ λύπη νὰ μᾶς βγάλη;
ἐξεχειμωνιαστήκαμε
σὲ ξένους τόπους, ξένους πάλι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

(«Σκαραβαῖοι καὶ Τερρακόττες»)

Γνωρίζετε ὅτι...

...στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα τὰ ρόδα ἦσαν τὸ σύμβολο τῆς μυστικότητος; Κάθε φορὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνη καμμιὰ σπουδαία συ-

κέντρωση, ἔβαζαν τριαντάφυλλα ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ οἱ σύνεδροι καταλάβαιναν ἔτσι ὅτι ἔπρεπε νὰ κρατήσουν μυστικὲς τὶς ἀποφάσεις.

◻ ◻

...μιὰ νέα κοπέλλα στὴ Μελβούρνη τῆς Αὐστραλίας κοιμήθηκε μὲ μαλλιὰ ἴσια καὶ σκληρὰ καὶ ξύπνησε μὲ τὰ μαλλιά της κα-

τσαρά; Καὶ ἔμεινε τώρα ἐτσι χωρὶς κανεὶς νὰ μπορέση νὰ ἐξηγήση πῶς ἔγινε τὸ θαῦμα.

◻ ◻

...ἕνας κτηνοτρόφος στὴν Καλλιφορνία ἔκανε ἕνα σταῦλο μοναδικὸ στὸν κόσμο. Βρίσκεται μέσα στὴν κοιλότητα τοῦ κορμοῦ ἑ-

νὸς τεραστίου πεύκου, ποὺ ἔχει διάμετρο 7 μ. 40 καὶ ἡλικία 3.000 ἐτῶν; Ἕνα βῶδι κι' ἕνα ἄλογο μποροῦν θαυμάσια νὰ στεγασθοῦν στὸν πρωτότυπο αὐτὸ σταῦλο.

◻ ◻

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗ...

Ὁ γιατρός.—Δὲν βλέπω νἄχῃς τίποτε τὸ σοβαρό. Τὸ μόνο ποὺ σοῦ χρειάζεται εἶναι ἅμα βγῇς ἀπὸ τὴ δουλειά σου νὰ κάμνῃς ἕνα περίπατο τριῶν-τεσσάρων χιλιομέτρων. Αὐτὸ μόνο σοῦ χρειάζεται, σοῦ ἐπαναλαμβάνω καὶ θὰ γίνῃς καλά...

Ὁ ἀσθενής.—Ἀλλά, γιατρέ, ἐγὼ εἶμαι ταχυδρομικὸς διανομεύς...

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΣ—ΦΩς

Τὸ Παρίσι δὲν ἐπωνομάσθηκε ἀδίκως ἡ Πόλις—Φῶς! Ἕνας περίεργος παρισινὸς συνάδελφος βρῆκε πραγματικά, ὅτι τὸ Παρίσι ἔχει σήμερα 32.945 ράμφη ἀεριόφωτος καὶ 21.127 ἠλεκτρικοὺς φανοστάτας. Δηλαδή, ἔχει τὰ περισσότερα φῶτα ἀπὸ κάθε ἄλλη εὐρωπαϊκὴ (ἠπειρωτική) πόλη. Γιὰ τὸν φωτισμό του ξοδεύονται 62 ἑκατομμύρια φράγκα τὸν χρόνο!

Μπορεῖτε ὕστερα ἀπ' αὐτά, νὰ τοῦ ἀμφισβητήσετε τὴν ἐπονομασία του;

◻ ◻

ΗΜΕΡΑΙ ΤΕΩΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ὅπως εἶναι γνωστό, ὁ ἄλλοτε πρόεδρος τῆς ἱσπανικῆς Δημοκρατίας κ. Ἀλκάλα Θαμόρα, ζῇ τώρα στὸ Παρίσι. Κατοικεῖ σ' ἕνα φτωχικὸ μάλλον διαμέρισμα στὸ 6ο ἀρροντισμὰν καὶ κάθε πρωΐ, οἱ περίοικοι θὰ τὸν δοῦν νὰ πηγαίνῃ μόνος του ὡς τὸ περίπτερο τῆς γωνίας καὶ νὰ ψωνίσῃ τὶς ἐφημερίδες του καὶ τὸ ψωμάκι γιὰ τὸ πρωϊνό του ρόφημα...

Φιλόσοφος ὁ κ. Θαμόρα, δέχθηκε τὴν τύχη του ὅπως τοῦ ἦλθε, χωρὶς νὰ παραπονεθῇ. Στὴν συνοικία τὸν λένε «ὁ κ. δικαστής», ἴσως γιατὶ ἔχει τὸ ὕφος προέδρου δικαστηρίου ὑπὸ σύνταξιν!

◻ ◻

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΛΥ ΑΚΡΙΒΟ

Ξέρετε ποιὸ εἶναι τὸ ἀκριβότερο βιβλίο τοῦ κόσμου; Τὸ «Δὶς Μάϊντ» («Τὸ τάρχου Λῶρενς. Ἐξεδόθη μετὰ τὸν θάνατό του στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καί... σὲ δώδεκα μονάχα ἀντίτυπα, ποὺ στοιχίζει τὸ καθένα.....100.000 λίρες!

Ὅταν ζοῦσε ὁ Λῶρενς, εἶχε δημοσιεύσει στὰ 1926 ἕνα βιβλίο ὑπὸ τὸν τίτλο «Οἱ ἑπτὰ στύλοι τῆς σοφίας» σὲ δέκα μόνο ἀντίτυπα, τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ πουλήθηκε πρὸς 40.000 λίρες!

Ὅπως βλέπετε, ὁ Λῶρενς δὲν ὑπῆρξε μονάχα ὁ «πιὸ μυστηριώδης συνταγματάρχης τοῦ κόσμου» ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ ἀκριβὸς συγγραφεύς.

◻ ◻

ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟ

Ὅταν ὁ Ἐδουάρδος ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαταλείψῃ, ὡς δοὺξ τοῦ Οὐίνδσωρ, πιὰ τὴν Ἀγγλία, χρειάσθηκε νὰ βγάλῃ, καὶ αὐτός, ὅπως ὅλοι οἱ κοινοὶ θνητοί, διαβατήριο. Καὶ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔπαιρνε στὰ χέρια του, τὸ χαρτὶ αὐτό...

Ὑπάρχει ὅμως στὸν κόσμο κι' ἕνας πρώην ἐστεμμένος ποὺ εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ταξιδεύῃ χωρὶς διαβατήριο: εἶναι ὁ τέως βασιλεὺς Ἀλφόνσος τῆς Ἱσπανίας. Οὐδέποτε ἔχει ὑπογράψει αὐτὸς τὴν παραίτησή του, θεωρεῖται βασιλεὺς καὶ ταξιδεύει μὲ ὅλα τὰ δικαιώματά του στὴ θέση τους!

◻ ◻

ΘΑ ΤΟΝ «ΕΛΟΥΖΕ» ΕΚΕΙΝΗ

Ὁ κουρέας.—Νὰ σᾶς κάμω μιὰ μικρὴ φριξιόν;

Ὁ πελάτης.—Περιττό, γιατὶ ἄργησα καὶ θά... μὲ λούσῃ ἡ γυναῖκα μου!...

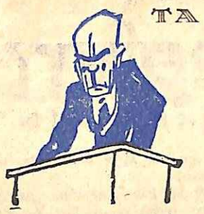

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Η ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Εἶναι μία ὕπαρξις θελκτική. Μάτια μαῦρα, μαλλιὰ μαῦρα, πρόσωπο μελαψό, ὡς ξηροψημένη φραντζόλα. Νευρική, συστρέφει στὰ χέρια της ἕνα τσαντάκι ἐνῶ τὸ σπιθηρίζον βλέμμα της ἀτενίζει τὸν πρόεδρον μὲ ἔκφρασιν ὑπερτάτης τρυφερότητος. Σὰν νὰ θέλῃ νὰ τὸν μαγνητίσῃ. Εἶπε τὸ ὄνομά της, εἶπε τὴν ἡλικία της, εἶπε τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς της, εἶπε τὸ ἐπάγγελμά της.

—Ἠθοποιός!

Ἀκροατήριον καὶ δικαστήριον ἐγέμισαν ἐνδιαφέρον. Ὁ πρόεδρος φανατικὸς θεατρόφιλος, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἐστάλαξε μειδίαμα:

—Ἠθοποιός, εἴπατε;

Τὸ θῆλυ ἐτιτίβισεν:

—Ἠθοποιός!

—Τοῦ σοβαροῦ θεάτρου;

—Τοῦ ἐλαφροῦ παρακαλῶ!

—Τῆς ἐπιθεωρήσεως;

—Μάλιστα. Νουμερίστα!

Ἐνδιαφέρον τοῦ εἰσαγγελέως.

—Μανικιουρίστα εἴπατε;

Βλέμμα ὀργῆς τοῦ θήλεως.

—Νουμερίστα κύριε!

Ἀπορία τοῦ εἰσαγγελέως:

—Δηλαδή; Μετρᾶτε νούμερα;

Ὀργὴ τοῦ θήλεως.

—Κάνω νούμερα κύριε! Δὲν ἔχετε ἀέι ποτές σας σὲ θέατρο;

Παρέμβασις τοῦ προέδρου.

—Παρακαλῶ, νὰ λήξῃ ἡ συζήτησις! Τί ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε λοιπὸν γιὰ τὸν κύριον;

—Μὲ προσέβαλε κατὰ τὸν ἀηδέστερον τρόπον, κύριε δικαστά. Μὲ ἐξηυτέλισε, μὲ ἐρεζίλεψε, μὲ ἐγελοιοποίησε!

—Δηλαδή;

Τὸ θῆλυ ἐρυθριᾷ. Εἰς τὴν ἀνάμνησιν καὶ μόνον τῆς ἱστορίας κτυπᾶ τὸ τακουνάκι, ἀνοίγει τὸ τσαντάκι, βγάζει τὸ μαντηλάκι, σκουπίζει τὴν μυτίτσα, σουφρώνει τὸ φρυδάκι καὶ λέει.

Ἂς προσπαθήσωμε νὰ ἐκθέσωμε τὸ δρᾶμα. Συνέβη σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ καλοκαιρινὰ θέατρα πρὸ καιροῦ. Ὥστε θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε ξεχασθῆ. Ἂν ἡ δικαιοσύνη ὅμως ἀργεῖ ποτὲ δὲν λησμονεῖ. Τὸ θέατρο ἦταν γεμάτο ἀσφυκτικῶς. Καὶ ἡ θελκτικὴ νουμερίστα εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν σὲ ἕνα νούμερό της ὅπου τὸ θεατρόφιλον κοινὸν τὴν ἐμπιζάριζεν ἀγρίως γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν τέχνη καὶ τὶς γάμπες της. Σὲ μιὰ στιγμὴ εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς δόξης της ἐνεφανίσθη ἐπὶ σκηνῆς μία ἀνθοδέσμη καὶ κατετέθη εἰς τὰ πόδια της. Τὰ χειροκροτήματα τοῦ φιλοθεάμονος κοινοῦ ἐφθασαν στὴν διαπασῶν. Συγκινημένη ἡ καλλιτέχνις ἔσκυψε μὲ στοργὴν πάνω στὰ λουλούδια, ἐπῆρε τὴν κάρτα ποὺ ἐδήλωνε τὸν εὐγενῆ ἀποστολέα καὶ ἔφερε τὰ ἄνθη εἰς τὴν μύτην της, ἐλέουσα σὲ πέλαγος εὐτυχίας. Ἀλλὰ ὅτε ἔγινε τὸ ἀποσοδόκητον. Ἐξαφνικὰ τὸ θελκτικὸν θῆλυ ὕψωσε ἐλαφρῶς πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλήν, ἐν εἴδει ὀτας ποὺ ἔχει πιεῖ νερὸ καὶ ὕστερα μὲ μίαν ἀπότομον κλίσιν πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἀφῆκε φτάρνισμα φοβερόν, ποὺ συνεκλόνισε τὸ θέατρον. Καὶ πρωτοῦ προφθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἐπηκολούθησαν φταρνίσματα ἀλλεπάλληλα ὡσὰν νὰ εἶχε μεταβληθῆ ἡ μυτίτσα της εἰς κάνην πολυβόλου. Ψού... Ἀψού... Ψού-ψού-ψού... Ἄ, ἄ, ἄ, ψού, ψού, ψού...

Ἡ ἐντύπωσις εἰς τὴν πλατεῖαν ὑπῆρξε καταπληκτική. Γιὰ μίαν στιγμὴν τὸ θεατρόφιλον κοινὸν ἔμεινε ἄναυδον. Ἀλλὰ αἰφνιδίως ἕνα ὁρμητικὸ κῦμα γελώτων συνετάραξε τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ θεάτρου.

—Μπράβο!...

—Μπίζ, μπιιιίζ.

—Ξαναμύρισέ το!

—Ὅλοοο...

Ἔγινε πατατράκ. Τὸ φτωχὸν θῆλυ ἦταν ἀξιοδάκρυτον. Τὰ φλογερά του μάτια εἶχαν κοκινίσει καὶ δάκρυσαν. Ἀπ' τὴ μυτίτσα του ἔτρεχαν ὑγρά. Ἦταν νὰ τὸ κλαίῃ ἡ ψυχή σας. Ἐξαλλον, παραπαῖον, ἀλλόφρον, μ π ουρινιασμένον ἔσφιξε τὶς γροθιές του, ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὴν ἀνθοδέσμη, ἔτεινε τὶς γροθιές του στὴν πλατεῖα καὶ ἐνῶ τὸ θέατρον ἐσείετο ἀπὸ τοὺς καγχασμοὺς ἀπεσύρθη μαινόμενον στὰ παρασκήνια. Ἀλλὰ ἦταν τέτοια τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους ποὺ τὴν ἐκάλει νὰ ἐμφανισθῇ ξανὰ ἐπὶ σκηνῆς, ὥστε τὸ ρεζιλίκι ἐπῆρε ἔκτασιν τραγωδίας.

Ἐνεφανίσθη ἐπὶ σκηνῆς μιὰ ἀνθοδέσμη.

◻ ◻

—Εἶσθε βεβαία δεσποινίς ὅτι ὁ κύριος σᾶς ἔστειλε τὴν ἀνθοδέσμην;

—Μάλιστα κύριε πρόεδρε.

—Καὶ ὅτι αὐτὸς ἔβαλε μέσ' στὰ λουλούδια τὸ πιπέρι;

—Μάλιστα κύριε πρόεδρε!

—Καὶ πῶς τὸ ξέρετε ἐσεῖς;

—Ἀπλούστατα μὲ τὸν κύριον συνδεόμεθα ἀπὸ καιρό. Ἀλλὰ ἔφθασε ἡ στιγμὴ ποὺ τέλος πάντων γιὰ λόγους ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐκθέσω, ἐχωρίσαμε. Ἀπὸ τότε μοῦ ἔγινε τσιμπούρι. Δὲν μὲ ἄφινε σὲ χλωρὸ κλαρί. Μὲ ἔπαιρνε ἀπὸ πίσω. Μοῦ ἔγραφε γράμματα, μὲ κυνηγοῦσε, μὲ βασάνιζε. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ ξαναρχίσω μαζί του. Δικαίωμά μου δὲν ἦταν κύριε πρόεδρε;

—Δικαίωμά σας βέβαια.

—Ὅπου λοιπὸν ἐπείσμωσε τόσο πολὺ ὥστε ἐβάλθηκε καλὰ καὶ σώνει νὰ μὲ ἐκδικηθῆ. Ἐδιάλεξε λοιπὸν τὴ βραδυὰ ποὺ εἶχα τὴν μεγαλύτερην ἐπιτυχίαν γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του.

Ὅσο θυμᾶμαι ἐκείνη τὴ στιγμή, τὰ ἄνθη μὲ τὸ πιπέρι, μὲ πιάνει τρέλλα.

—Λοιπόν;

—Λοιπὸν κύριε πρόεδρε τὸ ὅτι ἦταν αὐτὸς ὁ κύριος δὲν χωρεῖ βέβαια καμμία ἀμφιβολία. Τὴν κάρτα του τὴν ἔχω ἀκόμη ἐδῶ.

Καὶ τὸ θῆλυ ἀνοίγει τὸ τσαντάκι, βγάζει μιὰ κάρτα, καὶ τὴν καταβέτει, μοναδικὸν πειστήριον τοῦ ἐγκλήματος, στὸ προεδρεῖον.

Ἕως ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ κατηγορούμενος μιλιά. Καὶ ἐπὶ τέλους ἐσηκώθη:

—Κύριε πρόεδρε δὲν εἴμεθα καλά.

—Τί γλῶσσα εἶναι αὐτὴ κατηγορούμενε;

—Μὰ στὰ σοβαρὰ πιστεύσατε πῶς ἐγὼ δηλαδή, λουλούδια δηλαδή, πιπέρι δηλαδή... τί εἶναι αὐτὰ κ' ρίε πρόεδρε;

—Μὰ ἀφοῦ ἦταν ἡ κάρτα σας ἐπάνω στὰ λουλούδια...

—Ἡ κάρτα μου; Καὶ τί εἶναι ἡ κάρτα μου δηλαδή; Σάμπως τὶς βγάζει ἡ Ἐκδοτικὴ τράπεζα; Ὁ ἀδελφός της εἶναι τυπογράφος.

Ἔκρηξις τοῦ θηλυκοῦ.

—Ἄ, τὸν ἀχρεῖον!

—Σιωπὴ ἐσεῖς!

Πρὸς τὸν κατηγουρούμενον:

—Λέτε δηλαδὴ πῶς ἔφτιασε τὴν κάρτα σας ὁ ἀδελφός της;

—Δὲν λέω τίποτε δηλαδή. Ἀλλὰ θέλω νὰ πῶ ὅτι ὅρὲ ἀδερφὲ αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ φτιάχνει ὁ ὁποιοσδήποτε. Λοιπὸν ὁ ὁποιοσδήποτε δηλαδὴ παίρνει καὶ τὴ δική σας κάρτα, δηλαδή, τὴν ἀμολάει, ἐπάνω σὲ μιὰ ἀνθοδέσμη δηλαδή, στέλνει τὴν ἀνθοδέσμη ὅπου δεῖ καὶ ἀρχίζει ἡ κυρία τὰ φταρνίσματα...

Ἔκρηξις τοῦ θήλεως.

—Δεσποινίς παρακαλῶ.

Κακεντρεχὲς μειδίαμα τοῦ κατηγορουμένου.

—Μμμμ...

Χαλασμὸς εἰς τὸ ἀκροατήριον. Θηρίο ὁ πρόεδρος. Σείει ἀπειλητικῶς τὴν κουδούνα καὶ ἐπιβάλλει τὴν σιωπήν.

◻ ◻

Τὸ δικαστήριον ἰδόν, ἀκούσαν καὶ σκεφθέν, ἐπειδὴ τὰ πράγματα ἦσαν ἀμφίβολα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχαν πολλὲς ἀποδείξεις δηλαδή, ἠθώωσε τὸν κατηγορούμενον. Καὶ τὸ θελκτικὸν θῆλυ ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησίν του ἐπταρνίσθη καὶ πταρνίζεται, ἀκόμα, δηλαδή...

— Ἀ! τὸν ἀχρεῖον!

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ

Κορνήλιος καὶ Κατερίνη

ΠΩΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Ο ΣΙΝΤ

Τὰ σᾶς διηγηθοῦμε σήμερα τὴν ἱστορία τοῦ ἔρωτος τοῦ μεγάλου δραματικοῦ συγγραφέως τῆς Γαλλίας, Κορνηλίου πρὸς τὴν ὡραία Κατερίνη. Ἡ ἱστορία αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ καὶ ἱστορία τοῦ «Σίντ» γιατὶ ἔγινε ἀφορμὴ ὁ πρῶτος ἐκεῖνος ἔρως τοῦ Κορνηλίου, νὰ γεννηθῇ τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ ποὺ συνεκίνησε βαθύτατα τὴν ἐποχή του καὶ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τὸ ἀριστούργημα ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Ἄσημος δικηγορίσκος τῆς Ρουένης, ὁ Πέτρος Κορνήλιος, ποτὲ δὲν φαντάζοταν μ' ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχε γιὰ τὰ γράμματα καὶ τὴν τέχνη, ὅτι θὰ γινότανε ἡ μεγάλη δραματικὴ δόξα τῆς πατρίδος του. Πρῶτα-πρῶτα, δὲν τολμοῦσε νὰ ἔχῃ μιὰ τέτοια φιλοδοξία, αὐτός, ἔπειτα ἦταν ὁ μεγαλείτερος μιᾶς ἀρκετὰ πολυμελοῦς οἰκογενείας καὶ οἱ ὑποχρεώσεις του ἦσαν μεγάλες.

Ὁ πατέρας του, ἦταν δημόσιος ὑπάλληλος, κάτι μεταξὺ δασάρχου καὶ ὑδρονόμου. Μετρίας οἰκονομικῆς κατασάσεως, σπούδασε τὸν γυιό του δικηγόρο γιὰ νὰ «τιμήσῃ καὶ νὰ σηκώσῃ τὸ σπίτι», ὅπως συνήθως λένε οἱ πατέρες.

Καὶ ὁ Πέτρος φαινόταν διατεθειμένος νὰ ὑποστῇ τὴν μοῖρα του, ὁπότε ἐμφανίζεται μπροστά του ἡ Μοῖρα, κάτω ἀπὸ τὰ ὡραία χαρακτηριστικὰ τῆς νεαρωτάτης Κατερίνης Οὐέ.

Ἡ πρώτη συνάντησις τῶν δύο νέων ὑπῆρξε καὶ ὁ πρῶτος σπινθὴρ ποὺ ἔβαλε φωτιὰ στὰ αἰσθήματά τους. Ὁ Κορνήλιος ἰδίως, ἀγάπησε παράφορα τὴν Κατερίνη.

Στὶς ἀτελείωτες νύχτες τοῦ χειμῶνα οἱ διαβάτες τοῦ δρόμου, ὅπου ἤταν τὸ σπίτι τῆς Κατερίνης, ἔβλεπαν μιὰ ψηλὴ καὶ λιγνὴ σκιὰ νὰ πηγαίνῃ τοῖχο-τοῖχο νὰ σταματᾷ κάτω ἀπὸ ἕνα φωτισμένο παράθυρο καὶ νὰ μένῃ ὧρες ἐκεῖ.

Κάποτε ἤχοι ἁρβίτου ξέφευγαν ἀπὸ τὸ φωτισμένο παράθυρο καὶ τότε ἡ εὐτυχία τοῦ νυχτερινοῦ ὀνειροπόλου ἦταν ἄφατη.

Τὸ Καρναβάλι, εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ ἐπιτρέπονται τὰ δῶρα καὶ μεταξὺ ὄχι καὶ τόσο σχετικῶν.

Ὁ Κορνήλιος ἐπωφελήθη γιὰ νὰ στείλῃ τῆς ἀγαπημένης του ἕνα κουτὶ κεράσια γκλασὲ μὲ μερικοὺς στίχους του, ὅπως αὐτοί:

Κεράσια καμαρῶστε την:
ἥλιος εἶν' ἡ ὁμορφιά της,
δεῖχτε της, κεράσια ζουμερά,
τὴν κόκκινή σας τὴν θωριὰ
λιγώτερο ἀπ' τὰ χείλια της,
πιότερο ἀπ' τὰ μάγουλά της.

Δὲν εἶχε ὅμως τολμήσει ὥς τότε νὰ τῆς μιλήσῃ. Περιοριζόταν στὸ νὰ τὴν ἀκολουθῇ στὶς λειτουργίες, ὅπου τὴν συνώδευε κέρβερος ἀκοίμητος ἡ γρηὰ παραμάννα της, καὶ νὰ τὴν βλέπῃ ἀπὸ μακρυά.

Ἤταν νὰ τὸν λυπᾶται κανεὶς τὸν δυστυχισμένο. Δὲν ἔτρωγε, δὲν κοιμόταν, ζοῦσε σὰν αὐτόματο, καὶ τὴν νύχτα θὰ μποροῦσε νὰ τὸν πάρῃ κανεὶς γιὰ ὑπνοβάτη!

Ἐπὶ τέλους, μιὰ μέρα, μπόρεσε χάρις στὴν μεσολάβηση ἑνὸς κοινοῦ φίλου νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τῆς πάρῃ τὸ χέρι. Καὶ ἔνοιωσε τὸ χέρι αὐτὸ τὸ μικρούλικο καὶ ζεστὸ νὰ τρέμῃ μέσα στὸ δικό του.

Ἀλλ' ἡ μητέρα τῆς Κατερίνης ἀγρυπνοῦσε. Κάτι εἶχε μυριστῆ αὐτή, μὲ τὴν γυναικεία ὀσφρησή της, ἀλλὰ δὲν ἀνησυχοῦσε καὶ τόσο. Δὲν ἤταν βέβαια, δυνατὸν ποτὲ νὰ πάρῃ ἡ κόρη της στὴν ὁποία ἔδινε 18.000 λίβρες, τὸν ἀδύνατο, αὐτό, μὲ τὶς ἀτελείωτες χεροῦκλες καὶ πρὸ πάντων φτωχὸ δικηγοράκο! Ἀγρυπνοῦσε ὅμως ἀλλὰ καὶ ἄφηνε τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους σὲ κάποια ἐλευθερία, ν' ἀπολαμβάνουν τὸ ἀνόητο, ὅπως ἐκείνη τὸ ἔλεγε, αἴσθημά τους.

Ὁ Πέτρος ἐντούτοις, δὲν ἀπελπιζότανε. Εἶπε τῆς Κατερίνης τὰ σχέδιά του: δὲν θᾶμενε ἕνας δικηγοράκος τῆς ἐπαρχίας. Ὄχι!

Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὴν «πρώτη» τοῦ «Σίντ».

Ἔνοιωθε μέσα του μιὰ ἄλλη φλόγα πολὺ πιὸ μεγάλη καὶ δυνατὴ ποὺ θὰ τὸν ἔκαμνε μιὰ μέρα διάσημο. Ἔγραφε κιόλας τὸ πρῶτο τὸ ἔργο τὴν «Μελιτώ» μιὰ «κομεντί» ὅπου τὰ κύρια πρόσωπα ἦταν οἱ δυό τους ἀτόφιοι: Ὁ Θύρσης ἦταν ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καλιστὼ ἡ Κατερίνη.

Τὸ ἔργο δόθηκε σ' ἕνα παρισινὸ θέατρο. παίχθηκε καὶ σημείωσε ἐπιτυχία ποὺ δὲν τὴν περίμενε ὁ συγγραφεύς του.

Ἡ δόξα εἶχε κιόλας ἀρχίσει νὰ χαμογελᾶ στὸν νεαρὸ ἐρωτευμένο καὶ καταχαρούμενος αὐτὸς πήγαινε νὰ βρῇ τὴν ἀγαπημένη του γιὰ νὰ τῆς ἀνηγγείλῃ ὅτι εἶχε τώρα καταπιασθῇ μὲ ἕνα νέο ἔργο! Τὸ ὄνειρό τους θὰ γινότανε πραγματικότης.

Καὶ ἔγραψε πολλὰ ἔργα ἀπὸ τότε, «Ἡ στοὰ τοῦ ἀνακτόρου» «Ἡ Πλὰς Ρουαγιάλ» «Αὐταπάτη». Ἡ μεγάλη ὅμως ἐπιτυχία δὲν ἐρχότανε.

Ἔγραφε, ἐντούτοις, ὁ Κορνήλιος, ἔγραφε ξενυχτώντας κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ, καμπουριάζοντας ἀκόμη περισσότερο, χλωμιάζοντας διαρκῶς. Ἡ μεγάλη ὅμως ἔμπνευση τοῦ ἔλειπε ἀκόμη...

Ξαφνικὰ τοῦ ἦλθε καὶ αὐτή. Κάποιοι φίλοι του ἀπὸ τὴν Ἱσπανία στὸ σπίτι τῶν ὁποίων σύγναζε τοῦ διηγήθηκαν μιὰ ὡραία ἱστορία τῆς πατρίδος των. Ὁ Κορνήλιος τὴν ἄκουσε ἄπληστα καὶ σὲ λίγη ὥρα εἶχε τὴν ἰδέα τοῦ «Σίντ» του!

Ἡ Κατερίνη ὅμως δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὸν περιμένῃ! Ἡ καλλίτερα, δὲν ἀφῆκαν πιὰ ἄλλο τὴν Κατερίνη νὰ περιμένῃ τὸν Πέτρο τῆς, τῆς βρῆκαν ἕνα μικροευγενῆ μεσόκοπο, ἀλλὰ πλούσιο σὲ εὔφορα χωράφια καὶ ἡ Κατερίνη τὸν δέχτηκε, ξεχνώντας καὶ τὴν «Μελιτώ» καὶ τὰ ζαχαρωμένα κεράσια καὶ τοὺς στίχους ποὺ τὰ συνώδευαν!...

Τὸ χτύπημα ἦταν βαρὺ γιὰ τὸν δυστυχισμένο τὸν Κορνήλιο.

Σὲ ἡλικία 30 ἐτῶν, εἶχε κιόλας τὴν ἐμφάνιση γέρου. Εἶχε γεράσει μονομιᾶς. Ἔπαυσε γιὰ ἕνα διάστημα νὰ ἐργάζεται καὶ γύριζε σὰν χαμένος στὰ «καί» τοῦ Σηκουάνα, παρακολουθώντας μ' ἕνα βλέμμα νεκρὸ τὶς βάρκες νὰ λικνίζωνται πάνω στὰ πρασινωπὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, τοὺς ἐργάτες νὰ ξεφορτώνουν τὶς φορτηγίδες, τὸν κόσμο νὰ περνᾶ...

Ἤταν πολὺ δυστυχισμένος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Κορνήλιος, ἀλλὰ ἦταν καὶ ἄνδρας καὶ στὸ τέλος, πρὸ τοῦ τετελεσμένου δηλ. πῆρε τὴν ἀπόφασή του: θὰ συνέχιζε τὴν σταδιοδρομία του γιὰ νὰ ἀποδείξῃ τουλάχιστον στὴν ἄστατη, καὶ ἄπιστη αὐτὴ Κατερίνη ὅτι θὰ γινότανε τὸ δίχως ἄλλο μιὰ μέρα διάσημος, καὶ θὰ τὸν εἶχε δικό της, μ' ὅλη του τὴν δόξα, ἂν εἶχε τὴν δύναμη νὰ τὸν περιμένῃ.

Καὶ ἐξακολούθησε νὰ γράφῃ τὸ νέο του τὸ ἔργο, τὸ ἀριστούργημά του.

Ὅταν ὁ «Σίντ» τελείωσε, τὸν πῆρε ὁ Κορνήλιος καὶ τὸν πῆγε στὸν φίλο του ἠθοποιὸ Μοντορού. Τοῦ τὸν διάβασε καὶ ὁ Μοντορὺ ἔμεινε ἐνεός. Ὕστερ' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ σὰν τὸν παλαβό. Δὲν εἶχε γραφῆ ὡραιότερο ἔργο! Ὡρισμένως θὰ δόξαζε τὸν Πέτρο!

Ἔδωκαν ἀμέσως τὸν «Σίντ» στὴν Ντεβιλλιέ, ποὺ μεσουρανοῦσε τότε κι' αὐτὴ δέχθηκε ἀμέσως νὰ ἐνσαρκώσῃ τὴν Σελιμένη. Οἱ πρόβες ἄρχισαν μὰ ὁ Κορνήλιος δὲν εἶχε εἶτα πολὺ ἐρωτευμένος μὲ τὴν ἄπιστή του.

Ἔφθασε κάποτε καὶ ἡ ἱστορικὴ βραδυά. Τὸ καλλίτερο Παρίσι ἦταν στὸ θέατρο.

Μεταξὺ τοῦ κοινοῦ καὶ οἱ θεατρικοὶ ἀντίπαλοι τοῦ Κορνηλίου, ἕτοιμοι νὰ σαρκάσουν καὶ νὰ ἀποδοκιμάσουν. Ὅταν ὅμως ὑψώθηκε ἡ αὐλαία καὶ ἀκούσθηκαν οἱ πρῶτοι στίχοι νὰ κυλοῦν σὰν γάργαρο νερὸ ἀπὸ στόμα ἀνοιχτό. Οἱ ψίθυροι τῆς εἰρωνείας κόπηκαν ἀμέσως καὶ μιὰ κατάνυξη θρησκευτικὴ κυρίευσε ὅλους. Καὶ ὅταν ἡ αὐλαία ἔπεσε ὕστερ' ἀπὸ τὴν τελευταία λέξη τῆς τελευταίας πράξεως, μιὰ θύελλα χειροκροτημάτων συνεκλόνισε ὁλόκληρο τὸ θέατρο.

Ὁ Μοντορύ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἀγκάλιασε τὸν Κορνήλιο.

Αὐτὸς ὅμως τὸν κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο μελαγχολία καὶ παράπονο.

Ἤταν εὐτυχισμένος καὶ αὐτός, ναί, ἀλλὰ καὶ τόσο θλιμμένος, ἀπόψε, τόσο, πρὸ παντός, κουρασμένος...

Β. Σ.

Συνάντηση μέσα στο τραῖνο

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΙΧ ΡΟΜΜΕΡ

Ἡ νέα φώναξε τὸν βαστάζο ποὺ κρατοῦσε τὶς βαλίτσες της:

—Ἐδῶ θὰ εἶναι καλά, εἶπε. Δὲν εἶναι κανεὶς.

Τὶ ὡραῖο νὰ ταξιδεύῃς μόνος! Ἡ Λουσιὲν μισοῦσε τὶς συντροφιὲς στὸ ρεστωράν, στὸ ξενοδοχεῖο ἢ στὸ τραῖνο. Δὲν εἶχε ὅμως πολλὲς ἐλπίδες νὰ διαρκέσῃ αὐτὴ ἡ μοναξιὰ ὡς τὸ Σαρρεμπρούκ, τὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ της.

Οἱ βαλίτσες της ἦσαν γεμᾶτες ἀπὸ ἐτικέττες ξενοδοχείων ἀπὸ παντοῦ τῆς Εὐρώπης: Βενετία, Ἴννσμπρουκ, Πράγα, Βιέννη, Βουδαπέστη, Κρακοβία...

Ἡ Λουσιὲν ἦταν ὁλομόναχη, μὲ δέκα ἐφημερίδες κοντά της. Σὲ λίγα λεπτὰ τὸ τραῖνο θἄφευγε. Τὸ βράδυ, θὰ δειπνοῦσε στὸ Σάρρ ὅπου ὕστερα ἀπὸ τέσσερις μέρες θὰ γινόταν τὸ περίφημο δημοψήφισμα ποὺ θὰ ἔκρινε τὴν τύχη τῆς περιοχῆς ἐκείνης, ἂν ἤθελε νὰ μείνῃ μισοανεξάρτητη ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Γερμανικὴ παρίδα.

Ἡ ὥρα ἦταν 13 καὶ 40', ὅταν στὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος φάνηκε ἕνας ἄνδρας κρατώντας μιὰ βαλίτσα. Ἕνας παρείσακτος... Ἡ Λουσιὲν τὸν κύτταξε μὲ ἐχθρότητα νὰ τὴν ἀτενίζῃ ἐρευνητικὰ ἀπ' τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια ,ὕστερα ὁ ἄγνωστος τὴν ρώτησε εὐγενικά·

—Ἐπιτρέπετε, κυρία μου;

Σπίτι της δὲν βρισκόταν, ἐπομένως δὲν μποροῦσε νὰ ἀρνηθῇ! Κούνησε, δύσθυμη, καταφατικὰ τὸ κεφάλι της. Ὁ ἐπιβάτης μιλοῦσε καλὰ τὰ γαλλικά—μὲ μιὰ ἐλαφρὰ ξενικὴ προφορά. Εἶχε καθήσει ἀντίκρυ της καὶ τὴν μελετοῦσε.

«Σίγουρα θὰ κυνηγᾶ καμμιὰ περιπέτεια, σκέφθηκε ἡ Λουσιὲν, τὶ ἀτυχία...»

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε. Ἡ Λουσιὲν ἔστρεψε τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ ἔξω καὶ κύτταξε ἐπίμονα ἀπ' τὸ τζάμι. Εἶχε προλάβει ὅμως νὰ προσέξῃ τὶς λεπτομέρειες τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἀγνώστου συνεπιβάτου της: ψηλὸ μέτωπο, ἀρχοντικὸ πηγοῦνι, μαλλιὰ ξανθὰ καὶ μάτια γαλανά...

Καθὼς περνοῦσε ὁ ἐλεγκτής, καὶ ἡ Λουσιὲν τοῦ παρουσίασε τὴν «ἐλευθέρα» της, ὁ ἐπιβάτης ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ σ' αὐτή.

Ἐκεῖνος εἶχε τὸ κομματάκι τῆς ἐπιστροφῆς ἑνὸς κοινοῦ εἰσιτηρίου.

Ὅσο ἐπιφυλακτικὴ στάση κι' ἂν κράτησε, ἡ Λουσιὲν δὲν μπόρεσε στὸ τέλος νὰ μὴ μιλήσῃ στὸν συνεπιβάτη της ποὺ τὴν βασάνιζε μὲ τὶς ἐρωτήσεις του, ἀπάνω στὰ πιὸ ἀσήμαντα θέματα. Εἶχε διαβάσει ὅλες τὶς ἐφημερίδες της κι' ἐκεῖνος τῆς πρόσφερε τίς δικές του:

—Γνωρίζετε γερμανικά, κυρία μου;

—Μάλιστα! ἔκανε ἀπότομα ἡ Λουσιὲν καὶ συνέχισε τὴν ἀνάγνωσή της. Ἀναγνώριζε κατὰ βάθος πὼς ὁ συνεπιβάτης της ἦταν πολὺ εὐγενικὸς... ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐπίμων!

Ἐκεῖνος πάλι σκεπτόταν:

«Ὀμορφη ποὺ εἶναι! Γιατὶ ὅμως νὰ ταξιδεύῃ ὁλομόναχη. Ἰανουάριο μῆνας Ποῦ νὰ πηγαίνῃ, ἄραγε;»

Ἐκείνη ἦταν ὅλο ἄρνηση:

«Θέλει νὰ μὲ κάνῃ νὰ μιλήσω. Λέξη ὅμως δὲν θὰ μοῦ πάρῃ!...»

Καὶ ὅμως δὲν θὰ τοῦ ξέφευγε. Καὶ πῶς μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικά; Ἦσαν μόνοι μέσα στὸ διαμέρισμα. Ἀλήθεια, μποροῦσε ἐκείνη νὰ βγῇ στὸν διάδρομο. Γιατὶ δὲν ἔβγαινε ὅμως;

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ Λουσιὲν τελείωνε τὴν ἀνάγνωση ἑνὸς ἄρθρου ποὺ μιλοῦσε γιὰ τὸ δημοψήφισμα τοῦ Σάρρ. Στὶς τελευταῖες γραμμὲς σήκωσε ἐλαφρὰ τοὺς ὤμους της.

Ἐκεῖνος τὸ πρόσεξε.

—Τίποτε δυσάρεστες εἰδήσεις, κυρία μου; ρώτησε μὲ ἔνα ἐλαφρὸ χαμόγελο.

Ἀφωπλισμένη, πιὰ ἡ νέα χαμογέλασε κι' ἐκείνη κι' ἄρχισε νὰ ἐξηγῆ, καὶ νὰ συζητῆ.

—Ποτὲ δὲν ἄκουσα γυναῖκα νὰ συζητῇ μὲ τόση ἐνημερότητα τέτοια θέματα, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ τῆς χαμογελᾶ.

—Μόνο μὲ κουτορνίθια συναναστρεφεστε, λοιπόν; τὸν ρώτησε ζωηρὰ ἡ Λουσιέν.

—Ἴσως! Μιὰ γυναῖκα ὅμως σὰν κι' ἐσᾶς, τόσο ὄμορφη, γιατὶ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν πολιτική;

Ἐκείνη χαμογέλασε χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

—Πάντως, μὴ βλέπετε, ἐγὼ τὸ βρίσκω πολὺ γοητευτικό, συνέχισε ἐκεῖνος. Μ' ἀρέσει ἡ ἐξυπνάδα στὶς γυναῖκες ὅσο κι' ἡ ὀμορφιά.

Μὲ μιὰ χειρονομία, ἡ Λουσιὲν ἔκανε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ντεκλαρασιόν ποὺ ἄρχιζε ὁ συνεπιβάτης της. Αὐτὸς ὅμως δὲν φαινόταν διατεθειμένος νὰ συνεχίσῃ. Γιὰ τὴν ὥρα, τουλάχιστον. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ μάτι του ἔπεσε στὶς βαλίτσες της, καὶ ἄθελα διάβασε τὶς ἐτικέττες: «Νυρεμβέργη, Μόναχον, Φραγκφούρτη, Βερολῖνον».

—Γνωρίζετε καλὰ τὴν Γερμανία, κυρία μου; ρώτησε σὲ λίγο.

—Ἀρκετὰ καλά. Τὴν ἐπισκέφθηκα πολλὲς φορές.

—Ὡς περιηγήτρια;

—Ὄχι ὁλωσδιόλου—

—Μόνη;

—Μόνη, φυσικά.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω...τῆς ψιθύρισε.

Ἐκείνη δίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἔψαξε ἀνάμεσα στὶς ἐφημερίδες της καὶ πῆρε μιὰ μεγάλη βραδυνὴ ἔκδοση. Τὴν ἄνοιξε καὶ τοῦ ἔδειξε στὴν σελίδα 3, κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἄρθρο μιὰ γυναικεία ὑπογραφή: «Λουσιὲν Λωράν».

—Ἐγὼ εἶμαι, τοῦ εἶπε.

—Εἶσθε δημοσιογράφος; ἔκανε ἐκπλακτος ἐκεῖνος.

—Ἔτσι φαίνεται.

—Ἐπιτρέψτε μου νὰ συστηθῶ: Ἔρνστ Φράνκ, βιομήχανος.

—Πᾶτε στὸ Σάρρεμπρουκ; τὸν ρώτησε μὲ περιέργεια τώρα κι' ἐκείνη.

—Ὄχι, ὄχι.

Καὶ καθὼς φοβόταν μήπως ἐκείνη ἐπιμείνει, ρώτησε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του:

—Πηγαίνετε στὸ Σάρρ, κυρία μου, γιὰ τὸ δημοψήφισμα, ἐκ μέρους τῆς ἐφημερίδος σας; Πότε θὰ ἐπιστρέψετε στὸ Παρίσι;

—Δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Ἴσως μείνω μερικὲς μέρες στὸ Βερολῖνο...

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, τότε, κυρία μου, νὰ σᾶς τηλεφωνήσω τὴν προσεχῆ φορὰ ποὺ θὰ ταξιδέψω στὸ Παρίσι;

—Ἐρχόσαστε συχνὰ στὸ Παρίσι;

—Συχνά. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο κρατῶ μόνος ἕνα ἰδιαίτερο διαμέρισμα στὸ «Ρουα»

Πάντα εἶχαν νὰ ποῦν κάτι, ὅταν βρίσκονταν οἱ δυό τους.

γιάλ 'Εξέλσιορ».

—"Ωστε μένετε πολὺ στὴν Γαλλία;

—Γιὰ τὶς ὑποθέσεις μου, ναί.

⊞ ⊞

Στὸ Σαρρεμπρούκ, ὁ κ. Φράνκ τὴν βοήθησε νὰ κατεβάση τὶς ἀποσκευές της.

—Δὲν κατεβαίνετε ἐδῶ; τὸν ρώτησε.

—Ὄχι, πάω λίγο μακρύτερα...

Τὴν εἶδε νὰ τυλίγεται μέσα στὸ μπὲζ μαντώ της, ντουμπλαρισμένο μὲ λούτρ. Μόνο οἱ Παριζιάνες ξέρουν νὰ ντύνωνται.

—Ὀλομόναχη σὲ μιὰ τόσο ξένη πόλη!... τῆς ψιθύρισε.

'Εκείνη γέλασε:

—Καὶ σὲ χειρότερες ἔχω πάει! 'Εξ ἄλλου, ὅλοι οἱ συνάδελφοί μου τοῦ Παρισιοῦ ἐδῶ βρίσκονται.

Τὸν ἀποχαιρέτησε μὲ μιὰ θερμὴ χειραψία. Χωρίστηκαν σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι. 'Εκεῖνος θὰ ἤθελε νὰ τὴν ἔβλεπε πιὸ συγκινημένη.

—Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ κρατήσετε κακία, κυρία μου, γιατὶ σᾶς ἐξανάγκασα νὰ μιλήσετε;

'Εκείνη χαμογέλασε αἰνιγματικά.

"Οχι, δὲν τοῦ κρατοῦσε κακία. Ποτὲ ταξίδι δὲν τῆς εἶχε φανῆ τόσο μακρῆς διαρκείας. Εἶχαν συζητήσει ὅλα τὰ θέματα: γαλλικὴ καὶ γερμανικὴ λογοτεχνία, καλλιτεχνία, διεθνῆ πολιτική. Εἶχαν συμφωνήσει σὲ πολλὰ σημεῖα. Τοῦ εἶπε λοιπόν, ἀπαντώντας στὴν ἐρώτησή του:

—Δὲν μ' ἐξαναγκάσατε. Κάνω ὅ,τι μοῦ γουστάρει.

Κι' ὅμως ἤξερε πώς αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε νικηθῆ ἀπὸ μιὰ θέληση ἀνώτερη ἀπ' τὴν δική της..

⊞ ⊞

Τώρα, μόνη, συλλογίζεται τὶς λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς συναντήσεως. Τὶ παράξενη ποὺ εἶναι κάποτε ἡ μοῖρα: ἦταν μιὰ ψύχραιμη γυναῖκα μὲ καρδιὰ γαληνεμένη—εἶχαν περάσει οἱ παληὲς μπόρες—καὶ πίστευε πὼς εἶχε δαμάσει τὴν φύση. 'Αγαποῦσε τὸ ἐπάγγελμά της, ἐργαζόταν μὲ θάρρος, μὲ πόθο, ἡ ζωή της ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀπρόοπτα—ἦταν μιὰ ζωὴ ὅλο περιπέτεια, καὶ κάθε μέρα ριψοκινδύνευε τὴν ἀποτυχία ἢ τὴν ἐπιτυχία.

Μιὰ συνάντηση ὅμως στὸ τραῖνο κι' ὅλα ἄλλαζαν... Μιὰ συνάντηση ποὺ ἡ τύχη τὴν θέλησε περίπλοκη.

'Από τῶνα μέρος μιὰ Γαλλίδα πολὺ ἐνημερωμένη στὰ εὐρωπαϊκὰ ζητήματα, κυριευμένη ἀπὸ διεθνιστικὲς ἰδιελογίες, εἰρηνίστρια ὡς τὸ κόκκαλο, φανατική, ἐνθουσιώδης, ποὺ ἀφιέρωνε τὴν ζωή της στὴν εἰρήνη, ἀντιμετωπίζοντας μὲ τρόμο τὴν ἐφιαλτικὴ φρίκη ἑνὸς καινούργιου πολέμου...

'Από τἄλλο ἕνας Γερμανὸς μορφωμένος. "Αλλο δὲν ἤξερε ἀπὸ αὐτόν...Μὰ ἡ ἀγάπη δὲν ζητᾶ νὰ μάθη πολλὰ πράγματα. Στὴν τρίτη συνάντησή τους, ἡ Λουσιὲν κατάλαβε πώς τὸν ἀγαποῦσε καὶ πώς θὰ γινόταν δική του.

—'Εγώ, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, τὸ ἔνοιωσα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. Ναί, ὅταν σὲ εἶδα καθισμένη ὁλομόναχη στὸ διαμέρισμα...

Τὸν σκέπτεται διαρκῶς. "Ενα χρόνο τώρα, τὸν ἔπαιρνε μαζί της: στὴν Βιέννη ὅπου ἡ ἐφημερίδα της τὴν ἔστειλε γιὰ νὰ μελετήση τὶς κινήσεις τῶν αὐστριακῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν, στὴν Κρακοβία ὅπου, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς παρακολουθήσεως τῆς κηδείας τοῦ Πιλσοῦδσκι, μπόρεσε νὰ ἐντερβιάρη τὸν πρωθυπουργο. Ποτὲ δὲν γράφει ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Δὲν ἔχουν καιρό. 'Εκεῖνος ἔρχεται συχνὰ στὸ Παρίσι, μένει δέκα ὡς δεκαπέντε μέρες καὶ ξαναφεύγει. Γιὰ ποῦ; Δὲν τὸ ξέρει ἐκείνη. Τὸ μόνο μελανὸ σημεῖο τῆς εὐτυχίας τους εἶναι αὐτὴ ἡ ἄγνοια. Ποτὲ δὲν τῆς εἶπε ποῦ ἔμενε, στὴν Γερμανία. Οἱ ὑποθέσεις του εἶναι σκορπισμένες σὲ πολλὰ μέρη. "Εστω. Ποῦ μένει ὅμως; Παντρεμένος δὲν εἶναι. Τῆς μιλᾶ γιὰ τὸ σπίτι του, καὶ τὴν μοναξιά του, γιὰ τὸ ἐργοστάσιό του καὶ τὶς στενοχώρειες του. Δὲν τῆς λέει ἐν τούτοις ποῦ. 'Αδιάφορο ὅμως: αὐτὴ ἡ ἀγάπη τὴν κάνει τελείως εὐτυχισμένη.

⊞ ⊞

...'Απόψε, ἔχει νὰ γράψη ἕνα δύσκολο ἄρθρο. Πρόκειται νὰ φύγη προσεχῶς γιὰ τὴν Μόσχα. 'Αρκεῖ νὰ μὴν διαλέξη ὁ ἀγατημένος της ἐκείνη τὴν στιγμὴ γιὰ νἀρθῆ.

Ξαφνικὰ χτυπᾶ τὸ τηλέφωνο. Μὲ ἀνυπομονησία, ἡ Λουσιὲν παίρνει τὸ ἀκουστικό.

—'Αλλό;

—Καλησπέρα, Λουσιέν.

'Εκεῖνος εἶναι! Τρελλὴ ἀπὸ εὐτυχία, τὸν ρωτᾶ:

—Πότε ἔφθασες;

—Αὐτὴ τὴν στιγμή. Σὲ δυὸ ὧρες ὅμως φεύγω γιὰ τὸ "Αμστερνταμ καὶ προηγουμένως ἔχω ἕνα ραντεβοῦ γιὰ ὑποθέσεις.

—"Ωστε;

—Δὲν μπορεῖς νὰ πεταχτῆς ὡς τὸν σταθμό; Νὰ προλάβουμε νὰ ἰδωθοῦμε. Σὲ τρεῖς μέρες θὰ ἐπιστρέψω καὶ θὰ μείνω μιὰ βδομάδα.

—Σύμφωνοι, κακόπαιδο!

⊞ ⊞

Πρὶν περάσουν οἱ δυὸ ὧρες, ρρισκοταν στὸ πλευρό του. Μέσα στὸν κρῦο σταθμό, τὸν κύτταζε μὲ πρόσωπο ποὺ ἀκτινοβολοῦσε. Τὰ μάτια του δὲν ἔπαυαν νὰ τὴν κυττάζουν, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ ἀποτυπώσουν στὸ βάθος των καί τὴν παραμικρή της λεπτομέρεια. Αὐτὸ τὸ βλέμμα τὴν ἔκανε κάθε φορὰ ἀνίκανη νὰ ἐπαναστατήση. 'Η ἀπόλυτη ἀγάπη, τὸν συγχωροῦσε ποὺ δὲν τῆς ἀπεκάλυπτε τίποτα γιὰ τὴν ζωή του... Μόλις ἀντίκρυζε τὸ πρόσωπό του, ὑποτασσόταν ἐξ ἐνστίκτου σ' αὐτόν. Κι' ἐκεῖνος κύτταζε μὲ λαχτάρα, μὲ τρυφερότητα τὴν Λουσιέν. Πάντως ὅμως τὰ λόγια του ἦσαν μετρημένα.

—'Αλήθεια, τὸν ρώτησε, δὲν μοῦ εἶπες τὶ πᾶς νὰ κάνης στὸ "Αμστερνταμ;

—'Υποθέσεις...

Καὶ πρόσθεσε μ' ἕναν μορφασμό:

—Δύσκολες μάλιστα. Δὲν ξέρω ἂν θὰ ἐπιτύχω.

—Τὶ εἴδους ὑποθέσεις;

Δέκα, ἴσως, φορὲς θὰ τοῦ εἶχε θέσει αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Κι' ὅμως, πάλι ἔκανε πώς δὲν τὴν ἄκουσε. 'Εκείνη συνέχισε, τὴν στιγμὴ ποὺ τὴν ἀγκάλιαζε γιατὶ ξεκινοῦσε τὸ τραῖνο:

—'Αλήθεια, εἶμαι ἐλεύθερη, ξέρεις; Μποροῦσα νὰ φύγω μαζί σου. Μὲ παίρνεις;

'Εκεῖνος ὅμως ὥρμησε στὸ βαγόνι, ἀποφεύγοντας νὰ τῆς ἀπαντήση.

—'Ακοῦς; ἐπέμενε ἐκείνη.

—Εἶναι πολὺ πληκτικὸ τὸ ταξίδι! τῆς φώναξε εὔθυμα.

Μουτρωμένη, πῆγε στὴν ἐφημερίδα της. Ὁ γραμματεὺς τῆς συντάξεως τῆς εἶπε:

—Σᾶς θέλει ὁ διευθυντής. Σᾶς ζητοῦσε ἀπόψε.

—Μήπως πρόκειται γιὰ τὴν Μόσχα;

—"Οχι, εἶπε πίσω της ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματος πληροφοριῶν, εἶναι κάτι ἄλλο.

—Στὸ Παρίσι;

—Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Γιατὶ ὅμως ρωτᾶτε; Μπᾶς καὶ δὲν θέλετε νὰ φύγετε;

—Πάντα θέλω νὰ φύγω...

"Οταν βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τοῦ διευθυντοῦ τὴν κυρίευσαν καὶ πάλι οἱ ἔγνοιες. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ πήγαινε ὁ φίλος της στὸ "Αμστερνταμ. «Εἶναι πολὺ πληκτικὸ ταξίδι...» τῆς εἶχε πῆ. Μὰ ἕνα ταξίδι δὲν εἶναι ποτὲ πληκτικό. "Ηθελε βέβαια νὰ φύγη, ὄχι ὅμως καὶ πρὶν περάση βδομάδα. Ποιὰ καμπάνια τὴν ἐνδιέφερε τώρα στὴν Εὐρώπη; Καμμιά, κατὰ βάθος. Σὲ μιὰ βδομάδα θὰ βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου της. Δὲν θὰ τῆς διηγόταν τίποτα ὅσον ἀφορᾶ τὶς ὑποθέσεις του—εἶχαν ὅμως νὰ μιλήσουν γιὰ τόσα πράγματα! Πάντα εἶχαν νὰ ποῦν κάτι ὅταν βρίσκονταν οἱ δυό τους. Κι' ἐκεῖνος κι' ἐκείνη γνώριζαν τὰ μέρη, τοὺς ἀνθρώπους. 'Εκείνη εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐργάζεται πολὺ νέα.

Σὲ ἡλικία τριανταπέντε χρονῶν, εἶχε ἤδη ἀρκετὴ πεῖρα τῆς ζωῆς. 'Εκεῖνος ἦταν συνομήλικός της. Δὲν εἶχε πολεμήσει κι' οὔτε μιλοῦσε ποτὲ γιὰ τὸν Μεγάλο Πόλεμο. 'Επίσης δὲν ἔλεγε λέξη γιὰ τὸ σημερινὸ καθεστώς τῆς χώρας του. "Ισως γιὰ νὰ μὴ ἔχη συζητήσεις μαζί της. Πάντως, ἐκείνη δὲν εἶχε ποτὲ διάθεση νὰ ξεχάση πώς ἦταν Γερμανός. 'Απεναντίας, ὅλο τὸ εἰρηνιστικὸ «πιστεύω» της, ἔβρισκε ἕνα περιεχόμενο, μιὰ δικαίωση σ' αὐτὴ τὴν ἕνωση. 'Επετύχανε τὴν πιὸ δύσκολη συναδέλφωση... Ποιὰ μεγαλύτερη, ἀπόδειξη, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί, πρέπει νὰ εἶναι ἀδελφοί;...

⊞ ⊞

'Η Λουσιὲν βγῆκε σκεπτικὴ ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ της. 'Η ἀποστολὴ δὲν ἦταν εὔκολη. Τῆς τὴν εἶχε ἐκθέσει σὲ γενικὲς γραμμές:

—Πρόκειται γιὰ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ διεθνοῦς λαθρεμπορίου ὅπλων ποὺ γίνεται στὴ χώρα μας, τῆς εἶπε. Τὸ λαθρεμπόριο γίνεται κυρίως μεταξὺ Παρισίων, Σαὶν-Μορὶτς καὶ "Αμστερνταμ... "Ολοι αὐτοὶ οἱ λαθρέμποροι — ποὺ μετροῦνται στὰ δάχτυλα,— ἔχουν φυσικὰ κεφάλαια κατατεθειμένα σὲ τράπεζες— ἰδίως στὴν «Τράπεζα τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν»—κι' ἐμπορεύονται λαθραῖα μὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη. Μελετῆστε τὴν καμπάνια κι' ἐλᾶτε νὰ μοῦ μιλήσετε σὲ λίγες μέρες...

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ Λουσιὲν τηλεφώνησε σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ τράπεζα ὅπου ἐργαζόταν μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες φίλες της:

—"Ελα νὰ φᾶμε μαζί. "Εχω ἀνάγκη ἀπὸ τὰ φῶτα σου.

Συναντήθηκαν τὸ βράδυ καὶ ἡ Λουσιὲν ρώτησε τὴν φίλη της ἂν ἐρχόταν σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς κύκλους τῆς Τραπέζης τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν.

—Ναί, γνωρίζω πολὺ καλὰ κάποιον. Τὶ ζητᾶς;

—Ὠρισμένα ὀνόματα ποὺ θὰ μοῦ χρησιμεύσουν πολὺ στὴν καμπάνια μου.

⊞ ⊞

Εκείνη τὴν μέρα, ἡ Λουσιὲν ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι τῆς φίλης της συντριμμένη. Μιὰ μόνη ἐπιθυμία εἶχε: νὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι της καὶ νὰ κλειστῆ στὸ δωμάτιό της.

Σὲ λίγο ἔφθανε, ἄνοιγε τὴν πόρτα καὶ ριχνόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα. Οἱ σκέψεις, φοβερὲς, τυραννικὲς, σφυροκοποῦσαν τὸ μυαλό της.

Θαρροῦσε πώς τὸν ἔβλεπε... Θαρροῦσε πώς ξανάκουγε τὴν φωνή του. Προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ λέξη προὸς λέξη ὅσα τῆς εἶχε πῆ ὡς τότε, γιὰ νὰ βγάλη ἕνα συμπέρασμα. 'Αλλὰ μόνο εὐγενικὰ καὶ αἰσθηματικὰ λόγια θυμᾶται. Θυμήθηκε ὅμως καὶ μιὰ φορὰ, μιὰ φορὰ μονάχα, ποὺ ἐνῷ τοῦ διάβαζε ἕνα ἄρθρο της γιὰ τὴν Αἰθιοπία, ἕνα ἄρθρο πονεμένο ἐναντίον τοῦ πολέμου, ἐκεῖνος τῆς εἶχε πῆ:

«Δὲν πρέπει ἴσως νὰ ἐκδηλώνης ἔτσι τὶς εἰρηνιστικὲς πεποιθήσεις σου... "Αν ἀλλάξουν τὰ πράγματα, οἱ πεποιθήσεις σου αὐτὲς θὰ σὲ ζημίωναν ὡς δημοσιογράφο».

'Εκείνη τοῦ εἶχε ἀπαντήσει ὁρμητικά:

«"Οσο κι' ἂν ἀλλάξουν τὰ πράγματα, δὲν πιστεύω νὰ βρεθῆ ἕνας ποὺ νὰ κατηγορήση μιὰ γυναῖκα γιατὶ μισεῖ τὸν πόλεμο!»

Αὐτὸ ἦταν ὅλο-ὅλο. 'Εκεῖνος ὅμως εἶχε ἐπιμείνει: «Πίστεψέ με...»

Καὶ σήμερα, μάθαινε ἀπ' τὴν φίλη της ὅτι τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο τρίο ποὺ ἔκανε τὸ λαθρεμπόριο τῶν ὅπλων ἦταν οἱ: Φράνκ, "Οπενχαϊμ καὶ Φρίντμαν...

Αὐτὲς ἦσαν λοιπὸν οἱ περίφημες «ὑποθέσεις» τοῦ "Ερνστ Φράνκ: τὸ διεθνὲς λαθρεμπόριο τῶν ὅπλων! Πουλοῦσε ὁ "Ερνστ μηχανὲς γιὰ νὰ σκοτώνουν ἀνθρώπους. 'Ανῆκε σὲ μιὰ γνωστὴ ἀλλὰ ἀσύλληπτη συμμορία, ποὺ παντοῦ τὴν ἀνέχονταν, ποὺ εἶχε παντοῦ τοὺς πράκτοράς της. Θυμόταν τὰ ταξίδια του: Τσεχοσλοβακία, Ρουμανία, "Αμστερνταμ... «"Εμποροι τοῦ θανάτου» ἔτσι τοὺς ἐπωνόμαζαν. Κι' ἐκείνη, ἡ ἠλίθια, ἡ ἰδεολόγος ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ πιστεύη δὲ κάτι! Πόσο συχνὰ θὰ τὴν κορόϊδευε γιὰ τὸ ὄνειρο τῆς συναδελφώσεως τῶν λαῶν γιὰ τὸ ὁποῖο τοῦ μιλοῦσε μὲ τόση θέρμη καὶ μὲ τόση πεποίθηση!

Κι' ὅμως σ' ἀγαποῦσε, Λουσιὲν, σ' ἀγαποῦσε...

⊞ ⊞

'Η Λουσιὲν σηκώθηκε. Προχώρησε ὡς τὸ ντιβάνι καὶ σωριάστηκε ἐπάνω του. Οὔτε ἕνα δάκρυ τώρα. 'Αργότερα, θὰ κλάψη τὸν ἔρωτά της, τὶς χίμαιρές της. Σήμερα, ἐπικαλεῖται μόνο τὸ ψυχικὸ σθένος της. Οὔτε τὶς ἀναμνήσεις της, οὔτε τὸν πόθο της. Ξέρει πώς αὔριο κιόλας θὰ τῆς λείψη κάτι: ἡ ἐπίμονη θέληση νὰ διακόψη μ' αὐτὸν τὸν ἔρωτα.

Αὔριο, θὰ ἔχη διαλυθῆ ἡ φρίκη της, ἡ ἀποστροφή της—ἂν ὄχι ὁ πόνος της. "Αν δεχτῆ νὰ τὸν ξαναδῆ, σὲ μιὰ βδομάδα θὰ βρίσκεται ἐκεῖνος στὸ πλευρό της... θὰ γίνη αὐτὴ συνένοχός του μὲ τὴν ἀνοχή της. Γιατὶ ἐκεῖνος δὲν θ' ἀπαρνηθῆ ποτὲ τὸ φοβερὸ ἐμπόριό του!...

Γιὰ πολλὴ ὥρα μένει ἔτσι, πολεμώντας μὲ τὸν ἑαυτό της. Καταλαβαίνει ὅμως ὅτι ὅ,τι ἔχει νὰ κάνη, πρέπει νὰ τὸ κάνη ἀμέσως. Αὔριο θὰ εἶναι ἀργά. Δὲν θἄχη τὴ δύναμη. Τέλος σηκώνεται, προχωρεῖ ὡς τὸ τηλέφωνο, καί παίρνει τὸν διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδας της.

—Γνωρίζετε, τοῦ λέει, πώς τὸ «Ζουρνὰλ» στέλνει κάποιον στὸ Τόκιο;

—Μάλιστα, κι' ἐγὼ λογάριαζα νὰ στείλω τὸν Ντυρό. Μήπως ἔχετε διάθεση ἐσεῖς;... Ναί, ἀλλὰ ἡ καμπάνια σας;... Δὲν ἐπείγει, λέτε; Θἆναι πάντα ἐπίκαιρη;... Λαμπρά! Θὰ σᾶς περιμένω αὔριο πρωῒ γιὰ νὰ τὰ ποῦμε γιὰ τὸ Τόκιο. 'Ωρεβουάρ, κυρία Λωράν.

'Η Λουσιὲν ἀφίνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ κλείνει τὰ μάτια. Πέρασε ὅλη ἡ ὑπερένταση. Τώρα, θὰ σφίξη τὴν καρδιά της γιὰ νὰ διώξη ἀπὸ μέσα μιὰν ἀγάπη ποὺ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη.

Σὲ λίγες μέρες, ἐκεῖνος θἀρθῆ. Θὰ πάρη τὸ τηλέφωνο, ὅπως πάντα.

Θὰ τοῦ ἀπαντήση μιὰ ξένη φωνή: ἡ ὑπηρέτρια.

—'Η κ. Λουσιὲν Λωρὰν λείπει σὲ ταξίδι. Πότε θὰ ἐπιστρέψη; Δὲν ξέρομε, κύριε...

'Η καρδιὰ της πονᾶ φριχτά... Καὶ πονᾶ ἀκόμα περισσότερο στὴ σκέψη: 'Εκεῖνος τάχα θὰ καταλάβη; Θὰ τὴν καταλάβη; "Η μήθως θὰ πιστέψη πώς εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ γυναῖκα σὰν τὶς ἄλλες, χωρὶς εἰλικρίνεια, χωρὶς πίστη;...

ΕΡΙΧ ΡΟΜΜΕΡ

Πνεῦμα... τῆς ὑπηρεσίας

ΤΟ ΚΟΠΛΙΜΕΝΤΟ ΤΗΣ ΜΑΡΙΓΟΥΛΑΣ

'Η κυρία Λεπτίδου μιὰ πραγματικὰ πολὺ λεπτὴ γυναίκα, στέλνει τὴν Μαριγούλα, στὴν ἀγορὰ νὰ τῆς ἀγοράση ἕνα γάλο. Γιορτάζει ὁ Βενιαμὶν τοῦ σπιτιοῦ καὶ θἄχουν τὸ θράδυ κόσμο στὸ τραπέζι.

—Κύτταξε τῆς λέγει νὰ εἶναι παχὺς καὶ μεγάλος.

—Μάλιστα κυρία.

"Υστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἡ Μαριγούλα ἐπιστρέφει μ' ἕνα γάλο... μινιόν.

'Η κυρία της μένει ἔκπληκτη:

—Μὰ παιδί μου, αὐτὸς δὲν εἶναι γάλος, εἶναι κοτόπουλο!

—Μὴ θλέπετε κυρία, ἅμα τὸν παραγεμίσετε, μὲ κάστανα καὶ τροῦφες θὰ γίνη τόσο φουσκωμένος καὶ ὡραῖος, ὅσο κι' ἡ κυρία ὅταν ντύνεται...

⊞ ⊞

ΕΙΧΕ Ο,ΤΙ ΖΗΤΟΥΣΕ

Στὸ μεσιτικὸ γραφεῖο μπαίνει μιὰ κυρία, ποὺ φημίζεται στοὺς μεσιτικοὺς κύκλους ὡς δύσκολη, καὶ ζητεῖ μιὰ ὑπηρέτρια.

—Τὴν θέλω, λέγει στὸν μεσίτη, ἥσυχη, σεμνή, νὰ ξέρη νὰ μαγειρεύη νὰ βάζη μπουγάδα, νὰ περιποιῆται τὰ παιδιὰ καὶ νὰ κουτσοράθη. Εἰς ἀντάλλαγμα θὰ τὴν παίρνω κάθε καλοκαίρι δύο μῆνες στὴν ἐξοχὴ χωρὶς νὰ πληρώνη τὰ ναῦλα της!...

—Μάλιστα κυρία μου, ἀπαντᾶ ὁ μεσίτης. 'Εχω αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε, ἀλλὰ θὰ μοῦ κάνετε τὴν χάρη νὰ περιμένετε λιγάκι. Βρίσκεται τώρα στὸ δημόσιο ψυχιατρεῖο, καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ βγῆ...

⊞ ⊞

Η ΜΟΝΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

'Η Μαρία ἔχει σπάσει τοῦ κόσμου τὰ πιατικὰ ὡς τώρα.

'Η κυρία της τραβᾶ ἀπελπισμένη τὰ μαλλιά της, γιατὶ ἡ Μαρία εἶναι λαμπρὸ κορίτσι κατὰ τὰ ἄλλα καὶ δὲν θέλει νὰ τὴν διώξη.

Μιὰ μέρα ἐπὶ τέλους λέγει τῆς Μαρίας.

—"Ακου παιδί μου, Μαρία, πρέπει κάτι νὰ βροῦμε γιὰ νὰ σταματήση τὸ κακό.

Καὶ ἡ Μαρία ἀτάραχη:

—Νὰ μὲ παντρέψη ἡ κυρία μὲ τὸν γυιὸ τοῦ ὑαλοπώλου τῆς γειτονιᾶς, μὲ τὸν ὁποῖο ἀγαπιόμαστε ἀπὸ καιρό...

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΩΖΕΙ ΤΟΝ ΜΑΡΙΟ

Ὁ Μάριος.— Κάποτε τὸ μουσικό τάλαντο μοῦ ἔσωσε, φίλε μου, τὴ ζωή.

Ὁ Ὀλὶβ.— Καὶ πῶς αὐτό;

Ὁ Μάριος.— Θυμᾶσαι, πρὸ ἐτῶν, ποὺ πλημμύρισε τὸ ποτάμι, κοντὰ στὰ κτήματά μας; Τὰ νερὰ εἶχαν πλημμυρίσει καὶ τὸ σπίτι μας. Ὁ πατέρας μου λοιπόν, κάθισε ἐπάνω σ' ενα τραπέζι καὶ πέρασε ἔτσι, ἐπιπλέοντας στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ὀλὶβ.— "Εστω! 'Αλλὰ τὸ μουσικό σου τάλαντο ποῦ τὸ χρησιμοποίησες;

Ὁ Μάριος.— Τὸ συνώδευσα ἐγώ ἐπάνω στὸ πιάνο!...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

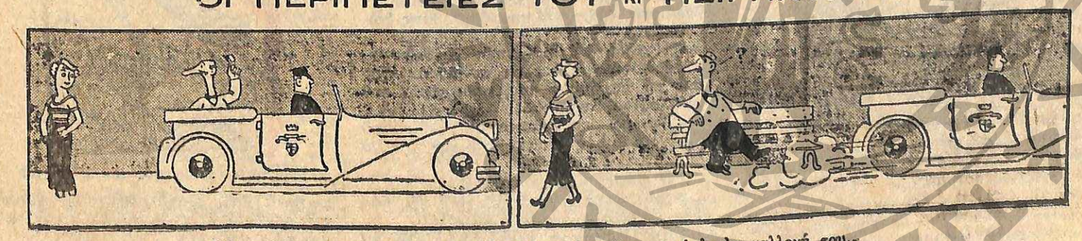

Ὁ κ. Πειραχτήρης νομίζει πὼς οἱ γυναῖκες θαμπώνονταν ἀπ' τὴν καλλονή του...

Ἡ φάρσα τοῦ Μαρμουγὲ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

Ὁ φίλος μου Κολιμπάρ, ἔχει ὑποστῆ πολλὰ δεινοπαθήματα, τὰ μὲν πιὸ καταπληκτικὰ ἀπὸ τὰ δὲ, πάντως μως, ὅλα ἐκεῖνα δὲν ἦσαν τίποτα μπροστὰ στὸ τελευταῖο ποὺ ἦρθε νὰ μοῦ διηγηθῇ τὶς προάλλες.

—Πρὸ ἡμερῶν, μοῦ εἶπε, μὲ φωνάζει ἡ Βαρβάρα, ἡ γυναῖκα μου, καὶ μοῦ λέγει: «Ζύλ, ἡ πλύστρα δὲν μπόρεσε νἀρθῇ, ἐγὼ εἶμαι πνιγμένη στὴν δουλειὰ στὴν κουζίνα... Κάνε μου τὴ χάρη νὰ πάρῃς αὐτὴ τὴ βαλίτσα μὲ τὰ λερὰ καὶ νὰ τὴν πᾶς στὴν πλύστρα...»

»Ξέρω καλὰ τὴν γυναῖκα μου καὶ γι' αὐτὸ δὲν τῆς λέγω ποτὲ ὄχι. Πῆρα λοιπὸν τὴν βαλίτσα καὶ τὴν πῆγα νὰ τὴν ἀδειάσω στῆς πλύστρας. Στὸν γυρισμὸ, βρέθηκα ἀντιμέτωπος μὲ τὸν παλιό μου φίλο τὸν Μαρμουγέ, ποὺ εἶχα χρόνια νὰ τὸν δῶ!

»—Καλῶς τὸν Κολιμπάρ!

»—Καλῶς τὸν Μαρμουγέ! Πᾶμε νὰ πιοῦμε κάτι!

»Τὰ κοπανίσαμε στὸ πόδι, γιατὶ ὁ Μαρμουγὲ ἦταν πολὺ βιαστικός. Εἶχε μιὰ δουλειὰ κοντὰ στὴν ὁδὸ Ριβολὶ κι' ἐπέμενε νὰ μὲ πάρῃ μαζί του. Γιὰ νὰ μὴν τοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι, τὸν ἀκολούθησα, μὲ τὴν βαλίτσα μου στὸ χέρι.

»Ἀφοῦ τέλειωσε τὴν δουλειά του, ὁ Μαρμουγὲ μὲ ξανακέρασε καὶ φώναξε: «Σήμερα εἶναι ἡ κλήρωση τοῦ Ἐθνικοῦ Λαχείου στὸ Περίπτερο Φλόρ. Πᾶμε νὰ δοῦμε γιατὶ εἶναι πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ βλέπουμε τοὺς κερδισμένους νὰ βγαίνουν μὲ τὸν παρᾶ τους... Ὅλοι καμαρώνουν καὶ δίνουν ἰντερβιοῦ στοὺς δημοσιογράφους...

»—Πᾶμε νὰ τὰ δοῦμε κι' αὐτά...» εἶπα.

»Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ θέμα ἄξιζε τὸν κόπο.

»—Ἄς πλησιάσουμε! Ἄς πλησιάσουμε!» ψιθύρισε ὁ Μαρμουγέ.

—Καλῶς τὸν Μαρμουγέ...

»Καθὼς πλησιάζαμε, ἕνας τύπος μὲ ρωτᾶ στὰ καλὰ καθούμενα: «—Ὥστε κι' ἐσεῖς κερδίσατε τὸ ἑκατομμύριο; —Ποιὸς τῶπε αὐτό; διαμαρτύρομαι. Ἔλα, ἔλα! φωνάζει ὁ φαρσὲρ, ὁ Μαρμουγὲ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ βρίσκεται στὸ κέφι. Καὶ στρέφοντας σ' αὐτὸν ποὺ ρώτησε: Δὲν κέρδισε μόνο ἕνα ἑκατομμύριο... ἀλλὰ τρία, νὰ σᾶς χαρῶ! —Τρελλάθηκες; —Ἔλα, παληόφιλε, Κολιμπάρ, τί τὸ κρύβεις ἀφοῦ θὰ τὸ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος;»

»Ὁ τύπος φαίνεται πὼς ἦταν δημοσιογράφος γιατὶ κάνει νόημα σ' ἕναν φωτογράφο... καὶ σὲ λίγο ὅλοι οἱ φωτογράφοι μὲ σημάδευαν μὲ τὰ μηχανήματά τους.

»Ὕστερα, ὁ Μαρμουγὲ καλεῖ ἕνα ταξὶ ποὺ περνοῦσε, μὲ σπρώχνει γελώντας σὰν παλαβὸς, κάθεται κοντά μου καὶ φεύγουμε!

«Ὕστερα κατέφθασαν οἱ «Φίλοι τοῦ Βάκχου».

»Τὸ ἀπόγευμα, παίρνω γεμᾶτος ἀνησυχία τὶς ἐφημερίδες... καὶ τὶ βλέπω; Τὸ ἄτομό μου, μὲ τὴ βαλίτσα στὸ χέρι, μπροστὰ στὸ Περίπτερο Φλόρ... καὶ τόνομά μου τυπωμένο φαρδειὰ - πλατειά!

»Ἡ Βαρβάρα κι' ὁ Μιχαὴλ χάρηκαν πολύ, ἄδικα ὅμως!

»Διηγήθηκα πῶς εἶχαν συμβῆ τὰ πράγματα. Εἶδα κι' ἔπαθα ὥσπου νὰ πείσω τὴν Βαρβάρα ποὺ ἔψαξε ὅλες τὶς τσέπες μου γιὰ νὰ δῇ ἂν εἶχα πάνω μου τὰ τρία ἑκατομμύρια!

»Ὁ Μιμὶλ ὅμως, ἀμετάπειστος—τὸ παληόπαιδο!—ἦταν βέβαιος πὼς εἶχα κερδίσει καὶ τὤκρυβα!

»Ἄρχισε κόσμος καὶ κοσμάκης ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ τὶς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ μου γιὰ νὰ μὲ συγχαρῇ. Οἱ δημοσιογράφοι μοῦ ἔκαναν στενὴ πολιορκία.

»—Μὰ εἶναι φάρσα! Δὲν κέρδισα φράγκο! ξεφώνιζα... Τοῦ κάκου ὅμως!

»Τὰ ξημερώματα μᾶς ξύπνησε, τὴν Βαρβάρα, ἐμένα καὶ τὸν Μιμὶλ, ἕνας δαιμονισμένος θόρυβος.

»Ἦταν ἡ «Ἑταιρία τῶν Διεθνῶν Φιλαρμονιστῶν» ποὺ ἔδινε συναυλία κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, πρὸς τιμὴν τοῦ νεοπλούτου Κολιμπάρ!

»Ὕστερα κατέφθασαν οἱ «Φίλοι τοῦ Βάκχου» στοὺς ὁποίους ἔχω τὴν τιμὴ νὰ συγκαταλέγωμαι.

»Ἡ Βαρβάρα εἶχε παλαβώσει.

»—Μὰ γιατὶ δὲν πᾶς νὰ τοὺς πῇς πὼς δὲν κερδίσαμε τίποτε ἀπολύτως!

»Ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ καταλήξουμε. Πῶς νὰ κεράσω τόσον κόσμο; Τοὺς τὸ εἶπα ὀρθὰ κοφτὰ, δείχνοντας τὶς ἀδειανὲς τσέπες μου... Ὅταν διηγήθηκα τὶς λεπτομέρειες τῆς φάρσας τοῦ Μαρμουγὲ ἄρχισαν τὸ βρισίδι... οἱ ἀναθεματισμοὶ... οἱ ἀποδοκιμασίες... Μοῦ πέταξαν κι' ἕνα σαπιολέμονο ποὺ μὲ βρῆκε στὸ μάτι:

»—Νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ ἀστειεύεσαι μπροστὰ στὸ Ταμεῖο τοῦ Λαχείου μὲ μιὰ βαλίτσα στὸ χέρι! μοῦ φώναξε ὁ «ρίψας».

»—Θάνατος στὸν σπαγγοραμμένο!

Ἐκείνη τὴ μέρα, οὔτε ἐγὼ οὔτε ἡ Βαρβάρα τολμήσαμε νὰ ξεμυτίσουμε. Ὁ Μιμὶλ μόνος ἔφυγε γιὰ τὰ ψώνια.

»Καὶ δὲν ξαναγύρισε!

»Μιὰ ὥρα τὸν περιμέναμε, δυὸ ὧρες, τρεῖς ὧρες... Τέλος, πήραμε ἕνα σημείωμα:

«Ὁ γυιός σας εἶναι στὰ χέρια μας. Θὰ σᾶς τὸν ἐπιστρέψουμε ἂν μας μετρήσετε 100.000 φράγκα. Τὰ χρήματα νὰ ἀφεθοῦν ἀπόψε στὸ γιαπὶ ποὺ βρίσκεται στὴν γωνία τῆς ὁδοῦ Μπούγι καὶ τῆς ὁδοῦ Κράς. Ἂν δὲν πληρώσετε, θὰ καθαρίσουμε τὸν γυιό σας! Εἴπαμε!»

»Κι' εἶχε ὑπογραφὴ: «Οἱ αἱμοσταγεῖς Κιντάπερς».

»Ἡ Βαρβάρα πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ. Ἐγὼ ἔσπευσα στὸν ἀστυνόμο.

»Τοῦ ἐξήγησα τί μοῦ συνέβη—χωρὶς νὰ τὸν πείσω ὅμως ὅτι δὲν κέρδισα τὸ λαχεῖο.

»Πάντως, γιὰ τοὺς ἀπαγωγεῖς, μοῦ συνέστησε νὰ πάω ν' ἀφήσω ἕναν φάκελλο γεμᾶτο παληόχαρτα στὸ μέρος ποὺ μοῦ εἶχαν ὑποδείξει. Ἡ ἀστυνομία θὰ ἀγρυπνοῦσε.

»Κοντολογῆς, ἔκανα ὅτι μοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Καὶ ποιὸν νομίζεις ὅτι συνέλαβε ἡ ἀστυνομία; Τὸν Μιμὶλ... Τὸ παληόπαιδο! Τὸν Μιμὶλ ποὺ ἦταν πεπεισμένος ὅτι ἔκρυβα τὰ ἑκατομμύρια κι' ἔστειλε τὸ σημείωμα, γελώντας ἐκ τῶν προτέρων γιὰ τὴν φάσσα ποὺ μοῦ ἔπαιζε!

»Ἐννοεῖται ὅτι ἀπέσυρα ἀμέσως τὴν μήνυση. Ὁ Μιμὶλ ἄκουσε τὸν ἐξάψαλμό του ἀπ' τὸν ἀστυνόμο... κι' ἔφαγε τῆς χρονιᾶς του ἀπὸ μένα! «Παληόπαιδο! Λησταί!» τοῦ φώναξα.

»Καὶ σκέψου—συμπέρανε ὁ Κολιμπάρ, πὼς κόσμος καὶ κοσμάκης ἀκόμα, στὴν γειτονιά μου, ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύῃ πὼς κέρδισα τὰ ἑκατομμύρια... καὶ κάνω τὴν πάπια!

«Ἔφαγε τῆς χρονιᾶς του ἀπὸ μένα»

ΜΑΞΙΜ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΝΟΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

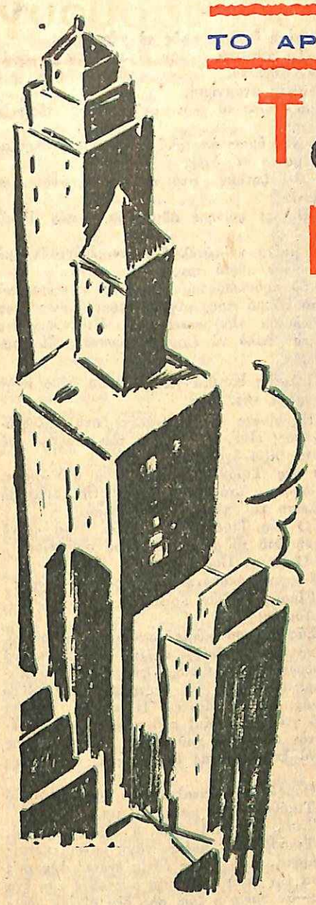

Μπράστ δολοφόνησε τὸν σύζυγο τῆς κόρης του. Κατορθώνει ὅμως νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν σιωπὴ τοῦ ὑπηρέτου καὶ παίρνει μιὰ σχετικὴ ἔγγραφη δήλωση.

12. (Ἡ συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ δικηγόρος Φράνσις Λέντσαμ γνωρίζεται μὲ τὴν Μάργκαρετ Χίλδιτς, τὴν γυναῖκα ἑνὸς μυστηριώδους κακούργου ποὺ ηὐτοκτόνησε. Καταλαβαίνει ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτή, ἐξαισίας καλλονῆς καὶ ἀνωτέρας μορφώσεως, ὑπῆρξε τὸ κύριο θῦμα τοῦ κακούργου, καὶ ὑπέφερε τὰ πάνδεινα ἀπ' αὐτόν.

Χωρὶς νὰ καταλάβῃ, ἀρχίζει νὰ τὴν ἀγαπᾶ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, σχηματίζει τὴν πεποίθηση ὅτι καὶ ὁ πατέρας τῆς Μάργκαρετ, ὁ πολυεκατομμυριοῦχος σὲρ Τιμόθεος Μπράστ, κύριος τοῦ πύργου τοῦ Βαλχάουζ, γιὰ τὸν ὁποῖο ψιθυρίζονται πολλὰ μυστηριώδη, εἶναι ἐπίσης ἕνας τρομερὸς ἐγκληματίας. Ὁ σὲρ Τιμόθεος προσκαλεῖ τὸν Λέντσαμ, νὰ παρευρεθῇ σὲ μιὰ ἀπ' τὶς μυστηριώδεις ἐσπερίδες ποὺ δίδει στὸν πύργο του, καὶ οἱ ὁποῖες προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ κοσμικοῦ Λονδίνου. Συγχρόνως τοῦ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ ἔρευνα στὸν πύργο, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐσπερίδος, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ὅσα διαδίδονται εἰς βάρος του εἶναι ἀληθινά. Προσκαλεῖ συγχρόνως καὶ τὴν λαίδη Κυνθία.

Ὁ Λέντσαμ ἐν τῷ μεταξὺ μαθαίνει ἀπὸ κάποιον παρὼν ὑπηρέτη ὅτι ὁ σὲρ Μπράστ δολοφόνησε τὸν σύζυγο τῆς κόρης του. Κατορθώνει ὅμως νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν σιωπὴ τοῦ ὑπηρέτου καὶ παίρνει μιὰ σχετικὴ ἔγγραφη δήλωση.

Μάργκαρετ, εἶπεν ὁ Φράνσις μὴ τυχὸν καὶ κάνω λάθος; Ὁ πατέρας σας μοῦ φαίνεται ἀλλαγμένος τὸν τελευταῖο καιρό.

—Ἀλλαγὴ ἀσήμαντη, παραδέχτηκε ἡ νέα. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν προσδιορίσω. Ξέρω μόνο πῶς ἔχει ἀλλάξει. Ὁ πατέρας μου φαίνεται τώρα περισσότερο σκεπτικὸς καὶ λιγώτερο σκληρός. Σὰν νὰ περνᾶ λόγου χάριν, μιὰν ἠθικὴ κρίση.

Σταμάτησαν στὴν ἄκρη τῆς πέργκολας ὅπου τὰ τριαντάφυλλα σκορποῦσαν μεθυστικὲς εὐωδίες. Ἡ Μάργκαρετ ἄπλωσε τὸ χέρι, ἄρπαξε μιὰ φοῦχτα ροδοπέταλα καὶ τὰ ἀκούμπησε στὸ μάγουλό της. Ἕνα πουλὶ φλαηδοῦσε. Παρακάτω τὸ ποτάμι κελάρυζε.

—Πῆτε μου, ρώτησε ἡ Μάργκαρετ, γιατὶ ὁ πατέρας μου εἶναι τόσο ἐπιφυλακτικὸς μαζί σας, σὰν νὰ ἤσασταν ἐχθρός του;

—Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω, ἀποκρίθηκε ὁ Φράνσις. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ μίλησα μαζί του δειπνοῦσα στὸ Σότο, μαζὶ μὲ τὸν Ἄντριου Βίλμορ. Αὐτὸ γινόταν λίγο καιρὸ ἀφοῦ μοῦ διηγηθῆκατε τὴν ἱστορία τοῦ Ὀλίβερ Χίλδιτς, ἱστορία ποὺ μ' ἔκανε νὰ καταλάβω τί φριχτὸ ἦταν νὰ γλυτώνῃ κανεὶς ἀνθρώπους, σὰν κι' αὐτὸν ἀπ' τὰ νύχια τῆς δικαιοσύνης.

—Συνεχίστε, παρακαλῶ, εἶπε ἡ Μάργκαρετ.

—Λοιπόν, μιλοῦσα μὲ τὸν Ἄντριου. Τοῦ ἔλεγα πὼς στὸ ἑξῆς δὲν θὰ ἀναλάβω καμμιὰν ὑπόθεση ἂν δὲν ἤμουν ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ πελάτου μου.. Πρόσθεσα ἀκόμη πὼς εἶχα κηρύξει τὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος. Ἴσως νὰ μιλοῦσα μὲ κάποια ἔμφαση. Πάντως, ὁ πατέρας σας ποὺ μ' ἄκουγε μοῦ ἀπηύθυνε τὸν λόγο. Ὑποθέτω πὼς μὲ ὅσα εἶπα θὰ θίγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς θὰ γινόμουν ἕνα εἶδος ἐρασιτέχνου ντέτεκτιβ. Αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἀνθρώπων τοῦ εἶναι—καθὼς ἔμαθα πολὺ ἀργότερα— ἐξαιρετικὰ ἀντιπαθεῖς. Πάντως μὲ προκάλεσε: «Ἂν ἐσεῖς μισῆτε τὸ ἔγκλημα, μοῦ εἶπε, ἡ καθετὶ ποὺ σχετίζεται μ' αὐτό, ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸ ἔγκλημα καὶ τὸ ὑποβοηθῶ. Καὶ συνέχισε προλέγοντας ἕνα ἔγκλημα ποὺ θὰ γινότανε τὸ ἰδιο βράδυ πολὺ κοντὰ στὸ μέρος ὅπου βρισκόμασταν, μὲ προκάλεσε δὲ νὰ ἀνακαλύψω τὸν δολοφόνο. Πραγματικά, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δολοφονούνταν στὴν πόρτα τοῦ Σότο ὁ Βίκτωρ Μπίντλεκ.

—Τὸ θυμοῦμαι εἶπε, ἡ Μάργκαρετ ἀνατριχιάζοντας. Μήπως ἐννοεῖτε, ὅτι ὁ πατέρας μου σᾶς εἶχε προείπει ὅ,τι ἔμελλε νὰ συμβῇ;

—Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ Φράνσις. Δὲν ξέρω πῶς τὄμαθε. Ἀσφαλῶς ὅμως τὸ ἤξερε.

—Μήπως ἔχετε τίποτε ἄλλα στοιχεῖα ἐναντίον του;

—Εἶναι κι' ἡ ἐξαφάνιση τοῦ Ρέτζι Βίλμορ τοῦ νεαροῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἄντριου Βίλμορ. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κατηγορήσω τὸν πατέρα σας, γιὰ τὴν ἐξαφάνιση αὐτή, ὁ Σόπλαντ ὅμως, ὁ ντέτεκτιβ τῆς Σκότλαντ-Γιάρντ ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὴν ὑπόθεση πιστεύει πὼς ὁ νέος βρίσκεται κάπου ἐδῶ κοντά. Ἀπὸ μερικὲς ὅμως ἄλλες ἀποδείξεις ποὺ συγκέντρωσα φαίνεται πὼς ὁ πατέρας σας εἶναι ἀνακατεμμένος στὴν ὑπόθεση. Τοῦ εἶχα κάνει λόγο ἀμέσως, τότε μὲ κορόϊδεψε ὅμως. Κι' ἡ ὑπόθεση μένει πάντα μυστηριώδης καὶ ἀνησυχαστική.

Ἡ Μάργκαρετ σώπαινε σκεπτική. Ὕστερα, διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπίτι γιατὶ ἀκούσθηκε ἡ καμπανίτσα τοῦ δείπνου.

—Θὰ μὲ πιστέψετε ὅταν σᾶς πῶ κάτι; ρώτησε τὸν Φράνσις, ἐνῷ διέσχιζαν τὴν πέργκολα πιασμένοι ἀπ' τὸ μπράτσο. Ὁ πατέρας μου μοῦ προξενεῖ φρίκη, μολονότι σὲ πολλὰ πράγματα εἶναι ἀνοιχτοχέρης καὶ ἔχει δικό του τρόπο νὰ κρίνῃ καὶ ν' ἀντιμετωπίζῃ τὰ πράγματα. Ἄλλωστε, ἡ καλωσύνη του πρὸς ὅλα τὰ ζῶα κι' ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τὰ περιποιεῖται εἶναι τὸ πιὸ συγκινητικὸ πράγμα ποὺ εἶδα ποτὲ στὴν ζωή μου. Ἂν βρισκόμασταν μόνοι ἐδῶ, ἐκεῖνος κι' ἐγὼ ἀπόψε, ὅλα τὰ ζῶα τοῦ σπιτιοῦ θὰ τριγύριζαν τὴν καρέκλα του. Θὰ σᾶς πῶ ὅμως αὐτὸ μὲ εἰλικρίνεια, Φράνσις: δὲν πιστεύω πὼς ὁ πατέρας μου εὐνοεῖ τὸ ἔγκλημα.

—Μὰ καλά... καὶ ἐκείνη ἡ ἀλλαγὴ ποὺ παρατηρήσατε; ρώτησε ὁ Φράνσις, χαμηλώνοντας τὴν φωνή, γιατὶ κι' οἱ δυὸ πλησίαζαν τὴν πελούζα.

—Πιστεύω πῶς, ὁπωσδήποτε, πλησιάζομε πρὸς τὴν λύση εἶπε ἐκείνη. Φράνσις, μὲ συγχωρεῖτε ποὺ θὰ σᾶς τὸ πῶ αὐτό: ξέρω τὸ ἔγκλημα ποὺ διέπραξε ὁ πατέρας μου καὶ γι' αὐτὸ φοβοῦμαι μὴν ἔχει διαπράξει κι' ἄλλα. Καὶ, σᾶς εἶπα, προαισθάνομαι πὼς ἐπίκειται ἡ λύση, καὶ εἶμαι τῆς ἰδέας πὼς κι' αὐτὸς τὸ προαισθάνεται.

—Θὰ σᾶς πῶ τώρα κάτι ποὺ θὰ ἀποδείξῃ τὸν αἰώνιο ἐνοῖσμὸ τοῦ φύλου μου, ψιθύρισε ὁ Φράνσις, ἐνῷ πλησίαζαν τὸ τραπεζάκι. Ὑποσχεθῆτε μου ὅμως αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς ζητήσω καὶ δὲν δίνω δεκάρα ἂν ὁ πατέρας σας εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Σατανᾶ. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ, ὑποσχεθῆτε μου πὼς τί-

ποτὰ δὲν θ' ἀλλάξῃ μεταξύ μας.

Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε μὲ τρυφερότητα κι' ἐμπιστοσύνη, μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ ἔκανε περιττὰ τὰ λόγια, γιατὶ μποροῦσαν ν' ἀκούσουν οἱ ὑπηρέτες. Ἀκόμα κι' ὁ σὲρ Τιμόθεος ποὺ στεκόταν στὸ κατώφλι τῆς πόρτας.

ΟΙ ΤΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΓΟΥΩΛΤΕΡ

Ὕστερα ἀπ' τὸ δεῖπνο, ἡ λαίδη Κυνθία κι' ὁ σὲρ Τιμόθεος πῆγαν μιὰ βόλτα ὥς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πελούζας. Μιὰ βάρκα μὲ τὴν Μάργκαρετ καὶ τὸν Φράνσις καθισμένο στὰ κουπιὰ ἀπσμακρυνόταν ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὴν ὄχθη.

—Τί εἰδυλλιακὸς πίναξ! ἀναστέναξε ἡ λαίδη Κυνθία.

—Ἔχομε κι' ἄλλη βάρκα, εἶπε ὁ σὲρ Τιμόθεος.

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της:

—Εἶμαι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀγαποῦν ὄχι μόνο τὴν γαλήνη τους ἀλλὰ καὶ τὴν γαλήνη τῶν ἄλλων. Θὰ εἶμαι τελείως ἱκανοποιημένη μ' αὐτὲς τὶς δυὸ πολυθρόνες τοῦ κήπου, μὲ ἄφθονα σιγαρέττα καὶ μὲ τὴν τόσο μεταδοτική σας εὐθυμία, εἶπε ἡ λαίδη Κυνθία, ἐνῷ ταυτοχρόνως καθόταν μὲ νωχέλεια σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ καλαμένιες πολυθρόνες.

—Ἡ ἀπόφασή σας μὲ ἀνακουφίζει, ψιθύρισε ὁ σὲρ Τιμόθεος, ταξιθετώντας διάφορα μαξιλαράκια πίσω της. Ἂς καθήσουμε ἐδῶ γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε τὴν γαλήνη τῆς βραδυᾶς. Αὔριο ὅλα θὰ εἶναι ἀνάστατα—μουσική, βραχνὲς φωνές, παραζάλη στὰ δυστυχισμένα μου ἄλογα, στὸ πάρκο. Ἀλήθεια ὅμως ἡ ἡσυχία ποὺ βασιλεύει αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἐδῶ, εἶναι γοητευτική...

—Θὰ παντρευτοῦν αὐτοὶ οἱ δυὸ νέοι; ρώτησε ἡ λαίδη Κυνθία κυττάζοντας μὲ μισόκλειστα μάτια τὴν βάρκα ποὺ κανόταν μακρυὰ στὸ ποτάμι.

—Τὸ φαντάζομαι.

—Κι' ἐσεῖς; Τί σκοπεύετε νὰ κάνετε ἂν θὰ γίνῃ αὐτό;

—Ἔχω ὑπ' ὄψει μου μιὰ μεγάλη ναυτικὴ ἐκδρομή. Τηλεφώνησα σήμερα στὸ Σάουθαμπτον νὰ ἑτοιμάσουν τὸ γιώτ μου. Πιστεύω νὰ ξαναγυρίσω στὴν Νότιο Ἀμερική,

Ἡ λαίδη Κυνθία ἔμεινε σιωπηλὴ γιὰ μιὰ στιγμή. Ὕστερα ρώτησε:

—Ὁλομόναχος;...

—Εἶμαι πάντα μόνος, τῆς ἀποκρίθηκε ἀδιάφορα.

—Γιατὶ ἔτσι τὸ θέλετε, ψέμματα;

—Ἴσως. Πάντα ὅμως μοῦ ἦταν δύσκολο νὰ πιάσω φιλίες. Εὐκολώτερα δημιουργοῦσα ἐχθρούς.

—Κι' ὅμως ἐγὼ δὲν δυσκολεύτηκα καθόλου νὰ συνάψω φιλία μαζί σας, τοῦ εἶπε ἐκείνη μὲ ὁρμή:

—Εἴσθε μιὰ ἀπ' τὶς σπάνιες ἐξαιρέσεις τῆς εἶπε μὲ κρυφὴ συγκίνηση, ποὺ δὲν τῆς διέφυγε, ὅμως ἐκείνης.

Ἡ Κυνθία, ξαπλώθηκε καλλίτερα στὴν πολυθρόνα της καὶ μισόκλεισε τὰ μάτια.

Οἱ εὐωδίες τῶν λουλουδιῶν, ὁλόγυρά τους ἦσαν μεθυστικές. Μακρυά, ἕνα γραμμόφωνο ποὺ ἔπαιζε ἀπάνω σὲ μιὰ βάρκα, τάραξε γιὰ λίγο τὴν ὁμορφιὰ τῆς νύχτας κι' ὅμως αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γίνῃ πιὸ αἰσθητὴ ἡ τελειότης τῶν πραγμάτων ποὺ τοὺς περιτριγύριζαν. Πίσω ἀπ' τὴν βελουδένια πελούζα, ἀνάμεσα στὶς φυλλωσιὲς ξεχώριζαν ἀμυδρὰ τὰ φῶτα τοῦ «Ἐρημητηρίου». Εἶχαν ἤδη σηκώσει τὸ τραπέζι, κάτω ἀπ' τὸν κέδρο. Ὁ μαίτρ ντ' ὁτὲλ ἐτοίμαζε ἀναψυκτικά.

Ἡ Κυνθία στράφηκε ἀπότομα πρὸς τὸν σὲρ Τιμόθεο:

—Ὑψώσατε ἕναν τοῖχο γύρω ἀπ' τὴν ζωή σας, τοῦ εἶπε, σὰν αὐτὸ τὸν τοῖχο ποὺ περιβάλλει τὸν μυστηριώδη σας πύργο. Χθὲς

ΤΟ "ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΖ,,

βράδυ πίστευα πὼς θὰ μποροῦσα νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ ἀπάνω ἀπ' τὸν τοῖχο τῆς ζωῆς σας. Ἀπόψε, εἶσθε διαφορετικός.

—Ἂν εἶμαι διαφορετικός, τῆς ἀποκρίθηκε ἤρεμα, αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ γιὰ πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, διερωτήθηκα ἂν ἡ γραμμὴ ποὺ χάραξα ὁ ἴδιος στὴν ζωή μου ἦταν ἡ καλλίτερη. Ἄρχισα νὰ ἀμφιβάλλω κι' ἴσως τώρα νὰ μετανοῶ...

—Θἄθελα νὰ πάω στὴν Νότιο Ἀμερική, εἶπε ὀνειροπόλα ἡ Κυνθία.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος πέταξε τὸ σιγαρέττο του καὶ στράφηκε πρὸς τὴν νέα. Τὸ πρόσωπό του φαινόταν αὐτὴ τὴν στιγμὴ πιὸ σκληρὸ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἦταν τὸ πρόσωπο ἑνὸς ἀνθρώπου ἱκανοῦ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ πεπρωμένο. Ἡ Κυνθία ὅμως ξεχώρισε μέσα στὰ μάτια του καὶ κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε δῇ ποτὲ ὥς τότε.

—Ἀγαπητό μου παιδί, τῆς εἶπε ἂν μποροῦσα νὰ σβύσω τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, ἂν μποροῦσα νὰ ἐξαλείψω ἔστω κι' ἕνα μόνο ἀπ' τὰ ἁμαρτήματά μου—ἡ μεγαλείτερή μου εὐτυχία θὰ ἦταν νὰ σᾶς ζητήσω νὰ μὲ ἀκολουθήσετε σὰν λατρευτὴ σύντροφος, ὁπουδήποτε θελήσουμε νὰ πᾶμε. Σὲ ὅλη τὴν ζωή μου ὅμως ἔπαιξα κορῶνα-γράμματα τὴν μοῖρα μου. Ὕστερα ἀπ' τὸν μεγάλο κλονισμὸ ποὺ εἶχα ὑποστῇ καὶ ποὺ μ' ἔκανε τόσο διαφορετικό. Τώρα, καὶ πάλι ἔρριξα ψηλὰ τὸ νόμισμα ποὺ θὰ ἀποφασίσῃ γιὰ τὴν τύχη μου.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; τὸν ρώτησε μὲ ταραχὴ ἡ λαίδη.

—Θέλω νὰ πῶ, πὼς ὕστερα ἀπ' τὸ περιστατικὸ γιὰ τὸ ὁποῖο μιλήσαμε χθὲς βράδυ ὅλα μοῦ ἦσαν πιὰ ἀδιάφορα στὴν ζωή κι' ἐπεζήτησα νὰ διασκεδάσω μὲ μέσα ποὺ κανεὶς—οὔτε κι' ἐσεῖς, λαίδη Κυνθία, παρ' ὅλη τὴν ὡραία ἀντίληψή σας καὶ τὸν μοντερνισμό σας—δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ δικαιολογήσῃ.

—Τίποτε, ἀπὸ ὅσα ἔχετε κάνει δὲν μοῦ εἶναι ἀντιπαθητικό, τὸν βεβαίωσε ἐκείνη. Θὰ ἤθελα νὰ μποροῦσατε νὰ τὰ διώξετε ὅλα αὐτὰ ἀπ' τὸ μυαλό σας καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ ξαναφτιάξετε τὴν ζωή σας.

—Μπορῶ νὰ ξεχάσω τί ἔκανα, τὰ ἀποτελέσματά ὅμως οἱ συνέπειες μένουν, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ σὲρ Τιμόθεος μὲ θλίψη ποὺ ἦταν γεμάτη μετάνοια.

—Μήπως σᾶς ἀπειλεῖ τίποτα; τὸν ρώτησε μὲ ζωηρὴ συμπάθεια ἐκείνη.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος ὅμως σώπαινε. Ὅταν μίλησε καὶ πάλι, εἶχε ἀνακτήσει ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά του.

—Τὸ νόμισμα ποὺ θὰ παίξῃ κορῶνα-γράμματα τὴν τύχη μου, βρίσκεται στὸν ἀέρα. Ἂς τὸ ξεχάσουμε πρὸς στιγμήν. Θὰ σᾶς βάλω κριτὴ στὶς λιγότερο ἀξιόποινες πράξεις μου. Ὁ Λέντσαμ μὲ τὴν Μάργκαρετ θἀρθοῦν αὔριο βράδυ στὴν δεξίωσή μου. Κι' ἐσεῖς εἶσθε καλεσμένη μου. Θὰ μάθετε ὅλα τὰ μυστικὰ ποὺ κρύβονται στὸν πύργο Βαλχάουζ. Ὕστερα ἀπὸ αὐτό, ἂν δηλ. τὸ νόμισμα ποὺ πέταξα ψηλὰ πέσῃ «κορῶνα» ὅπως ἐπιθυμῶ ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ θὰ σᾶς ὑπενθυμίσω κάτι ποὺ συνέβη τὶς προάλλες τὸ βράδυ κάτι ποὺ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ, ἐκτὸς κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ ζήσω ἄπειρα χρόνια ἀκόμα.

Ἐκείνη ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος του.

—Τὸ χθεσινὸ βράδυ εἶναι τόσο μακρυά! Δὲν θέλετε, ἄραγε, νἄχετε μιὰ πιὸ πρόσφατη ἀνάμνηση;

Τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι κι' ἐκεῖνος τὄσφιξε τρυφερά.

Ἡ νέα ὅμως ἀποτραβήχτηκε γιατὶ πλησίαζε ὁ μαίτρ ντ' ὁτέλ.

—Σᾶς ζητοῦν στὸ τηλέφωνο, κύριε, ἀνήγγειλε.

—Ποιός; ρώτησε ἀδιάφορα ὁ σὲρ Τιμόθεος.

Ὁ μαίτρ ντ' ὁτὲλ δίστασε. Κύτταξε μὲ τρόπο τὸν κύριό του.

—Τὸ πρόσωπο ποὺ σᾶς ζητᾶ ἀρνεῖται νὰ πῇ τὸ ὄνομά του, κύριε, θαρρῶ ὅμως πὼς ἀνεγνώρισα τὴν φωνή του. Πιστεύω πὼς θὰ ἦταν καλὸ νὰ ἐπικοινωνήσετε μαζί του, κύριε.

Ἡ λαίδη Κυνθία χώθηκε πάλι μέσα στὴν πολυθρόνα της.

—Πηγαίνετε ν' ἀπαντήσετε στὸ τηλεφώνημά σας, εἶπε, κι' ἀφίστε τὸν «μαίτρ» νὰ μοῦ σερβίρῃ ἕνα ἀναψυκτικό.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος μπῆκε μέσα στὸ σπίτι, προχώρησε στὸ γραφεῖο μὲ τὴν αὐστηρὴ ἐπίπλωση καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό.

—Ὁ σὲρ Τιμόθεος; ρώτησε μιὰ φωνὴ βραχνὴ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ σύρματος.

—Ὁ ἴδιος. Ποιὸς μιλεῖ;

Ἡ φωνὴ ἀκούστηκε καθαρώτερη τώρα:

—Εἶμαι ὁ Τζὼν Γουῶλτερ

—Λοιπόν:

—Σᾶς κάλεσα κύριε, συνέχισε ἡ φωνή, γιὰ νὰ σᾶς ὑποδείξω φιλικὰ τὸν τρόπο νὰ γλυτώσετε. Ἕνα βαπόρι φεύγει γιὰ τὸ Σάουθαμπτον αὔριο τὸ μεσημέρι. Ἂν εἶσθε λογικός, θὰ τὸ πάρετε. Ἡ μᾶλλον, φύγετε μὲ τὸ γιώτ σας. Καὶ πρὸ παντός, κατασταρέψτε τὸν ἀσύρματο τοῦ γιώτ. Ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἕνας ἐγκληματίας δὲν ὑπάρχει.

—Θαρρῶ πὼς χαταλαβαίνω, εἶπε ἤρεμα ὁ σὲρ Τιμόθεος. Μὲ καταγγείλατε...

—Ἐσεῖς φταῖτε! εἶπε ὁ ἄλλος σκληρά. Σὲρ Τιμόθεε, δὲν πρέπει νἄχῃ κανεὶς πέτρινη καρδιά... Κι' ὅμως ἐσεῖς ἔχετε. Δὲν σᾶς ζήτησα τὴν μισὴ περιουσία σας οὔτε κἂν ἕνα μέρος—ἂν ὅμως ἡ ζωή σας δὲν ἀξίζει μερικὲς ψωροχιλιάδες λίρες, τί τὰ θέλετε καὶ τὰ κερδίσατε τόσα χρήματα; Τώρα σᾶς κατέστησα ἐνήμερο. Σᾶς ἔδωκα ἐλπίδες ὅτι θὰ γλυτώσετε, γιατὶ συνάντησα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μοῦ φέρθηκε εὐσπλαχνικὰ καὶ μαλάκωσε τὴν καρδιά μου. Δὲν ἔχω τώρα παράπονα ἀπὸ τὴν ζωή. Αὐτὸ εἶχα νὰ σᾶς πῶ.

—Καθὼς καταλαβαίνω, συνέχισε ὁ σὲρ Τιμόθεος μὲ τὴν ἴδια ἀφαρεσία, ἡ καταγγελία ἔχει γίνει ἤδη.

—Ἔγινε βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ Γουῶλτερ. Εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά, ἂν θέλετε νὰ ἀλλάξετε στάση ἀπέναντί μου. Δὲν σᾶς κάλεσα ὅμως γι' αὐτό. Καὶ πέντε χιλιάδες λίρες νὰ μοῦ δώσετε τώρα καὶ δέκα χιλιάδες, δὲν μπορῶ νὰ ἐμποδίσω τίποτα. Ἡ μόνη σας ἐλπίδα νὰ γλυτώσετε εἶναι νὰ φύγετε ἀμέσως. Αὐτὸ πρέπει νὰ κάνετε.

—Δὲν ἔχετε νὰ προσθέσετε τίποτε ἄλλο;

—Τίποτε. Καταραμένη ὅμως ἡ στιγμὴ ποὺ πῆγα στὸ μεσιτικὸ γραφεῖο τοῦ Μάθφαιρ! Καλλίτερα νὰ μὴν πατοῦσα τὸ πόδι μου στῆς κ. Χίλδιτς ὡς προσωρινὸς μαίτρ ντ' ὁτέλ! Μακάρι νὰ μὴν εἶχα γνωρίσει κανέναν ἀπὸ ὅλους σας! Αὐτὸ ὅλο-ὅλο εἶχα νὰ πῶ. Μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὴν κόλαση ἀπ' τὸν δρόμο ποὺ θὰ διαλέξετε σεῖς μόνο, πιστέψτε με, προτιμῆστε ὅμως νὰ περάσετε ἀπ' τὴν Νότιο Ἀμερική. Ἡ κρεμάλα δὲν εἶναι εὐχάριστο πράγμα!

Ἐπηκολούθησε ἕνα βούϊσμα... κι' ὕστερα τίποτα. Ὁ σὲρ Τιμόθεος ξανάφησε τὸ ἀκουστικὸ στὴν θέση του, ἄναψε ἕνα σιγαρέττο

καὶ ξαναγύρισε στὸν κῆπο.

—Κιτινούργιοι ὑποψήφιοι ποὺ ζητοῦν προσκλήσεις; ρώτησε μὲ νωχέλεια ἡ λαίδη Κυνθία.

Ὁ οἰκοδεσπότης χαμογέλασε.

—Ὄχι. Μολονότι ἡ δεξίωσή μου θὰ ἦταν πιὸ ἀρτία ἂν παρευρισκόταν καὶ τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο μίλησα.

Ἡ λαίδη Κυνθία ἔδειξε πάνω στὸ ποτάμι τὴν βάρκα ποὺ γλυστροῦσε ἁπαλά. Τὸ φεγγάρι ἦταν κρυμμένο πίσω ἀπὸ ἕνα σύννεφο κι' ἡ σιλουέττα τοῦ Φράνσις διαγραφόταν ἀμυδρά, σὰν φάντασμα.

Μιὰ σκέψη πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ τῆς λαίδης Κυνθίας ποὺ ἔσκυψε μπροστὰ καὶ εἶπε δείχνοντας τὸν Λέντσαμ:

—Κάποτε, εἶπε, μοῦ εἶχε πῇ πὼς ἦταν ἐχθρός σας.

—Αὐτὸ εἶνε κάπως μελοδραματικό, διαμαρτυρήθηκε ὁ σὲρ Τιμόθεος. Ἀντιμετωπίζομε ὡρισμένα πράγματα μὲ ἀλληλοσυγκρουόμενες ἀπόψεις. Καθὼς βλέπετε, ὁ μέλλων γαμπρός μου—ἂν γίνῃ ποτέ— ἀντιπροσωπεύει τὸν Νόμο μὲ κεφαλαῖο «Ν», τὸν Νόμο ποὺ δὲν ἀναγνωρίζει τὶς ἀνθρώπινες πλάνες καὶ ἀδυναμίες καὶ ποὺ κρίνει τὸ ἔγκλημα σύμφωνα μὲ τὰ πολὺ μουχλιασμένα βιβλία. Τὸν Νόμο ποὺ ἐπιτακτικά, τυφλά, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ ἢ νὰ ὑποχωρήσῃ, βλέπει ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὸ ἴδιο μάτι.

—Κι' ἐσεῖς; Πῶς σκεπτόσαστε;

—Ἔχω τὸ ἀντίθετο ἐλάττωμα καὶ συμπαθῶ ἐκείνους ποὺ δὲν φοβοῦνται νὰ δημιουργοῦν μόνοι τους τὸν ἀτομικό τους νόμο.

Ἐκείνη ἄπλωσε τὸ χέρι κι' ἔπιασε τὸ δικό του. Ὁ Φράνσις κι' ἡ Μάργκαρετ ἔβγαιναν στὴν ἄκρη τῆς πελούζας. ἀπ' τὴν βάρκα.

—Θὰ δεχόσασταν ποτέ, ψιθύρισε ἡ Κυνθία, νὰ σᾶς ὑπαγορεύσω ἐγὼ τὸν νόμο μου;

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Πολὺ λίγα ἄτομα, ἂν ἐξαιρέσωμε τὴν λαίδη Κυνθία, θὰ μποροῦσαν νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν μικρὴ ἀλλαγὴ ποὺ ἔγινε στὴ στάση τοῦ σὲρ Τιμόθεου, τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐμφανίσεων ποὺ ἔκανε στὸ «Ἐρημητήριο».

Στὸ τραπέζι διέκοψε τὸ σερβίρισμά του γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ἀφουγκράστηκε: κάτι ποὺ ἀκουγόταν ἀπ' τὸ χώλλ. Κι' ὕστερα, ὅταν ἕνα αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι, παράτησε τὸ ποτῆρι του δείχνοντας κάποιο ἐνδιαφέρον.

—Ἡ καμαριέρα μου μοῦ φέρνει τὴν τουαλέττα μου: Δόξα σοι ὁ Θεός! φώναξε ἡ λαίδη Κυνθία κυττάζοντας ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἡ τελευταία μου ἀνησυχία ἔχει διαλυθῇ. Τώρα, προετοιμάζομαι γιὰ μιὰν ὑπέροχη ἑσπερίδα.

—Μπορεῖ ἀξιόλογα νὰ ἀπογοητευθῆτε τῆς ἀποκρίθηκε ὁ σὲρ Τιμόθεος. Οἱ δεξιώσεις μου συνήθως γίνονται μόνο μὲ ἄνδρας.

—Γιατὶ τότε στέλνετε προσκλήσεις σὲ μερικὲς γυναῖκες, ρώτησε ἡ Μάργκαρετ. Δὲν θὰ ἦταν πιὸ σωστὸ νὰ μὴν καλούσατε καμμιά;

—Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ στολίζετε μὲ λουλούδια τὸ διαμέρισμά σας καὶ τὸ τραπέζι σας, τῆς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Περηφανεύομαι ὅμως πολὺ γιὰ τὴν αἴθουσα μου τοῦ χοροῦ ὅπου εἶναι ἀπαραίτητο τὸ φύλλον σας

—Ὁ πατέρας σας μοῦ φαίνεται ἀλλαγμένος τὸν τελευταῖο καιρό...

—Αὐτὸ μᾶς κολακεύει πολύ, εἶπε ἡ Μάργκαρετ, μοῦ φαίνεται ὅμως παράξενο νἄχετε τὴν καλλίτερη χορευτικὴ πίστα τοῦ Λονδίνου— καθὼς μὲ βεβαίωσε ὁ ἐξάδελφος τῆς Κυνθίας Νταῖβυ Χίντον— καὶ νὰ μὴν ἔχω χορέψει ποτὲ σ' αὐτή.

—Οὔτε κι' ἐγώ, εἶπε ἡ λαίδη Κυνθία. Πάντως εἶναι πιὸ δικαιολογημένο νὰ μὴν καλέσουν ἐσᾶς ποὺ εἴσθε σοβαρή. Εἶναι παράξενο μόνο πὼς δὲν κάλεσαν μιὰ μποὲμ σὰν κι' ἐμένα ποὺ ἀναγκάστηκα νὰ ζητιανέψω μιὰ πρόσκληση.

—Θὰ μπορούσατε νὰ βρῆτε, εἶπε ὁ σὲρ Τιμόθεος, πὼς πολλοὶ ἀπ' τοὺς καλεσμένους μου δὲν εἶναι τοῦ γούστου σας.

—Εἶμαι πρόθυμη νὰ διατρέξω αὐτὸν τὸν κίνδυνο, βεβαίωσε ἡ λαίδη Κυνθία μὲ ζωηρότητα. Ὁ πιὸ καλοαναθρεμμένος ἄνθρωπος ποὺ συνάντησα ποτὲ ἦταν ἕνας μπουκμαίηκερ (Σ. Μ. Ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἐπάγγελμα νὰ δέχεται στοιχήματα στὶς κοῦρσες) μιὰ μέρα ποὺ χόρευα στῆς Μαίγκη. Ἄλλοτε, ἕνας παληὸς πυγμάχος μὲ συνώδευσε ὥς τὴν πόρτα μου μὲ τὸν μεγαλείτερο σεβασμό. Τέλειος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, λίγο συνεταλμένος μόνο...

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΝΑ ΜΗΝ ΞΥΠΝΗΣΗ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ!

Ὁ δόκτωρ Σούθ, ὁ ἱεροκῆρυξ τοῦ βασιλέως Καρόλου Β! κήρυττε κάποτε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁπότε παρετήρησε ὅτι οἱ περισσότεροι ἀκροαταί του εὐγενεῖς, κατὰ τὸ πλεῖστον, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκοιμόταν.

Τότε ὁ ἱεροκῆρυξ διέκοψε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ κήρυγμά του καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς κάποιον ἀπὸ τοὺς κοιμισμένους φώναξε μὲ βροντώδη φωνή:

—Κύριε κόμη μὴν ροχαλίζετε τόσο δυνατὰ γιατὶ θὰ ξυπνήσετε τὸν βασιλέα!

ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ ΕΣΤΑΛΗ

Ἔλεγαν κάποτε σὲ μιὰ φιλολογικὴ συντροφιὰ στὸ Λονδῖνον, ὅτι ἕνα περιοδικὸ πλήρωνε στὸν Κίπλιγκ πρὸς ἕξ σελλήνια τὴ λέξη γιὰ τὰ ἄρθρα του.

Ἡ χήρα ἑνὸς λόρδου, ποὺ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νἄχῃ ἕνα αὐτόγραφο τοῦ Κίπλιγκ, τοῦ ἔστειλε τότε ἕξ σελλήνια μὲ τὴν παράκληση νὰ τῆς στείλῃ «μιὰ λέξη».

Θὰ νομίζετε βέβαια ὅτι ὁ Κίπλιγκ θύμωσε κι' ἔστειλε πίσω τὸ χρῆμα στὴν ἀναιδῆ κυρία. Κάθε ἄλλο: τσέπωσε τὰ ἕξ σελλήνια κι' ὕστερα, παίρνοντας τὴν πένα, ἔγραψε σ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ τὴν λέξη «εὐχαριστῶ».

ΔΕΝ ΤΟΥ ΕΚΑΝΕ!

Γιὰ τὸν Κλεμανσώ, τρομερὸ μαχητὴ καὶ... καυγατζῆ, ὡς γνωστόν, διηγοῦνται οἱ φίλοι του τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο: Κάποτε ὁ τίγρις, ὅταν ἀκόμη ἔγραφε στὴν ἐφημερίδα. «Ὁ ἀλυσσοδεμένος ἄνθρωπος», δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς νεαροῦ ποὺ ζήτησε νὰ τὸν προσλάβῃ ἐμμισθο συντάκτη του.

—Ξέρεις πάλη; τὸν ρωτᾶ ὁ μέλλων τίγρις.

Ὁ ἄλλος τὸν κυττάζει ἔκπληκτος καὶ ψιθυρίζει:

—Ὄχι, κ. διευθυντά.

—Ξέρεις ξιφομαχία;

—Ὄχι, κ. διευθυντά, ἀπαντᾶ πάλι ὁ ὑποψήφιος... ἐπὶ μᾶλλον καὶ ἔκπληκτος.

—Ξέρεις νὰ δίνῃς γροθιές;

—Ὄχι, κ. διευθυντά...

—Τότε δὲν μοῦ κάνεις! ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ Κλεμανσώ, ποὺ συνωδεύθηκε μ' ἕνα πλατὺ γέλοιο!

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΓΡΗΟΥΛΑ

Ὅταν ὁ Σουλτάνος Σουλεϊμάν, τῷ 1521, βάδιζε κατὰ τοῦ Βελιγραδίου, παρουσιάστηκε σ' αὐτὸν μιὰ γρηά, καὶ κλαίοντας τοῦ εἶπε ὅτι ἐνῷ κοιμόταν οἱ στρατιῶτες του τῆς ἔκλεψαν τὰ ζῶα της, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἡ μόνη περιουσία της.

—Φαντάζομαι, τῆς εἶπε, γελώντας ὁ Σουλεϊμάν, πὼς θὰ κοιμόσουν, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃς τοὺς κλέφτες.

—Ναί, τοῦ εἶπε ἡ γρηά, κοιμόμουν πολὺ ἡσυχη, γιατὶ εἶχα ἀκούσει ὅτι ἡ Μεγαλειότής σας ἐπαγρυπνεῖ στὴν ἀσφάλεια τῶν ὑπηκόων της.

Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ ἄρεσε πολὺ στὸν Σουλτάνο, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ δοθοῦν τῆς γρηούλας διπλάσια ζῶα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τῆς εἶχαν κλέψει.

Στό δρόμο τῆς ζωῆς

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΝΑ ΝΤΙΑΖ

Τὸ φιλικὸ ἐκεῖνο δεῖπνο πλησιαζε νὰ τελειώση. Ὁ Πιὲρ Μπρεμὸν δὲν προλάβαινε νὰ βάζη ὑπογραφὲς στὰ «μενοῦ» ποὺ τοῦ παρουσίαζαν οἱ φίλοι του, ποὺ εἶχε μαζέψει γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴν πεντακοσιοστὴ παράσταση τῆς κωμωδίας του «Διπλῆ Καρδιά».

Καθὼς παρέδιδε τὸ ὑπογραμμένο «μενοῦ» σὲ μιὰν ἠθοποιό, τὴν Μώντ Νταρβὲρ τοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ κατάπληξη ποὺ εἶδε νὰ ζωγραφίζεται στὰ μάτια τῆς νέας.

—Τί τρέχει ; Μὴν τὸ μουντζούρωσα ; ψιθύρισε ἐκεῖνος.

—Ὄχι. Ἀλλὰ τὸ γράψιμό σας... εἶναι καταπληκτικό, ἀγαπητὲ μαίτρ. Ἡ καλλιτεχνικὴ ἰδιοσυγκρασία σας, ἡ εὐαίσθητη ψυχή σας, ἡ λεπτὴ εἰρωνεία τοῦ πνεύματός σας... ὅλα εἶναι χαραγμένα στὰ ἔντεκα γράμματα τῆς ὑπογραφῆς σας !

—Εἶσθε γραφολόγος, ἀγαπητὴ κυρία ;

—Μάλιστα. Εἶναι ἐπιστήμη στὴν ὁποία πιστεύω μὲ πεποίθηση.

—Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ἐν τούτοις ν' ἀμφιβάλλω ἐγὼ γι' αὐτήν. Πάντως ἡ ἀμφιβολία μου, πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀχαριστία, γιατὶ σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐπιστήμη ὀφείλω τὴν εὐτυχία μου..

—Θὰ μοῦ διηγηθῆτε αὐτὴ τὴν ἱστορία ;

—Εὐχαρίστως...

Σὲ λίγο στὸ μικρὸ σαλονάκι ὅπου πῆγαν γιὰ τὰ λικέρ, ὁ Μπρεμὸν ἄρχιζε :

—Περάσανε εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τότε. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν εἶχα τὴν εὐχαρίστηση νὰ σᾶς γνωρίζω. Ἴσως ἴσως καὶ νὰ μὴν εἴχατε γεννηθῆ ἀκόμα...

—Ἀφῖστε τὰ κομπλιμέντα !

—Τὰ ἀφίνω. Ἐγὼ δούλευα σὲ μιὰ μεγάλη ἐφημερίδα τοῦ Χερβούργου ποὺ κυκλοφοροῦσε... σὲ ὀχτακόσια ἀντίτυπα ἡμερησίως ! Ἑκατὸν πενῆντα φράγκα τὸν μῆνα πληρωνόμουνα κι' ἤμουνα ὑποχρεωμένος νὰ τρέχω νὰ κυνηγῶ τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο ! Ἤμουν πνιγμένος στὴν δουλειὰ καὶ δὲν εἶχα στιγμὴ ἀναπαύσεως—ἀπόδειξις ὅτι ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ γράφω τὴν προσωπική μου ἀλληλογραφία μέσα στὸ τραῖνο.

—Σὲ ποιὸ τραῖνο ;

—Σ' ἐκείνη τὴν παληοκαραβάνα ποὺ μὲ πήγαινε καθεμέρα ἀπ' τὸ Φερμανβίλ, ὅπου ἔμεναν οἱ γονεῖς μου, ὡς τὸ Χερβοῦργο, ὅπου μὲ καλοῦσε ἡ ἐργασία μου. Στὸ ἴδιο τραῖνο ἔγραφα καὶ τὴν ἐρωτική μου ἀλληλογραφία.

—Ὥστε ἤσασταν ἐρωτευμένος ἐκείνη τὴν ἐποχή ;

—Κάτι παραπάνω : ἀρραβωνιασμένος ! Ἀρραβωνιασμένος μὲ μιὰ χαριτωμένη κοπελλίτσα τῆς περιοχῆς, ποὺ ὁ μπαμπᾶς της ἦταν συμβολαιογράφος καὶ παραλῆς μάλιστα !

—Ἦταν χαριτωμένη ἡ ἀρραβωνιαστικούλα σας ;

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δυὸ φορὲς τὴν εἶδα ὅλο - ὅλο ! Χαριτωμένη ὅμως αὐτὸ τὸ θυμοῦμαι. Λίγο ὀνειροπόλος, λίγο κουτορνίθι—χαριτωμένη ὅμως ! Πιστεύω πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ μ' ἀγαπᾶ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐλαφρὰ ἔννοια τῆς λέξεως ποὺ ταιριάζει σὲ ὅσους δὲν ξέρουν τί εἶναι ὁ ἔρωτας. Ἐγὼ ὅμως ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

»Ὁ ἔρωτάς μας εἶχε πάρει δρόμο κι' ἀνταλλάζαμε, ὥσπου νὰ φθάση ἡ Κυριακὴ ποὺ εἶχα δικαίωμα νὰ συναντῶμαι μαζί της, καθημερινὰ γράμματα τεσσάρων σελίδων, γεμάτων δειλία... καὶ φλόγα συγχρόνως !

»Κι' ὕστερα μιὰ μέρα—μιὰ Τρίτη ἂν δὲν μὲ ἀπατᾶ ἡ μνήμη—τὸ ταχυδρομεῖο δὲν ἔφερε τίποτα. Ἀσφαλῶς θὰ εἶχε συμβῆ καμμιὰ καθυστέρηση. Τὴν ἐπομένη, ἡ ἴδια σιωπή. Μπᾶς κι' ἦταν ἄρρωστη ; Τὴν Παρασκευή, τίποτα ! Ἀνήσυχος, τηλεγράφησα. Πήγαινα νὰ τρελλαθῶ. Δὲν ἤξερα τί ἔκανα : ἀνακάτευα τοὺς γάμους μὲ τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο...τάκανα σαλάτα. Αὐτὸ βάσταξε μιὰ ἑβδομάδα ! Τὴν Κυριακή, ἔτρεξα στὸ σπίτι της. Ἔφτασα μὲ δυνατὸ χτυποκάρδι καὶ μὲ δέχτηκε ὁ μέλλων πεθερός μου μὲ μεγάλη ψυχρότητα :

»—Ἡ κόρη μου δεν νομίζει ἐπωφελὲς κύριε, νὰ συνεχίση τὸ πείραμα. Μοῦ ἀνέθεσε νὰ σᾶς ἐπιστρέψω τὸν λόγο σας.

»Μάταια ἔβαλα τὶς φωνές, ἀναστάτωσα τὸν κόσμο... Ἀσυγκίνητος βράχος ὁ πατέρας τῆς λατρευτῆς μου ἀρνήθηκε νὰ μοῦ δώση τὴν παραμικρὴ ἐξήγηση :

—Πρέπει ν' ἀφήσετε κάθε ἐλπίδα, μὲ συνεβούλευσε. Εἶσθε νέος, μπορεῖτε νὰ ξαναφτιάξετε τὴν ζωή σας. Γιατὶ δὲν κυττάζετε νὰ φύγετε στὶς ἀποικίες ; Ἢ στὴν Ἀμερικὴ ποὺ εἶναι τόπος ξηρὸς καὶ θὰ ἦταν ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὴν ὑγεία σας ;

»Καὶ μ' ἔσπρωξε σιγά - σιγὰ πρὸς τὴν πόρτα. Ἐγὼ κατάπληκτος κύτταζα μπροστά μου μὲ τὸ ὕφος μελλοθανάτου ποὺ ἀνεβαίνει στὸ Ἰκρίωμα...

◈◈

»Τὸ πρωῖ τῆς Δευτέρας, ἐπέστρεψα στὴν ἐφημερίδα μου μὲ δυνατὸ κεφαλόπονο. Τὰ πόδια μου δὲν μποροῦσαν νὰ μὲ σηκώσουν. Τὴν Πέμπτη, ἄκουσα τὸν ἐξάψαλμο ἀπ' τὸν διευθυντή μου γιατὶ εἶχα γράψει τὸ ὄνομά μου, ἀφηρημένος, στὴν στήλη τῶν αὐτοκτονιῶν !

»Ἀπελπισμένος, κατέφυγα στὸ Παρίσι, τὸ ἄσυλο ὅλων τῶν ἀποτυχημένων κι' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ξέρω κι' ἐγὼ πῶς, ἄρχισα νὰ γράφω γιὰ τὸ θέατρο. Τὰ παρακάτω τὸ ξέρετε...

—Μὲ συγχωρεῖτε, ἀγαπητὲ μαίτρ, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω τὶ ρόλο ἔπαιξε ἡ γραφολογία στὴν ζωή σας, εἶπε ἡ ξανθὴ Μώντ.

—Περιμένετε, λοιπόν ! Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἐπέστρεψα στὸν τόπο μου γιὰ νὰ σφίξω τὸ χέρι τοῦ διευθυντοῦ μου ποὺ εἶχε κάνει περιουσία στὸν πόλεμο. Ὄχι ὅμως στὴν δημοσιογραφία : στὶς κονσέρβες !

»Ἐκεῖ ἀντάμωσα τυχαῖα καὶ τὸν παρ' ὀλίγον πεθερό μου ποὺ εἶχε ἀτυχήσει. Ἡ κόρη του εἶχε παντρευτῆ καὶ χώρισε. Στὸ τέλος, τὴν ἀποκλήρωσε κι' αὐτὴ βγῆκε στὸ θέατρο. Ὁ ἴδιος εἶχε καταστραφῆ σὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις.

—Ἔχετε λαμπρὴ ὄψη ! μοῦ εἶπε. Ἀσφαλῶς θὰ ἀκολουθήσατε τὶς συμβουλές μου. Ποῦ πήγατε ; Στὶς ἀποικίες ἢ στὴν Ἀμερική ;

»—Πουθενά. Ἔμεινα στὴν Γαλλία.

—Ὥστε κατορθώσατε νὰ ὑπερνικήσετε τὸ ἠλίθιο πάθος σας ;

»Καὶ καθὼς δὲν καταλάβαινα :

»—Ἀποφασίσατε λοιπὸν νὰ μὴν ξαναβάλετε ποτὰ στὸ στόμα σας ; καὶ μοῦ τὰ ἐξήγησε ὅλα...

»Φανταθῆτε ὅτι τὸ κουτορνίθι ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου, περίεργη νὰ ἐμβαθύνη στὸν χαρακτῆρα μου παρέδωκε μερικὰ γράμματά μου σ' ἕναν ἐπαγγελματία γραφολόγο, γιὰ νὰ μελετήση τὸ γράψιμό μου. Ὁ γραφολόγος ξεγελάστηκε ἀπ' τὸ τρεμούλιασμα τοῦ γραψίματός μου —γιατί, μὴν ξεχνᾶτε ἐγραφα μέσα στὸ τραῖνο—καὶ τῆς ἀποκρίθηκε : Ἀλκοολικὸς τοῦ τελευταίου βαθμοῦ !... Ὁ πεθερὸς κατατρόμαξε !

»Νά, λοιπόν, τὸ παιχνίδι τῆς μοίρας ! συμπέρανε ὁ Μπρεμὸν Χωρὶς τὴν μεσολάβηση αὐτοῦ τοῦ ἠλιθίου τοῦ γραφολόγου θὰ εἶχα παντρευτῆ μιὰ κοπελίτσα χαριτωμένη μέν, ἀλλ' ἐντελῶς κουτορνίθι καὶ θεόφτωχη !

Ἡ ξανθὴ Μώντ Νταρβὲρ κούνησε τὸ κεφάλι μελαγχολικά :

—Τὸ παιχνίδι τῆς μοίρας, ἐπαινέλαβε. Μάθετε ὅμως πὼς τὸ κουτορνίθι ποὺ εἴπατε... εἶμαι ἐγώ...

ΕΛΕΝΑ ΝΤΙΑΖ

—Τὸ κουτορνίθι ποὺ εἴπατε... ἤμουν ἐγώ!...

ΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ κ. ΣΠ. ΜΕΛΑ

«Κουβέντες τοῦ Φορτούνιο»

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Δ. ΨΑΘΑ

Μιὰ μουσοῦδα χωμένη στὸ χειρόγραφο. Τὸ δεξὶ χέρι κρατᾶ σφιχτὰ τὸν κοντυλοφόρο. Τ' ἀριστερὸ τὴν ἄκρη τοῦ χαρτιοῦ. Σκυφτός, καμπουριασμένος σχεδὸν ἐπάνω στὸ γραφεῖο ἔχει γίνει ἕνα μὲ τὸ γραφτό του, σὰν νὰ θέλη νὰ διοχετεύση τὴν ψυχή του στὸ ἄσπρο χαρτί. Ὁ Σπῦρος Μελᾶς γράφει τὸ χρονογράφημά του. Ἄλλοτε σ' αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἦταν χαμένος μέσα σὲ ἕνα πυκνὸ σύννεφο καπνοῦ. Δὲν τοῦ λείπει ποτὲ ἀπὸ τὸ χέρι τὸ τσιγάρο. Σήμερα δὲν καπνίζει πιά. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνασηκώνει τὸ κορμί του, κυττᾶ πρὸς τὸ κενὸν μὲ τὸ ἕνα μάτι ἡμίκλειστο, τὰ φρύδιά σουφρωμένα σὲ μιὰ πλάγια γραμμή, ἐντείνει τὴν σκέψη του, μορφάζει κι' ὕστερα ξανασκύβει στὸ χειρόγραφό του σὰν νὰ συνέλαβε τὴν φράση ποὺ ἤθελε καὶ τὴν μεταφέρει στὸ ἄσπρο χαρτί. Ὅσες φορὲς βλέπω τὸν Μελᾶ σ' αὐτὴ τὴν καθημερινή του ἐργασία, δὲν ἔχω τὴν ἐντύπωση πώς γράφει. Νομίζω πώς βλέπω τὸν καλλιτέχνη ποὺ πελεκᾶ λευκὸ μάρμαρο τῆς Πεντέλης. Ὁ γλύπτης δὲν ἐμπιστεύεται ποτὲ μονάχα στὸ ταλέντο του. Πρέπει νὰ νικήση τὴν ἀντίσταση τῆς πέτρας, νὰ τὴν ὑποτάξη, νὰ τῆς φυσήξη πνοὴ ζωῆς κι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ, παρὰ μὲ ἐπίμονη ἐργασία, μὲ ἔντονη προσοχὴ μὲ ἀδιάλλακτη ἐπιμονὴ καὶ στὴν τελευταία λεπτομέρεια τοῦ ἔργου του. Ἕνας μεγάλος γλύπτης τοῦ λόγου εἶναι ὁ Φορτούνιο. Δὲν γράφει. Πελεκᾶ. Αὐτὸ τὸ καθημερινὸ ἀχάριστο εἶδος τῆς ἐργασίας, αὐτὸ τὸ ἀναγκαστικὸ χαμόγελο τῆς δημοσιογραφικῆς ρουτίνας κατάφερε νὰ τὸ ὑψώση ὡς τὰ ψηλὰ ἐπίπεδα τῆς τέχνης. Βάζει σ' αὐτὸ ὅλη τὴν καταπληκτικὴ δυναμικότητά του. Τὸ ἀγαπᾶ τὸ κάθε χρονογράφημά του ὅπως ὁ καλλιτέχνης τὸ καλύτερό του ἔργο.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς του εἶναι ὁ ἴδιος ἐδῶ καὶ ὅσα χρόνια τὸ καλλιεργεῖ. Ἔγραψε ἔργα θεατρικά, εἶδε τὴν δόξα τῆς σκηνῆς, ἔφτιασε θέατρα, ἀγωνίστηκε, ἐδημιούργησε, ἔκανε ἱστορία, φιλοσοφία, μελέτες, ἔγινε ἀκαδημαϊκός, μὰ ἔμεινε πιστὸς στὸ χρονογράφημά του. Τοῦ ἔχει τὴν ἴδια στοργὴ τῶν πρώτων χρόνων. Γίνεται ἕνα παιδὶ ὅταν κάποτε ἀφήνει τὴν πέννα γιὰ νὰ μᾶς διαβάση τὰ χειρόγραφά του:

—Πῶς σοῦ φαίνεται;

—Σπουδαῖο!

—Πῶς;

—Ἔξοχο!

—Τί;

—Ὑπέροχο!

—Καλὸ δὲν εἶναι

—Ἀριστούργημα!

Δὲν θὰ σταματήση τὶς ἐρωτήσεις του ἕως ὅτου πεισθῆ ὅτι αὐτὸ ποὺ σᾶς ἔχει διαβάσει εἶναι πραγματικὰ ἀριστουργηματικό. Καὶ εἶναι πάντα. Γιατὶ ὁ Σπῦρος Μελᾶς δὲν γράφει γιὰ νὰ γεμίση τὴν στήλη του. Ὅσοι ἐδιάβασαν τὸ καινούργιο του βιβλίο «Κουβέντες τοῦ Φορτούνιο», ἔχουν ἀντιληφθῆ τί ἔχει κάνει ὁ Μελᾶς. Ἐπῆρε τὸ χρονογράφημα ἀπὸ μιὰ ἐλαφρὴ στήλη τῆς ἐφημερίδος καὶ τὸ μετέβαλε σὲ δυνατὴ πρόζα μὲ τὶς μεγαλύτερες φιλολογικὲς ἀξιώσεις. Ἴσὴν ἔκανε τραγοῦδι, εὐθυμογράφημα, ψυχολογία, περιγραφὴ χαρακτήρων, φιλοσοφία, κριτική, ἀκουαρέλλα, σκίτσο, ἐλαιογραφία, τὰ πάντα! Ὅταν τὸν ἐρωτᾶτε πῶς γράφει τόσο ὡραῖα γελᾶ:

—Πῶς γράφω;

—Ναί. Πῶς τὰ καταφέρνετε...

—Ὅπως ὁ... παπουτσῆς!

—Δηλαδή;

—Ὅπως ἕνας παπουτσῆς ποὺ ἐργάζεται χρόνια ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ φτιάνη γιὰ κάθε πόδι ὡραῖα παπούτσια, ἔτσι κι' ἐγὼ ἔμαθα νὰ φτιάχνω ὡραῖα χρονογραφήματα, γιὰ κάθε γοῦστο.

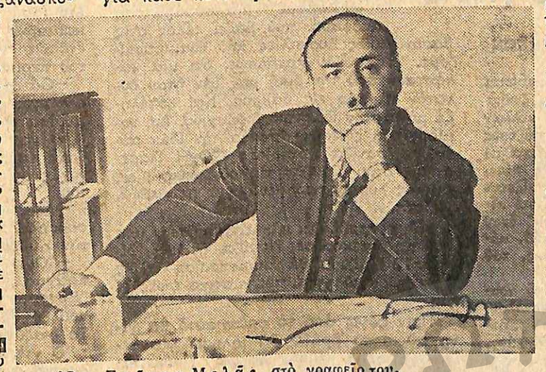

Ὁ κ. Σπῦρος Μελᾶς, στὸ γραφεῖο του.

—Μαστοράκι, δηλαδή!

—Μαστοράκι!

Καὶ γελᾶ μὲ τὴν καρδιά του. Θέλετε τώρα νὰ σᾶς δώσω ἕνα δεῖγμα τῶν... παπουτσιῶν αὐτῶν; Πέρνω ἀπ' τὶς «Κουβέντες τοῦ Φορτούνιο» τυχαῖα μερικὲς γραμμές, ἀπ' τὸ «πρωϊνὸ τραγοῦδι»:

«Ἡ διάθεσή μας ἔχει γίνει κορυδαλλός. Ἔχει πάρει τὸ ἀλαφρό, τὸ κατακόρυφο πέταγμά της στὸν πάμφωτο αἰθέρυφο· τοῦ πρωϊνοῦ. Τὸ τίναγμα τῆς ρουκέττας, ποὺ καταδιώκει τὰ πνεύματα τῆς νύχτας μὲ γοργότατο, πύρινο δόρυ διαρκῶς ψηλότερα καὶ ἀφήνει πίσω της εὔθυμα, ὁλόχρυσα κρόσια· τὸ μέγα, ὀρμητικὸ ἀναπήδημα τοῦ ἀρτεσιανοῦ ποὺ ὑψώνει ἄπειρα ριπίδια δροσοσταλίδων καὶ ἰριδισμοὺς τῶν πολυτίμων πετραδιῶν ὅλων τῶν παραμυθιῶν τῆς ἀνατολῆς—αὐτὰ εἶναι τίποτα: Ἐμεῖς εἴμεθα μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ νέκταρ τῆς αὐγινῆς δροσιᾶς· εἴμαστε στουπὶ ἀπὸ τὸ τετράξανθο φῶς ποὺ λούζει τὰ πάντα— σὰν αὐτὸ τὸ πρωϊνὸ πουλάκι, ποὺ ὅσο ὑψώνεται τόσο τρελλαίνεται καὶ ὅσο τρελλαίνεται τόσο ὑψώνεται καὶ χάνεται στὸ γαλάζιο καὶ γίνεται ἀλαφρὸ σὰν αὐτό, γίνεται ἕνα μ' αὐτό, ἡ οὐσία του, τὸ θεῖο τραγοῦδι του, καθάριο, χαρούμενο, διάφανο, λαμπρό, σὰν νὰ στάζη τὰ κρύσταλλά της ἡ ἴδια ἡ αὐγινὴ ξαστεριὰ τοῦ καλοκαιριοῦ. Ποιὸς εἶπε, ὅτι ἡ ποίηση εἶναι μιὰ πτῆση πρωϊνή; Αὐτὸς θέλει φίλημα!...» κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἶναι ἀσύγκριτος στὶς πολιτικὲς περιγραφὲς. Ποιὸς ἔγραψε ποτέ ἔτσι; Ποιὸς ἀπ' τοὺς συγγραφεῖς μας θὰ γράψη γραμμὲς σὰν αὐτὲς ὄχι σ' ἐφημερίδα, ἀλλὰ στὸ μεγαλύτερο φιλολογικὸ δημιούργημά του; Ὁ Μελᾶς ἔχει φτάσει τὴν ποιητικὴ πρόζα στὴν διαπασῶν τῆς λυρικῆς γοητείας. Εἶναι ὁ ἀσύγκριτος ζωγράφος ποὺ ξέρει τὸ μυστικὸ τῶν χρωμάτων κι' ἔχει τὴν δύναμη τοῦ μαέστρου ποὺ ἐρμήνευσε μὲ ἄφθαστη δεξιοτεχνία ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς συμφωνίες. Εἶναι ἀκόμη ὁ μοναδικὸς συνθέτης ποὺ στρώνει ἐπάνω στὸ λευκὸ πεντάγραμμο τῶν μικρῶν χαρτιῶν κάθε εἶδος μουσική. Τὸ θέμα; Εἶναι τὸ μόνο ποὺ δὲν τὸν ἐνδιαφέρει. Τὸν ρώτησα κάποτε:

—Ποῦ βρίσκετε δυὸ θέματα κάθε μέρα;

—Θέματα; Δὲν ψάχνω ποτὲ γιὰ θέμα!

—Ἀλλά;

—Νά, ἐδῶ κάτω εἶναι τὸ θέμα!

Καὶ μοῦ ἔδειξε τὴν ἄκρη τῆς πέννας. Κάποτε εἶχε σχετικὴ συζήτηση μὲ τὸν Καλαποθάκη. Ἐκεῖνος ἔλεγε ὅτι δὲν ἀρκεῖ μονάχα τὸ κέφι γιὰ ἕναν χρονογράφο ἀλλὰ ὅτι ὁ χρονογράφος ἔχει ἀνάγκη πρὸ παντὸς ἀπὸ θέμα. Ὁ Μελᾶς ὑπεστήριζε ὅτι τοῦ φθάνει τὸ κέφι. Ἀδύνατο ἔλεγε ὁ Καλαποθάκης. Καὶ τὸν ἐρώτησε ἂν μπορῆ νὰ γράψη χρονογράφημα γιὰ μιὰ ὁποιαδήποτε πέτρα. Μάλιστα τοῦ εἶπε ὁ Μελᾶς. Ἔβαλαν στοίχημα. Καὶ ὁ Φορτούνιο, ἐστρώθηκε ἀμέσως γεμάτος κέφι μὲ τὸ οἰκτρὸ αὐτὸ θέμα μιᾶς «ὁποιασδήποτε πέτρας» ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔβγαλε ἕνα ὑπέροχο χρονογράφημα ποὺ μπορεῖ νὰ διαβάση καὶ νὰ ἐνείς στὸ βιβλίο του.

Παίρνω μερικὲς γραμμὲς ἀπὸ μιὰ χιουμοριστικὴ περιγραφὴ «μιᾶς χοντροῦς».

«Τὸ παράθυρο τοῦ μεσαίου, ἀνοίγει τὴν ἴδια ὥρα κάθε μέρα, παρουσιάζεται πρῶτα ἕνα καθαρὸ σεντόνι, μιὰ ὡραία κουβέρτα ὕστερα, ἀπὸ ἀπαλώτατο μαλλὶ καμήλας, ἕνα πουπουλένιο παχὺ μαξιλάρι ἔπειτα, μεντεμέλα σὰν ἀπὸ παλιὸ χρυσάφι καὶ τέλος πάνω σ' αὐτὰ ὅλα, προβάλλει στερεότυπα, ἡ χοντρή. Ἡ ὥρα εἶναι πάντα ἐννιὰ καὶ μισή. Γιατὶ ὁ στρογγυλὸς ὕπνος, ἀπὸ δέκα ὡς δέκα, εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἐπίμονης νειότης, τῆς ὁμορφιᾶς της, τῆς δροσιᾶς της. Εἶχε φύγει ἀπὸ παληὲς λιθογραφίες ποὺ βλέπει κανένας σὲ συνοικιακὰ κουρεῖα νὰ παρασταίνουν σουλτανικὲς «καλλονές», εὐστροφέστατα δείγματα φροντισμένης καλλιεργείας τοῦ ἀνθρώπινου ζώου. Μέσα στὴν πρωϊνὴ ρόμπα της, ἡ χοντρὴ θυμίζει πραγματικὰ μορφὲς χαρεμιοῦ. Ἀφίνει τὸ μπράτσο της πάνω στὸ ἁπαλὸ μαξιλάρι, ντελμπεντέρισσα Βασίλω τοῦ τραγουδιοῦ, σκύβει ἀλαφρὰ μπροστά, σὰν νὰ κρεμᾶη τὸ ἀνοιχτὸ πλούσιο στῆθος της στὸ δρόμο,

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

— Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΕΝΤΟΥΑΡΔΟΥ ΡΟΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ πολιτευτὴς Μιχαὴλ Τεσσιὲ φαίνεται ὅτι εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς τυχεροὺς τῆς ζωῆς: ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς, βέβαιος μέλλων ὑπουργός, δημοφιλής, πλούσιος, σύζυγος μιᾶς γυναίκας ποὺ τὸν λατρεύει, πατέρας δυὸ χαριτωμένων παιδιῶν. Κι' ὅμως πίσω ἀπὸ τὴν φανταχτερὴ αὐτὴ αὐλαία, παίζεται ἕνα ἀφάνταστο δρᾶμα: ὁ Μιχαὴλ Τεσσιὲ εἶναι φριχτὰ δυστυχισμένος. Ἀγαπᾶ μ' ἕναν ἀπελπισμένο ἔρωτα τὴν Μπλὰνς Ἐστέβ, κόρη ἑνὸς φίλου του, πού, πεθαίνοντας, τοῦ ἀνέθεσε τὴν προστασία της.

Μιὰ μέρα ἡ Σουζὰν ἀνακαλύπτει τὸ τρομερὸ μυστικὸ τοῦ συζύγου της κι' ἐπακολουθεῖ μιὰ ραγισμένη σκηνή. Στὸ μεταξύ, ὁ πολιτευτὴς Γκραβὰλ ζητεῖ σὲ γάμο τὴν Μπλάνς, κι' ἐκείνη πιεζομένη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, δέχεται. Σὲ λίγο ὅμως ἐπαναστατεῖ, καὶ δηλώνει στὸν Μιχαὴλ ὅτι θὰ δεχθῆ ὅ,τιδήποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν τὸν γάμο. Σὲ μιὰ συνάντηση τοῦ Μιχαὴλ μὲ τὴν Σουζὰν οἱ δυὸ σύζυγοι ἀποφασίζουν νὰ χωρίσουν.

13. (Ἡ συνέχεια)

Ὅσον ἀδύνατος κι' ἂν φάνηκε κατὰ τὴν διάρκεια τῶν δισταγμῶν του ὁ Τεσσιὲ, ἦταν ἄνθρωπος δράσεως. Κι' ὅταν μιὰ φορὰ κατενίκησε τοὺς δισταγμούς του καὶ ἔλαβε μιὰ ἀπόφαση, ξαναβρῆκε ἀμέσως τὸν ἑαυτό του. Εὐθὺς ἀμέσως ἔκρινε τὴν νέα του κατάσταση μὲ κάθε θετικότητα. Ἔπρεπε νὰ ἐκτελέση σύντομα καὶ ἁπλᾶ τὴν ἀπόφασή του καὶ νὰ κρύψη ὅσον τὸ δυνατὸ τὴν ἀληθινὴ αἰτία τοῦ διαζυγίου του. Μὰ τὸ πιὸ ἐπεῖγον γι' αὐτὸν ἦταν νὰ ἐξαφανισθῆ, νὰ χαθῆ στὴν ἀφάνεια γιὰ νὰ ἐλαττώση τὸν θόρυβο τοῦ σκανδάλου καὶ νὰ σώση μερικὰ ὑπολείμματα ἀξιοπρεπείας. Νὰ ἐξαφανισθῆ! Μέσα σὲ μιὰ ὥρα νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ζωῆς του, νὰ κατέβη στὸ ἐπίπεδον τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, νὰ περιφρονήση τὰ πάντα. Δὲν ἐδίστασε καθόλου.

Αἰσθανόταν μάλιστα κάποια ὑπερηφάνεια, ποὺ θὰ θυσίαζε τὰ πάντα στὸν ἔρωτά του.

«Τουλάχιστον, σκεφτόταν, δὲν θὰ μποροῦν νὰ μὲ κατηγορήσουν οὔτε γιὰ ἰδιοτέλεια, οὔτε γιὰ ὑπολογισμούς, οὔτε γιὰ καμμιὰ ταπεινότητα. Θὰ ποῦν βέβαια: «Ἦταν τρελλὸς». Μὰ δὲν θα μὲ περιφρονήσουν... Ποιὸς θὰ τολμήση νὰ ρίξη τὴν πέτραν ἐναντίον ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ μόνος ἐγκατέλειψε τὰ πάντα;»

Ἔτσι σκεπτόμενος, ἔβλεπε, ὅτι ἀκόμη ἐνδιαφέροταν για τὴν κοινὴ γνώμη.

«Μὰ ἐπὶ τέλους, τὶ μὲ μέλει γιὰ ὅ,τι θὰ ποῦν;» ἔλεγε.

Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς τελευταίας σκηνῆς μὲ τὴν Σουζάν, ὁ Μιχαὴλ ἔγραψε πρὸς τὴν Μπλάνς:

«Ἐλάβαμε μιὰ σοβαρώτατη ἀπόφαση, ποὺ βάζει τέλος στὶς βασανιστικὲς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζομε. Ἡ Σουζὰν κατάλαβε, ὅτι μιὰ κατάσταση σὰν τὴν δική μας δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ πάη εἰς μάκρος. Καί κατέληξε μόνη στὴν ἰδέα τοῦ διαζυγίου. Μὴ νομίσης, ὅτι ἀμέσως ἄρπαξα τὴν ἰδέα αὐτὴ γιὰ σανίδα σωτηρίας. Ὄχι! Παρέστησα στὴν Σουζὰν τὶς συνέπειες μιᾶς τέτοιας λύσεως γιὰ μένα, γιὰ τὰ παιδιά, γι' αὐτήν.

»Εἶχε προβλέψει τὶς ἀντιρρήσεις μου καὶ τὶς ἀντέκρουσε. Νομίζω, ὅτι εἶχε δίκηο. Τὸ διαζύγιο θὰ νομιμοποιήση ἁπλῶς ἕναν χωρισμὸ ποὺ πραγματικὰ ὑπάρχει ἤδη.

»Πρὶν φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι—αὐτὸ θὰ γίνη αὔριο τὸ βράδυ—θὰ μιλήσω γιὰ τελευταία φορὰ μὲ τὴν Σουζάν. Πρόκειται νὰ κανονίσωμε τὰ πράγματα γιὰ τὸ διαζύγιο, τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δοθῆ χωρὶς βάσιμους λόγους. Ἐλπίζω νὰ βροῦμε κάποιον. Τὸ ὄνομά σου δὲν πρέπει νὰ ἀκουσθῆ. Οὔτε ἡ Σουζὰν εἶναι τόσο μνησίκακη ὥστε νὰ τὸ θέλη. Τὸ μυστικό μας θὰ μείνη μεταξύ μας. Θὰ ἀναγκασθῶ, ἐν τούτοις, νὰ τὸ πῶ στὸν ντὲ Τόρν, ποὺ διευθύνει μαζί μου τὸ κόμμα μας καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μάθη γιατί τὸν ἐγκαταλείπω (διότι λησμόνησα νὰ σοῦ πῶ, ὅτι στέλλω αὔριο τὴν παραίτησή μου ἀπὸ βουλευτής). Ἂν κατορθώσωμε νὰ κρύψωμε τὰ σχέδιά μας, θ' ἀπουσιάσω γιὰ λίγο καιρὸ μόλις ἐκδοθῆ ἡ ἀπόφαση τοῦ διαζυγίου καὶ θὰ σὲ ζητήσω μόλις μὲ ξεχάσουν λίγο. Ἀλλοιῶς, θὰ κάνωμε τοὺς γάμους μας εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπόφαση καὶ θὰ ἐξαφανισθοῦμε μαζί.

»Σὲ γνωρίζω πολὺ καλά, ἀγαπητή μου, γιὰ νὰ ἐννοῶ τὴν ἐντύπωση, ποὺ θὰ σοῦ κάνη τὸ γράμμα αὐτό. Ξέρω, ὅτι δὲν θὰ χαρῆς καί θὰ κατηγορήσης τὸν ἑαυτό σου. Δὲν ἔχεις δίκηο. Ἐν πρώτοις, ἂν ὑπάρχη ἕνας ὑπεύθυνος στὴν ἱστορία αὐτή, εἶμαι ἐγώ. Ἔπειτα, δὲν εἴμαστε τόσο ἐγκληματίες, ὅσο φανταζόμαστε. Ὑποφέραμε καὶ ἀγωνισθήκαμε πολύ. Δεχθήκαμε κάθε θυσία. Καὶ ἤμασταν πρόθυμοι νὰ ἐπιμείνωμε σ' αὐτήν. Ἀλλὰ νὰ μᾶς ζητοῦν νὰ ξερριζώσωμε τὴν καρδιά μας, θὰ ἦταν πάρα πολύ.

»Δὲν σοῦ λέω τίποτε ἄλλο. Δὲν εἶναι ἡ στιγμὴ νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸν ἔρωτά μου. Δὲν θὰ τολμοῦσα, δὲν θὰ μποροῦσα, καὶ σὺ δὲν θὰ τὸ ἤθελες.

»Χαῖρε, ἀγαπημένη μου φίλη. Δέξου τὸ τετελεσμένο. Μὴ μοῦ γάψης μερικὲς μέρες. Δὲν θὰ μοῦ φαινόταν περίεργο, ἂν ἡ μυστικὴ λογοκρισία ἄνοιγε τὴν ἀλληλογραφία μου, μόλις ὑποπτευθῆ τί συμβαίνει. Καὶ ἐπειδὴ πρέπει νὰ ἐπισπευθοῦ τὰ πράγματα, θὰ τὸ μάθης μέσα σὲ δυ μέρες.

Μιχαήλ»

Ἦταν ἀργὰ τὴν νύχτα, ὅταν ὁ Μιχαὴλ τελείωσε τὸ γράμμα αὐτό. Τὸ ἔστειλε τὸ πρωὶ νωρίς, διέταξε τὸν ὑπηρέτη του νὰ ἑτοιμάση τὰ πράγματά του γιὰ ταξίδι καὶ πῆγε στὸν ντὲ Τόρν. Τὸν βρῆκε μὲ ἔνδυμα ἱππασίας, ἕτοιμο γιὰ τὸν πρωϊνό του περίπατο.

—Θὰ ἀφήσης τὸν περίπατο γιὰ ὀήμερα, ἀγαπητὲ φίλε! τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω χωρὶς ἀναβολή.

Ὁ ντὲ Τόρν, προσηλωμένος στὶς συνήθειές του, ἔκανε κάποιο μορφασμὸ στενοχώριας καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ γραφεῖο του.

—Λοιπόν; εἶπε. Τὶ συμβαίνει τὸ τόσο σοβαρό; Μήπως ἀνατρέπομε μεθαύριον τὴν Κυβέρνηση;

—Ὄχι! Πρόκειται γιὰ ἐντελῶς ἄλλο πρᾶγμα... γιὰ προσωπικό μου ζήτημα. Ἔρχομαι νὰ σοῦ ἀναγγείλω μιὰν εἴδηση ποὺ θὰ σοῦ προξενήση κάποιαν ἔκπληξη. Τὸ διαζύγιό μου!

Ὁ ντὲ Τόρν, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν ἀταραξία τῆς ἐκφράσεώς του, ἔκανε ὡστόσο μιὰ χειρονομία καταπλήξεως.

—Τί μοῦ λὲς; Εἶναι δυνατὸν... Εἶναι ἀδύνατον, Τεσσιέ! Θὰ καταστραφῆς!

—Ξέρω πολὺ καλά, ὅτι εἶμαι κατεστραμμένος. Ὑπὸ τὴν ἔννοια τουλάχιστον, τὴν ὁποία δίνεις στὴν λέξη αὐτή. Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα ἔτσι εἶναι. Εἶσαι ὁ πρῶτος ποὺ τὸ μαθαίνεις.

Ὁ ντὲ Τόρν βημάτιζε νευρικὰ μέσα στὸ γραφεῖο.

—Καὶ ποιὰ εἶναι ἡ αἰτία; ρώτησε ἀπότομα.

—Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ τὴν ἐξηγήσω, ἀγαπητὲ φίλε; Λὲν θὰ χρησίμευε σὲ τίποτα γιατὶ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μὲ καταλάβης. Μὰ ἐπὶ τέλους ἔχεις περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸ δικαίωμα νὰ μάθης τὴν ἀλήθεια. Ὑπάρχει σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση μιὰ αἰτία καὶ μιὰ πρόφαση. Τὴν πρόφαση θὰ τὴν βροῦν οἱ δικηγόροι. Ἡ αἰτία πρέπει νὰ μείνη ὅσο τὸ δυνατὸ μυστική.Νὰ ποιὰ εἶναι χωρὶς περιφράσεις: Χωρίζω γιὰ νὰ παντρευτῶ μιὰ νέα ποὺ ἀγαπῶ...

Ὁ ντὲ Τόρν σήκωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανό.

—Εἶσαι τρελλός; ξεφώνισε.

Μὰ ὁ Μιχαὴλ ἐξακολούθησε μὲ ἀπόλυτη ἠρεμία:

—Ὄχι! Δὲν εἶμαι τρελλός, ντὲ Τόρν. Εἶμαι ἐρωτευμένος. Ναί. Ἀπλούστατα ἐρωτευμένος. Αὐτὸ εἶναι ἀσυνήθιστο στὴν ἡλικία μου. Τὸ ξέρω πολὺ καλά. Ἐν τούτοις, ἔτσι εἶναι τὸ πρᾶγμα. Τὶ τὰ θέλεις; Συμβαίνουν ἔτσι κάποτε στὴν ζωὴ ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα εἶναι ὑποχεωμένος νὰ λαμβάνη κανεὶς ὑπ' ὄψιν. Εἶναι τώρα περισσότερο ἀπὸ δυὸ χρόνια ποὺ παλαίω, ποὺ ἀνθίσταμαι χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ βλέπη. Δὲν σοῦ διηγοῦμαι τὶς περιπέτειές μου. Γιὰ ποιὸ λόγο; Εἶσαι πρακτικὸς ἄνθρωπος καὶ τὸ ἀποτέλεσμα μόνο σὲ ἐνδιαφέρει. Λοιπὸν τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ξέρεις.

Ὁ ντὲ Τόρν ἔμεινε σκεφτικός:

—Τὸ πρᾶγμα μπορεῖ κάπως νὰ διορθωθῆ! εἶπε τέλος, συνηθισμένος νὰ μὴν ἀπελπίζεται ποτέ.

—Ὤ! Ὄχι! Δὲν διορθώνεται! Σὲ βεβαιῶ! Μὴν κάνεις τὸν κόπο νὰ ζητᾶς συνδυασμούς. Δὲν ὑπάρχει κανένας! Αὐτὰ τὰ ζητήματα εἶναι πολὺ δυσκολώτερα ἀπὸ ἕναν ἀνασχηματισμὸ ὑπουργείου.

—Δυστυχισμένε! Καὶ τὰ παιδιά σου! Ἡ γυναῖκα σου!

Ὁ Μιχαὴλ ἔχασε κάπως τὴν ψυχραιμία του.

—Ναί! μουρμούρισε. Αὐτὸ εἶναι τὸ τρομερὸ... Ἡ γυναῖκα μου δέχεται. Κατάλαβε ὅτι ἔτσι ἔπρεπε. Ὅτι ἦταν ἀναπόφευκτο καὶ ἀξιοπρεπέστερο... Τὸ εἶχα σκεφθῆ καὶ ἐγώ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τῆς ἔκανα λόγο πρῶτος... Αὐτὴ ἡ ἴδια μοῦ τὸ πρότεινε.

Ὁ ντὲ Τόρν ὕψωσε τοὺς ὤμους.

—Καλά. Αὐτό, ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως ἴσως εἶναι ὡραῖο, ἂν θέλης! εἶπε. Μὰ εἶναι ἀνόητο. Ἡ γυναῖκα σου πρέπει νὰ συλλογισθῆ τὰ παιδιά της πρῶτα.

—Μὴν κρίνης ἀπὸ τὰ φαινόμενα! Δὲν πρέπει νὰ σοῦ φαινόμαστε τόσο ἀνάξιοι. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ κάμωμε θεωρητικὴ ψυχολογία.

—Μὰ ἡ γυναῖκα σου δὲν συλλογίσθηκε τοὐλάχιστο τὴν θέση σου;

Ὁ Μιχαὴλ τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀνυπομονησία:

—Μά, ἀγαπητέ μου, πῶς θέλεις ἡ σκέψη γιὰ τὴν θέση μου νὰ κατορθώση αὐτό, ποὺ δὲν κατώρθωσε τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ παιδιά... Ἡ θέση μου! Μὰ οὔτε τὴν συλλογισθήκαμε κάν, οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος...

—Ἐκείνη, τὸ ξέρω. Ἀλλὰ γιὰ σένα, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Γιατί, ἂν εἶχες σκεφθῆ τὴν θέση σου, θὰ ἔλεγες στὸν ἑαυτό σου, ὅτι σὲ λίγους μῆνες, σὲ λίγες μέρες ἴσως, θὰ ἔλθης, χάρις στὸ ρεῦμα τῆς Κοινῆς Γνώμης, στὴν κυβέρνηση τῆς χώρας. Ὅτι κόσμος πολὺς βασανίζεται σὲ σένα, ὅτι, ἀντὶ νὰ κερδίσης τὴν νίκη, κατάφερες ἔτσι ἕνα τρομερὸ πλῆγμα στὸ στρατόπεδό σου καὶ στὸ κόμμα σου.

—Τὰ σκέφθηκα ὅλα αὐτά, φίλε μου. Μὰ φαίνεται, ὅτι μὲ θεωρεῖς ἀκόμα πολιτικόν. Εὐθὺς ἀμέσως, φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι σου, θὰ στείλω τὴν παραίτησή μου ἀπὸ βουλευτής.

Ὁ ντὲ Τόρν, ποὺ εἶχε καθήσει μπρὸς στὸ γραφεῖο του, χτύπησε ἐπάνω τὴν γροθιά του.

—Ὄχι δά!

—Ναί! Ἀπόψε μάλιστα.

—Μὰ τότε εἶσαι περισσότερο τρελλὸς ἀπὸ ὅσο νόμιζα. Ὅταν δώσης τὴν παραίτησή σου, τὸ κακὸ εἶναι ἀνεπανόρθωτο.

—Εἶναι...

—Μὰ ὄχι! Οἱ ἀντίπαλοί μας θὰ φωνάξουν μιὰ ἑβδομάδα, ἕνα μῆνα, δυὸ τὸ πολύ, καὶ κατόπι θὰ σωπάσουν. Στὴν Γαλλία τέτοια πράγματα δὲν ἐξοντώνουν ἕναν ἄνθρωπο. Δὲν εἴμαστε Ἄγγλοι.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς λένε κι' οἱ πολιτικοί μας ἀντίπαλοι...

—Καί;... Μήπως δὲν ἀπέδειξαν μὲ τὸ δικό του παράδειγμα, ὅτι ἔχουν δίκηο;

—Στάσου μιὰ στιγμή! Ὁ Ντὶλ ἔλεγε, ὅτι στὴν Γαλλία συγχωροῦν αὐτὰ τὰ πράγματα σ' ἐκείνους ποὺ συνηθίζουν νὰ τὰ κάνουν. Μὰ ἐγώ, δυστυχῶς, δὲν τὰ συνήθισα. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ τα συγχωρήσουν.

—Τὶ παράξενη ἰδέα!

—Πολὺ ὀρθή, ἀντιθέτως, σὲ βεβαιῶ. Τὸ ξέρεις καλά, σὺ ποὺ γνωρίζεις τὸν κόσμο. Ἕνας τιμιος ἄνθρωπος τσακίζεται στὸ πρῶτο του στραβοπάτημα. Γιὰ σκέψου λιγάκι, τὶ θὰ ἔκανε στὴν θέση μου ἕνας Ντίλ; Θὰ ἱκανοποιοῦσε τὸ αἴσθημά του καὶ τίποτα ἄλλο. Θὰ ἐμοίραζε σὲ δυὸ τὴ ζωή του, θὰ ἐλάμβανε προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴ μάθουν τὸ μυστικό του καὶ θὰ ἔκρυβε τὴν εὐτυχία του. Διότι θὰ ἦταν εὐτυχής.

—Μὰ ἀφοῦ ξέρεις τόσο καλὰ τὶ θὰ ἔκανε ἕνας ἄλλος, γιατὶ δὲν τὸ κάνεις καὶ σύ;

—Ἄ! Ἰδοὺ ἀκριβῶς... Γιατὶ δὲν βρίσκομαι ὑπὸ τοὺς ἴδιους ὅρους... Γιατὶ δὲν εἶμαι ἀσυνείδητος, κοινὸς γλεντζές... Διότι εἶμαι καλλίτερος ἀπὸ ὅτι μὲ δείχνουν οἱ πράξεις μου... Γιατὶ ἔχω ψυχὴ καὶ ἡ ψυχή μου εἶναι ὑπέρτερη ἀπὸ τὶς ἀδυναμίες μου...

Κάθε λέξη τοῦ Τεσσιὲ προκαλοῦσε καὶ μιὰ νέα ἔκπληξη στὸν Τόρν.

—Μὰ τὶ λόγια εἶναι αὐτά! εἶπε. Δὲν μοῦ λές; Εἶσαι σὲ κατάσταση νὰ μιλήσουμε σοβαρά;

—Βλέπεις, ὅτι εἶμαι ἀπολύτως ἤρεμος!!

—Ὤ! Ἂν νομίζης, ὅτι ἡ ἠρεμία σου μὲ καθησυχάζει... Μὰ ἂς προσπαθήσωμε, ἐπὶ τέλους, σὲ παρακαλῶ.

—Ἂς συζητήσωμε λοιπόν.

—Ἂν σὲ ἐννοῶ καλά, μοῦ ἐξηγεῖς, ὅτι ἀξίζεις περισσότερο ἀπὸ τὰ φαινόμενα καὶ μάλιστα περισσότερο ἀπὸ τὸν μέσο ὅρο τῶν συγχρόνων μας. Σὲ πιστεύω. Καὶ τὶ βγαίνει ἀπὸ αὐτό; Ὅτι ἐκεῖ ποὺ ἄλλοι θὰ προξενοῦσαν μικρὲς ζημιές, ἐσὺ σωριάζεις ἐρείπια. Ἐκεῖνο ποὺ γιὰ ἕναν κοινὸ ἄνθρωπο θὰ ἦταν ἕνα ἁπλὸ ἐπεισόδιο, γιὰ σένα εἶναι μιὰ ὁλόκληρη καταστροφή. Ἀντὶ νὰ δεχθῆς τοὺς συμβιβασμούς, ποὺ δέχονται οἱ ἀδύνατοι, ἐκθέτεις τὸ κόμμα σου καὶ αὐτοκτονεῖς ἠθικῶς.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι.

—Καὶ θέλεις νὰ σὲ θαυμάσω!

—Συγγνώμην, φίλτατε! Δὲν σοῦ ζητῶ καθόλου νὰ μὲ θαυμάσης.

—Ἀλλὰ μοῦ ζητεῖς νὰ ἐπιδοκιμάσω.

—Οὔτε αὐτό... Δὲν σοῦ ζητῶ τίποτα. Σὲ

—Ἔρχομαι νὰ σοῦ ἀναγγείλω μιὰ εἴδηση ποὺ θὰ σοῦ προξενήση κάποια ἔκπληξη.

εἰδοποιῶ ἐκ τῶν προτέρων γιὰ ὅ,τι θὰ συμβῇ, γιατὶ ἔχομε κοινὰ συμφέροντα καὶ γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ λάβῃς τὰ μέτρα, ποὺ χρειάζονται.

—Ἐκεῖνο, ποὺ νομίζω, ὅτι χρειάζεται, πρῶτα - πρῶτα, εἶναι νὰ προσπαθήσω νὰ σὲ συγκρατήσω μὲ ὅλα τὰ μέσα, ποὺ μπορῶ νὰ διαθέσω.

—Τὰ μέσα ποὺ μπορεῖς νὰ διαθέσῃς; Παραλογίζεσαι; Δὲν ὑπάρχουν τέτοια μέσα. Εἶμαι ἐλεύθερος στὶς πράξεις μου.

—Ὄχι! Δὲν εἶσαι ἐλεύθερος! Ὦ! Ἂν ἐπρόκειτο μόνο γιὰ σένα καὶ γιὰ τοὺς δικούς σου, ἀφοῦ θὰ σοῦ μιλοῦσα σὰν φίλος, ὅπως εἶναι καθῆκον μου, θὰ σὲ ἄφηνα κατόπι νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις. Μὰ ὑπάρχουν πολὺ μεγάλα συμφέροντα, συγκεντρωμένα ἐπάνω σου. Εἶσαι ἕνας δημόσιος ἄνδρας, Τεσσιέ, ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ δὲν ἀνήκει πιὰ στὸν ἑαυτό σου. Πρόκειται γιὰ τὸ μέλλον τοῦ κόμματός σου καὶ ἀκόμη περισσότερο ἴσως γιὰ τὸ μέλλον τοῦ τόπου. Καὶ ὅλα αὐτὰ θέλεις νὰ τὰ θυσιάσῃς γιὰ τὰ ὄμορφα μάτια ἑνὸς κοριτσιοῦ;

Ὁ Μιχαὴλ ἄπλωσε τὸ χέρι μὲ χειρονομία θυμοῦ.

—Θύμωσε! Θύμωσε! ἐπέμεινε ὁ ντὲ Τόρν. Σὲ προτιμῶ καλλίτερα ἔτσι. Μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου ὅτι ἔχεις συνείδηση. Κάνω λοιπὸν ἔκκληση στὴν συνείδησή αὐτή. Αὐτὴ θὰ σοῦ πῇ ἂν εἶσαι ἐλεύθερος, ἂν ἀνήκῃς μόνο στὸν ἑαυτό σου, ὅπως λές.

Ὁ Τεσσιὲ ξαναβρῆκε τὴν γαλήνη, ποὺ χρειαζόταν.

—Ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν κάνω καλά, ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ κάνω... Ἀλλὰ τὸ δικαίωμα αὐτό, ποὺ δὲν ἔχω,τό... παίρνω... διότι... διότι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πιά...

—Δὲν μπορεῖς νὰ ζήσῃς πιά;

Καὶ μὲ μιὰ κίνηση ἀνυπομονησίας ὁ ντὲ Τόρν πρόσθεσε:

—Ἐκεῖνος πιὰ νὰ συγκρατήσῃς τὸ πάθος σου, κάνε λοιπὸν ὅ,τι ἄλλος κόσμος θὰ ἔκανε. Ἀναγνωρίζεις καὶ σὺ, ὅτι θὰ κάνῃς μιὰ κακὴ πράξη. Διάλεξε ἐκείνην, ποὺ θὰ εἶχε τὶς λιγώτερο θλιβερὲς συνέπειες.

»Λέγεις πῶς δὲν μπορεῖς νὰ νικήσῃς τὸν ἔρωτά σου γιὰ τὴν νέα αὐτὴ ποὺ θὰ σὲ ἀγαπᾷ βέβαια κι' αὐτή. Ἔ! Λοιπὸν μὴν κάνῃς τὴν ἐρωτισμοὺς. Κάνε τὴν ἐρωμένη σου!

Μιὰ ἀστραπὴ φάνηκε στὰ μάτια τοῦ Μιχαήλ.

—Πρόσεξε στὰ λόγια σου! εἶπε.

Μὰ βρισκόντας καὶ πάλι τὴν ψυχραιμία του ἐξακολούθησε:

—Ὄχι! Αὐτὸ, ποὺ σοῦ φαίνεται λιγώτερο κακό, σ' ἐμένα, θὰ φαινόταν ἀπείρως χειρότερο. Σοῦ εἶπα ἀπ' τὴν ἀρχή, ὅτι δὲν θὰ μὲ καταλάβῃς. Εἶσαι σ' ὅλα σου ὁ θετικὸς καὶ πρακτικὸς ἄνθρωπος ποὺ εἶσαι καὶ στὴ Βουλή. Κρίνεις τὶς πράξεις ἀπὸ τὶς συνέπειές των. Ἐγὼ τὶς κρίνω μόνες τους. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι καταστρέφω τὴν οἰκογένειά μου, ἐκθέτω τὸ κόμμα μου, συντρίβω τὴν ζωή μου. Εἶναι φρικτό! Εἶναι τρομερό. Εἶμαι ἕνας ἐγκληματίας. Ἀλλὰ θὰ ἤμουν πολὺ μεγαλύτερος ἐγκληματίας ἂν σὲ ἄκουα. Θὰ ἔπεφτα στὸ ἐπίπεδο τῶν ἀντιπάλων μας ποὺ μοῦ ἔφερες ὡς παράδειγμα. Καὶ τί θὰ γινόταν ἐκείνη, γιὰ τὴν ὁποία μοῦ μιλεῖς; Δὲν λογαριάζεται μπρὸς στὰ συμφέροντα, περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται, καθὼς εἶπες. Ἀλλὰ γιὰ μένα;

—Μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι ὁ κόσμος δὲν κρίνει ἔτσι....

—Ναί! Ξέρω, ὅτι θὰ μὲ ξεσχίσουν πολὺ περισσότερο, παρὰ ἂν ἔκανα αὐτὸ ποὺ μοῦ λές. Ἀλλὰ τί μὲ μέλει ἄν, κατὰ τὴν δική μου κρίση, εἶμαι κάπως λιγώτερο ἔνοχος; Δὲν ρωτῶ τί θὰ ποῦν οἱ ἄνθρωποι, ποὺ θὰ δοῦν μόνο τὸ γεγονὸς καὶ θὰ μὲ θεωρήσουν παράφρονα. Ρωτῶ τί θὰ πῶ ἐγώ, ποὺ ἔπεσα στὸ βάθος τῆς συνειδήσεώς μου. Καὶ ζητῶ, ζητῶ νὰ βρῶ τί ὑπάρχει λιγώτερο ταπεινὸ ἐμπρός μου. Ζητῶ τὴν λύση, ποὺ θὰ μοῦ ἀφήσῃ λιγώτερες τύψεις μὲ τὴν πιθανότητα ὀλίγης εὐτυχίας καὶ λήθης.

Ὁ ντὲ Τὸρν δὲν τὸν διέκοπτε πιά. Τὸ πρόσωπο προσηλωμένο ἐπάνω στὸν Τεσσιὲ γινόταν σχεδὸν συγκαταβατικό. Φαινόταν νὰ σκέπτεται πράγματα, ποὺ τὸν ἐξάφνιαζαν.

—Ὦ! εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μακρὴ σιωπὴ σκέψεως. Τί μάστιξ αὐτοὶ οἱ λεπτοὶ ἄνθρωποι μὲ τὴν εὐαίσθητη ψυχή! Μὲ τὶς ἀδυναμίες τῶν ἄλλων, τὰ σφάλματά των, τὰ ἐλαττώματά των ὁ κόσμος προχωρεῖ τὸν δρόμο του, χωρὶς μεγάλους κλονισμοὺς. Οἱ ἄλλοι, οἱ καλλίτεροι, φέρουν τὶς καταστροφὲς. Ἐννοεῖς, Τεσσιέ, τί θὰ φέρῃ τὴν πτώση ἑνὸς ἀνθρώπου, σὰν καὶ σένα; Μέτρησες τὸν κοινωνικὸ κλονισμὸ ποὺ θὰ ἐπακολουθήσῃ;

Ὁ Τεσσιὲ προσπάθησε νὰ λάβῃ ὕφος ἀδιαφορίας.

—Μπᾶ! εἶπε. Λίγοι ἄνθρωποι ἀναγκαῖοι ὑπάρχουν. Ἀπαραίτητος δὲν εἶναι κανείς. Ἄλλος θὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ. Σεῖς βέβαια, ποὺ θὰ διευθύνετε τὸ κόμμα μὲ λιγώτερο σφρῖγος ἴσως, ἀλλὰ μὲ περισσότερη σταθερότητα καὶ ἀκρίβεια. Καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ καλλίτερο. Ἔπειτα, τί θὰ εἶναι αὐτὸς ὁ κλονισμὸς ποὺ θὰ προκαλέσῃ ἡ πτῶσις μου; Ἄρθρα ἐφημερίδων ἐπὶ δεκαπέντε μέρες ἢ ἕνα μῆνα. Ἔπειτα οἱ ἐφημερίδες θὰ σωπάσουν, γιατὶ δὲν θ' ἀπαντήσω καὶ ἐλπίζω, ὅτι ἡ «Ταξις» δὲν θὰ διαπράξῃ τὴν ἠλιθιότητα νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ. Ἡσύχασε, φίλε μου. Ἡ πτώση μου δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὸν κόσμο νὰ προχωρήσῃ τὸν δρόμο του.

—Ἀλλὰ γιὰ σένα; Τί ἀπάρνησις!

—Ναί! Ἀπαρνοῦμαι ὅ,τι ἔχω, ὅ,τι μποροῦσα νὰ ἔχω, τὶς φιλοδοξίες μου, τὸ καλὸ ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ κάνω. Τὰ ἀπαρνοῦμαι ὅλα αὐτά, δὲν λέω χωρὶς λύπη, μὰ ἐσκεμμένως, γιὰ ν' ἀποσυρθῶ στὴ σιωπὴ καὶ νὰ ζήσω εὐτυχισμένος, ἂν μπορῶ...

—Δν εἶσαι κὰν βέβαιος γι' αὐτό...

—Ἐν πάσῃ περιπτώσει θέλω ν' ἀλλάξω εἶδος βασάνου.

—Τεσσιέ, σὲ ἐξορκίζω... Μὴν προβῇς σήμερα σὲ κανένα ἀνεπανόρθωτο διάβημα... Περίμενε δυὸ μέρες, μιὰ ἔστω, γιὰ νὰ σκεφθῇς ἀκόμη.

—Ὄχι! Ἔκαμα ὅλες τὶς σκέψεις μου καὶ δὲν εἶναι πολὺ εὐχάριστο γιὰ νὰ τὶς ξαναρχίσω... Ἔλα! Δῶσε μου τὸ χέρι σου, συγχώρεσέ με μὲ τὶς στενοχώριες, ποὺ θὰ σᾶς προκαλέσω, νὰ μὲ θυμᾶσαι χωρὶς θυμὸ καὶ μὴν δίνεις στὴν ἀπόφασή μου περισσότερη σημασία ἀπὸ αὐτὴ ποὺ ἔχει... Εἶμαι ἕνας στρατιώτης, ποὺ ἔπεσε κατὰ τὴν ἔφοδο. Σεῖς, ποὺ ζῆτε, προχωρῆστε ἐμπρὸς, πατώντας, ἐν ἀνάγκῃ, στὸ πτῶμα τοῦ πεσόντος. Οἱ νεκροὶ δὲν αἰσθάνονται τὰ πόδια, ποὺ τοὺς πατοῦν...

Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ ὁ Μιχαὴλ ἔμπαινε στοῦ ντὲ Τὸον, ἡ Μπλάνς Ἐστέβ πῆγε στὸ σπίτι τῶν Τεσσιέ.

—Ἡ κυρία Τεσσιέ; ρώτησε ἕναν ὑπηρέτη τὸν ὁποῖο δὲν γνώριζε.

—Ἡ κυρία διέταξε νὰ μὴ δεχθοῦμε κανένα.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχὲς)

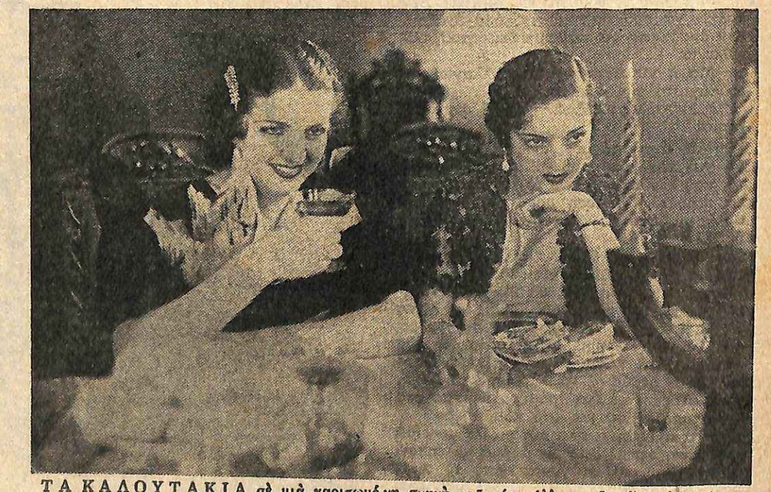

ΤΑ ΚΑΛΟΥΤΑΚΙΑ σὲ μιὰ χαριτωμένη σκηνὴ τοῦ νέου ἑλληνικοῦ φίλμ «Ὁ δόκτωρ Ἐπαμεινώνδας» ποὺ κατ' αὐτὰς τελειώνει στὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ στούντιο Μιζρόχι. Στὴ νέα αὐτὴ ἑλληνικὴ ταινία, ἡ ὁποία ἀπὸ τελεῖ καὶ τὴν πρώτην σοβαρὰν κινηματογραφικὴν ἑλληνικὴν προσπάθειαν, ἐκτὸς τῶν ἀδελφῶν Καλουτᾶ, παίζουν καὶ οἱ κ. κ. Παρασκευᾶς Οἰκονόμου, Τζινιόλης, Διανέλλος, καὶ αἱ κ. κ. Παναγιωτίδου, καὶ Χάλκη. Ἐπίσης σὲ μιὰ χαριτωμένη τριφωνία ἐμφανίζεται μαζὶ μὲ τὰ Καλουτάκια καὶ ὁ δημοφιλὴς Μαυρέας. Τὴν μουσικὴν τοῦ φίλμ συνέθεσεν ὁ κ. Γιάννης Κυπαρίσσης.

Τό τέλος μιᾶς φιλίας

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΠΙΛ ΤΟΟΥΝΙΚΓΕΥ

(Στὸ κομψὸ σαλονάκι τους κουβεντιάζουν οἱ γονεῖς τῆς Βέρθας μὲ τὴν κόρη τους, μιὰν ὄμορφη κοπέλλα εἴκοσι ἐτῶν).

Ὁ πατέρας.—Μπορεῖς νὰ λὲς ὅτι θέλεις, Βέρθα, μὰ πρέπει νὰ μᾶς ἀκούσῃς καὶ μᾶς.

Ἡ μητέρα.—Εἴμεθα ἄνθρωποι ἡλικιωμένοι, ἔχουμε πεῖρα τῆς ζωῆς καὶ δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ θέλουμε τὸ καλό σου.

Βέρθα (γελώντας).— Ἀγαπητή μου μαμᾶ, καὶ σὺ μπαμπάκα μου, δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου γιὰ τὴν ἀγάπη σας. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Δὲν θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ συμφωνήσουμε. Ἀλλοιῶς βλέπετε ἐσεῖς τὸν κόσμο κι' ἀλλοιῶς τὸν βλέπω ἐγώ.

Ὁ πατέρας.—Αὐτὰ εἶναι ἀνοησίες. Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι μιὰ κοπέλλα δὲν βλέπει στὸν γάμο τὴν ὑπέρτατη εὐτυχία, ἀλλὰ μόνο μιὰ λεπτομέρεια ἐντελῶς ἀσήμαντη.

Βέρθα.— Ἐγὼ δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα. Ὁ γάμος εἶναι πρᾶγμα σπουδαιότατο, μὲ τὴ διαφορὰ πῶς παραδέχομαι ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπεμβαίνουν σ' αὐτὸν αἰσθήματα καὶ ρωμαντισμοί, κι' ἄλλες παρόμοιες ἀηδίες!

Ἡ μητέρα (σταυρώνοντας τὰ χέρια). Θεέ μου! Ποῦ πῆγες καὶ πῆρες ὅλες αὐτὲς τὶς ἀλλόκοτες ἰδέες; Πῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ εὐτυχία χωρὶς αἰσθήματα καὶ ρωμαντισμούς, ὅπως λές;

Βέρθα.—Οὔ, μαμά, τί καθυστερημένη ποὺ εἶσαι! Ἐμεῖς, τὰ μοντέρνα κορίτσια τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ξέρουμε τί ζητοῦμε ἀπὸ τὸν γάμο: τουαλέττες, αὐτοκίνητα, λουτροπόλεις, ταξίδια, μὲ ἄλλα λόγια μιὰ ζωὴ εὐχάριστη καὶ πολυτελῆ. Δὲν μᾶς ἀρκοῦν μιὰ καρδιὰ καὶ μιὰ καλύβα! Θέλουμε βίλλες κι' ἄς μὴν ἔχουμε καθόλου καρδιά!

Ἡ μητέρα.—Εἶναι τρομερό! Τέτοια πεζότης σὲ μιὰ κοπέλλα εἴκοσι χρονῶν!

Ὁ πατέρας (δογματικά).— Αὐτὸς ὁ ρεαλισμὸς ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἔχετε ψυχή!

Βέρθα (γελώντας).—Πιθανὸν νὰ μὴν ἔχουμε ψυχή, ἔχουμε ὅμως μυαλό! Καὶ τώρα ἀγαπητοί μου γονεῖς, ἀκοῦστε τὴν ἀπόφασή μου: σ' ἕνα μῆνα παντρεύομαι μὲ τὸν Πάτρικ Μούρ, τὸν γνωστὸ ἐργοστασιάρχη χάλυβος!

Ἡ μητέρα.—Μὰ αὐτὸς εἶναι πενηντάρης!

Ὁ πατέρας.— Τὸν εἶχα συμμαθητή μου στὸ δημοτικὸ σχολεῖο!

Ἡ μητέρα.—Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν πατέρας σου!

Ὁ πατέρας.—Ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖο παίζαμε γροθιὲς σὰν εἴμασταν μικροί!

Ἡ μητέρα.—Θὰ τρελλάθῃκες!

Ὁ πατέρας.— Δὲν θᾶσαι καλά!

Βέρθα.— Γιὰ σταθῆτε μιὰ στιγμή! Τί σχέση ἔχουν ὅλα αὐτά; Μοῦ λέτε ὅτι εἶναι πενηντάρης; Μὰ αὐτὴ εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἰδεώδης ἡλικία γιὰ ἕνα σύζυγο!

Ὁ πατέρας.—Μὰ αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι παπποῦς!

Βέρθα.— Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ τὸν προτιμῶ! Θὰ τὸν σέρνω ἀπὸ τὴ μύτη! Δὲν θὰ τολμᾷ νὰ μοῦ ἀντιλέγῃ! Δὲν θὰ μοῦ ἀρνεῖται τίποτα!

Ἡ μητέρα.—Ἔλα, Βέρθα μου, λογικέψου...

Βέρθα.—Μὰ εἶμαι λογική, μαμά, πάρα πολὺ λογική! Ὁ Πάτρικ θὰ μὲ ἔχῃ σὰν βασίλισσα! Θὰ ζήσω μιὰ ζωὴ ὅπως τὴν ὀνειρευόμουνα!

Ὁ πατέρας (σοβαρά).—Μιὰν ἀπλῆ ἐρώτηση, Βέρθα: τὸν ἀγαπᾷς;

Βέρθα.— Ἂν τὸν ἀγαπῶ; Μὰ ἐσεῖς ὅλο τὴν ἀγάπη ἔχετε στὸ στόμα σας! Τί θὰ πῇ ἂν τὸν ἀγαπῶ; Μοῦ εἶναι πολὺ συμπαθητικός, τὸν σέβομαι καὶ τὸν ἐκτιμῶ ἀγάπη δὲν χρειάζεται!

Ἡ μητέρα.—Καϋμένη μου, Βέρθα! Δὲν κυτάζεις νὰ βρῇς κανένα νέο τῆς ἡλικίας σου ποὺ νὰ σὲ ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷς!

Βέρθα.—Μαμά, ἄφησε σὲ παρακαλῶ κατὰ μέρος τοὺς ρωμαντισμούς!

Ἡ μητέρα (ἐπιμένοντας).—Νά. γιατὶ δὲν παίρνεις τὸν Τζάκ;

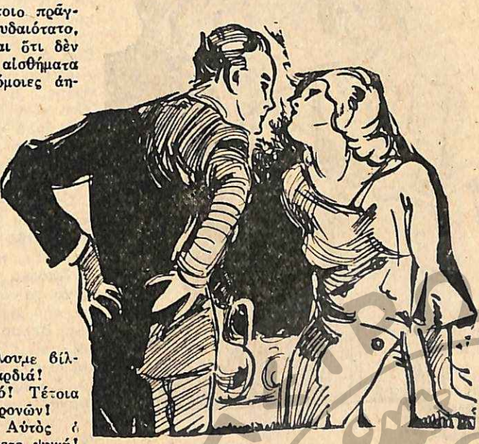

—Θὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐμποδίσω τὸν γάμο αὐτό!...

Βέρθα.—Τὸν Τζάκ; (Σπάει στὰ γέλια).

Ἡ μητέρα.— Γιατί γελᾶς; Ὁ Τζάκ εἶναι παιδικός σου φίλος, μεγαλώσατε μαζί. Εἶμαι βεβαία πῶς σὲ λατρεύει καὶ πῶς σὺ ἡ ἴδια τὸν ἀγαπᾷς χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃς!

Βέρθα (ξεκαρδισμένη στὰ γέλοια).— Νὰ πάρω τὸν Τζάκ; Τὸν φίλο μου τὸν Τζάκ;

Ὁ πατέρας (σοβαρά).—Καὶ γιατὶ ὄχι; Ὁ Τζάκ εἶναι νέος, ὡραῖος, κομψός, πλούσιος, μὲ χρυσῆ καρδιά!

Βέρθα.—Μὰ ὁ Τζάκ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀδελφός μου, εἶναι φίλος μου!

Ἡ μητέρα (δογματικά).— Φιλία δὲν ὑπάρχει μεταξὺ ἑνὸς νέου καὶ μιᾶς νέας!

Βέρθα.—Νὰ καὶ μιὰ ἀκόμα ἀπὸ τὶς παμπάλαιές σας προλήψεις! Ὁ Τζάκ εἶναι φίλος μου ὅπως εἶναι φιλενάδα μου ἡ Μπέττυ!

Ὁ πατέρας (χαμογελώντας πειραχτικά).—Μήπως δὲν σ' ἀρέσει ὁ Τζάκ;

Βέρθα.— Κάθε ἄλλο! Εἶναι ἀξιολάτρευτος νέος! Ἀλλὰ ὄχι γιὰ μένα.

Ὁ πατέρας.— Καὶ γιατί;

Βέρθα.—Μὰ νά, πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ... Ξέρω γώ... Νὰ παντρευτοῦμε... Ὁ Τζὰκ κι' ἐγώ;... Χά, χά, χά!

Ὁ πατέρας.— Δὲν μοῦ λές: μοῦ εἶπες ὅτι ὁ Τζὰκ εἶναι φίλος σου;

Βέρθα.—Μάλιστα. Δὲν ἔχω κανένα μυστικὸ ἀπ' αὐτόν.

Ὁ πατέρας.— Καὶ εἶναι ἐν γνώσει τοῦ γάμου ποὺ σχεδιάζεις μὲ τὸν Πάτρικ;

Βέρθα (τὰ χάνει).— Ὄχι... δηλαδή...

Ὁ πατέρας.— Δηλαδὴ τί;

Βέρθα.— Νά , δὲν τοῦ εἶπα τίποτε... δηλαδὴ δὲν πρόφτασα... Γιατί ρωτᾶς;

Ὁ πατέρας (χαμογελώντας).—Ἔτσι, ἁπλῶς ἀπὸ περιέργεια. Ρώτησέ τον ὅμως ἅμα τὸν συναντήσῃς, κι' ὕστερα ρώτησε καὶ τὴν δικιά σου τὴν καρδιά!

Ἡ μητέρα.— Νά τος μάλιστα ποὺ ἔρχεται!

Ὁ πατέρας.—Ἄς φύγουμε τότες ἐμεῖς! Ἄς ἀφήσουμε τὴ Βέρθα μὲ τὸν (τονίζει τὴ λέξη) φίλο της!

(Βγαίνουν. Ἡ Βέρθα μένει σκεπτική).

Τζάκ (μπαίνοντας).—Καλημέρα, Βέρθα.

Βέρθα— Καλημέρα, Τζάκ. Καλὰ ποὺ ἦλθες γιατὶ σὲ χρειαζόμουν νὰ μοῦ πῇς τὴ γνώμη σου γιὰ ἕνα ζήτημα ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ.

Τζάκ (χαμογελώντας).—Τὰ φῶτα μου εἶναι στὴ διάθεσή σου!

Βέρθα.—Ἄκου, λοιπόν: Παντρεύομαι.

Τζάκ (ἀναπηδᾷ).—Πῶς εἶπες;

Βέρθα.— Παντρεύομαι... Παίρνω τὸν Πάτρικ Μούρ, τὸν ἐργοστασιάρχη χάλυβος.

Τζάκ (περπατᾷ δῶθε-κεῖθε).—Αὔτο εἶναι ἀδύνατο! Ἀδύνατο! Καὶ γιατὶ μοῦ τὸ κρυβες τόσον καιρό;

Βέρθα.— Δὲν βρῆκα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία. Ἐξ ἄλλου τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει σημασία.

Τζάκ (νευρικά).—Δὲν ἔχει σημασία! Πάντοτε τέτοιες εἶσθε ἐσεῖς οἱ γυναῖκες! Ἐλαφρές, ἐπιπόλαιες, κενόδοξες, ἀνόητες!

Βέρθα (μ' ἔκπληξη).— Μὰ τί ἔπαθες Τζάκ; Πρώτη φορὰ σὲ βλέπω ἔτσι!

Τζάκ.—Πρώτη φορὰ καὶ σὺ παντρεύεσαι, φαντάζομαι! Καὶ ποιὸν παίρνεις; Ἔναν γέρο ἑκατομμυριοῦχο!

Βέρθα.— Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν παίρνω!

Τζάκ.—Δηλαδή, πουλιέσαι; Ἐσύ, ἡ Βέρθα; Ὦ, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο! Θὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐμποδίσω αὐτὸν τὸν γάμο!

Βέρθα.—Ἐσύ, Τζάκ, ὁ μοναδικός μου φίλος, θέλεις νὰ χαλάσῃς τὴν εὐτυχία μου;

Τζάκ.—Μά, δυστυχισμένη, αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ εὐτυχία! Φαντάσου τί κόλασις θὰ εἶναι ἡ ζωή σου στὸ πλευρὸ αὐτοῦ τοῦ γέρου;

Βέρθα.— Τζάκ, ἀρχίζω νὰ ὑποπτεύομαι πῶς δὲν εἶσαι φίλος μου!

Τζάκ.—Φίλος! Φίλος! Ὅλο αὐτὴ τὴ λέξη ἔχεις στὸ στόμα! Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο ἐκτὸς τῆς φιλίας;

Βέρθα.—Τζάκ, δὲν τολμῶ νὰ καταλάβω!

Τζάκ.—Σὲ ἀγαπῶ! Σὲ ἀγαπῶ ὅπως ἀγαπᾷ ἕνας νέος μιὰ νέα! Κατάλαβες; Μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου!

Βέρθα.— Ὦ, Τζάκ!

Τζάκ.— Καὶ μ' ἀγαπᾷς καὶ σύ! Ναί, τὸ βλέπω στὰ μάτια σου! Εἶσαι δικιά μου!

Βέρθα (ἀφήνεται).—Τζάκ μου!

(Ἀγκαλιάζονται).

ΜΠΙΛ ΤΟΟΥΝΓΚΕΥ

Φιλικά καθήκοντα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ

Ο 'Αλμπέρ Λασώμ έγειρε βιαστικα στὸ βάθος τοῦ ταξί... Στὸ ἀπόμακρο ἐκεῖνο δρόμο, τοῦ 'Ωντέϊ εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπὸ ἕνα μικρὸ μπαρακι τὴν Εὔα Μπλαντιὲ καὶ τὸν Ζὰν Ντυπουΐ. Ἡ Εὔα ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ πιὸ στενοῦ καὶ τοῦ πιὸ ἀγαπητοῦ του φίλου, καὶ ὁ Ζὰν ἦταν κάποιος γνωστὸς καὶ τῶν δύο, ἕνας νέος πολὺ ἐλκυστικός... Ὁ 'Αλμπὲρ Λασώμ ταράχτηκε πάρα πολύ, γιατὶ ἀπὸ καιρὸ εἶχε μερικὲς ὑποψίες γιὰ τὴν Εὔα, καὶ τώρα αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε δὲν τοῦ ἐπέτρεπε πιὰ νὰ ἀμφιβάλλῃ διόλου.

Δὲν συμπαθοῦσε καθόλου τὴν μικροκαμωμένη, ξανθή, πεταχτὴ κι' ἐλαφρὰ γυναικοῦλα, ποὺ δὲν ἀντιπροσώπευε γι' αὐτὸν τὸν ἰδανικὸ τύπο τῆς συζύγου... Ὅταν πρὸ ἕξη ἐτῶν ὁ Μπλαντιὲ τὴν εἶχε διαλέξει γιὰ νὰ τὴν κάνῃ γυναῖκα του, ὁ Λασώμ ἐναντιώθηκε πολὺ σ' αὐτὸν τὸν γάμο. Καὶ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἔβλεπε πώς δὲν ἔπεσε ἔξω στὴν κρίση του. Νὰ ποὺ ἡ Εὔα ἔδινε κρυφὰ ραντεβοῦ καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ εἶχε κι' ἄλλες περιπέτειες στὴ ζωή της πρὶν ἀπὸ τὸν Ζάν.... Μὰ πῶς μποροῦσε νὰ φέρνεται ἔτσι, αὐτὴ ποὺ εἶχε τὴν εὐτυχία νἆναι γυναῖκα τοῦ φίλου του τοῦ Μπλαντιέ; Διάφορες τώρα σκέψεις περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό του ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ ὑποφέρῃ. Ποιὸ ἦταν τὸ καθῆκον του; Τὶ ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Πῶς νὰ φερθῇ;

Καὶ ὁ Λασώμ κατόπι πολλῶν δισταγμῶν, πῆρε μιὰν ἀπόφαση ποὺ τοῦ φάνηκε πώς ἦταν ἡ καλλίτερη. Θὰ μιλοῦσε στὴν Εὔα. Θὰ τῆς ἔλεγε πὼς τἄξερε ὅλα... Θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ξαναφέρῃ στὸν ἴσιο δρόμο. Μάλιστα, αὐτὸ ἦταν τὸ καθῆκον του.

Τὸ ἄλλο βράδυ ἐπρόκειτο νὰ φάῃ σπίτι τους. Θἄβρισκε λοιπὸν εὐκαιρία νὰ τῆς μιλήσῃ χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς ἀπὸ τὸν ἄντρα της.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅταν σερβίρανε τὸν καφέ, βρέθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπομονωμένος μὲ τὴν Εὔα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ καὶ τῆς ψιθύρισε μὲ ὕφος σοβαρό:

—"Ἔχω νὰ σᾶς πῶ κάτι πολὺ ἐμπιστευτικό. Ποῦ καὶ πότε θέλετε νὰ συναντηθοῦμε;

Ἡ νέα γυναῖκα τὸν κύτταξε κατάματα, τοῦ χαμογέλασε ἐλαφρὰ καὶ ψιθύρισε:

—Αὔριο τὸ πρωΐ, στὶς 11, στὸ Δάσος κοντὰ στὴ λίμνη.

Τὸ πρωΐ τὴν εἶδε νἄρχεται, ἐλαφρὰ καὶ γελαστή.

—Νἆμαι λοιπόν, ἀγαπητὲ 'Αλμπέρ! Τὶ ἔχεις νὰ μοῦ πῆς μὲ τόση μυστικοπάθεια; Ὄχι βέβαια, κάτι ποὺ δὲν θἄπρεπε νὰ τ' ἀκούσω;...

Ὁ Λασώμ ἐφρικίασε ἀπὸ ἱερὴ ἀγανάκτηση. Μήπως τῆς πέρασε ἡ σκέψη πώς ἤθελε νὰ τῆς γυρέψῃ ἕνα ἐρωτικὸ ραντεβοῦ; Αὐτὸ δὰ ἔλειπε! Καὶ σοβαρὸς, σχεδὸν αὐστηρός, ἄρχισε νὰ τῆς μιλῇ: τῆς εἶπε γιὰ τὶς ἀρχικὲς ὀπυψίες του, γὰ τὴν κατοπινὴ βεβαιότητά του, ἄμα τὴν εἶδε μὲ τὸν Ζὰν Ντυπουΐ.

Ἡ Εὔα ἀνεσκίρτησε, τὸ πρόσωπό της ἀλλοιώθηκε, τὸν ἄκουσε ὅμως ὡς τὸ τέλος, χωρὶς νὰ βγάλῃ τσιμουδιά.

Ὁ Λασώμ μιλοῦσε τώρα γιὰ τὰ καθήκοντα τῆς φιλίας ποὺ τοῦ ὑπαγόρευαν νὰ ἐπέμβῃ, παρακαλοῦσε τὴν Εὔα νὰ μὴν καταστρέψῃ τὴν ζωή της, ἐπικαλέσθηκε τὴν εὐγένεια τοῦ Μπλαντιέ, τοῦ ὑπερόχου αὐτοῦ ἀνθρώπου!

Μεσολάβησε μιὰ μικρὴ σιγή. Ὁ Λασώμ περίμενε ν' ἀκούσῃ κάμποσα λόγια μετανοίας, ποὺ ἦταν φυσικὸ νὰ τὰ προκαλέσῃ ἡ τόση εὐγλωτία του. Μὰ δὲν ἄκουσε τίποτε. Ἐπὶ τέλους ἡ Εὔα, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ ξαναβρῆκε τὸ θελκτικό της χαμόγελο, εἶπε:

—'Αγαπητέ μου φίλε, θαυμάζω τὸν φιλικό σας ζῆλο, καὶ γι' αὐτὸ θἆμαι εἰλικρινὴς μαζί σας. Δὲν εἶμαι ἔνοχη ὅπως σᾶς φαίνομαι ἴσως... Ναί, ἐδέχτηκα νὰ

—Νἆμαι λοιπόν, ἀγαπητὲ 'Αλμπέρ...

βγῶ περίπατο μὲ τὸν Ζάν, ἀλλ' ἐντελῶς [illegible]τε! Εἶμαι μιὰ ρωμαντικὴ φύσις. Ἡ μονοτονία τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, ἔστω καὶ μ' ἕναν ἄνθρωπο τόσον ἐξαιρετικὸ ὅπως εἶναι ὁ φίλος σας Μπλαντιὲ, ὥρες - ὥρες μὲ κουράζει. Εἶμαι γυναῖκα, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ὄνειρο, ἀπὸ μιὰ φαντασία... Ἔτσι κατορθώνω καὶ περιβάλλομαι ἀπὸ τὴν ἐντύπωση ἑνὸς μυστικοῦ, ποὺ ἴσως εἶναι κακό, ὅμως μοῦ εἶναι ἀπαραίτητο... Ὅταν ὅμως οἱ καβαλλιέροι, μοῦ ἀρχίζουν νὰ γίνωνται ἀπαιτητικοί, τότε διακόπτω ἀμέσως...

—Ναί, ναί, ἔκανε ζωηρὰ ὁ Λασώμ, πρέπει νὰ διακόψετε τώρα καὶ μ' αὐτὸν τὸν νέο.

—Αὐτὸ θὰ γίνῃ ἀμέσως. Ὅμως γιὰ νὰ σᾶς ἀπδείξω πόσο εἶμαι ἀθῶα ἀπὸ κάθε ὑποψία, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ παίξετε σεῖς, στὸ ἑξῆς, τὸ ρωμαντικὸ αὐτὸ παιχνίδι. Θὰ μοῦ δίνετε ραντεβοῦ, θὰ μοῦ κάνετε κόρτε, θὰ μοῦ δίνετε τὴν παραίσθηση τῆς περιπέτειας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔχω τὸ-σην ἀνάγκη, καὶ θὰ δῆτε ἂν θὰ ξανακάνω παρέα μ' αὐτοὺς τοὺς λεοντιδεῖς...

Καὶ λέγοντας αὐτά, τοῦ χαμογέλασε, καὶ τότε ὁ Λασώμ παρετήρησε γιὰ πρώτη φορὰ πόσο ἦταν γοητευτική.

Μποροῦσε τἄχα νὰ δεχθῇ τὴν πρόταση της; Δὲν θἄτανε σὰν ν' ἀπατοῦσε κι' αὐτὸς λιγάκι τὸν Μπλαντιέ; Μὰ ὄχι! 'Αφοῦ ἀπεναντίας ὁ σκοπὸς του ἦταν νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ καινούργιο παραστράτημα, γατὶ ποιὸς ξέρει, ἂν ἡ Εὔα δὲν παρασύρετο καὶ πάλιν ἀπὸ μιὰ στιγμιαία ἀδυναμία;... Ἐνῷ μαζί του...

—Λοιπόν, σύμφωνοι; ρώτησε ἡ Εὔα μὲ μιὰ τρυφερὴ καὶ εὔθυμη ματιά.

Ὁ Λασώμ κατένευσε. Καὶ ἀπὸ τότε συναντῶντο ταχτικὰ πολλὲς φορὲς τὴν ἐβδομάδα. Ἐκεῖνος ἄρχισε πολὺ σύντομα νὰ τὸ νοστιμεύεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι. Νὰ φλερτάρῃ μ' αὐτὴ τὴν γοητευτικὴ γυναῖκα, νὰ τῆς φιλῇ τὸ χέρι, νὰ σφίγγεται κοντά της σ' ἕνα ταξί, ἢ σὲ μιὰ αἴθουσα τσαγιοῦ, ἦταν τόσο γλυκὸ πρᾶγμα... Ἡ Εὔα ἄρχισε νὰ τοῦ φαίνεται ἀκόμη πιὸ χαριτωμένη, πιὸ ἐλκυστική, πιὸ πνευματώδης... Κι' ἔπειτα δὲν τοῦπε ψέμματα! Ἀπὸ τότε διέκοψε ὅλα της τὰ φλέρτ... Καὶ πολὺ γρήγορα ὁ Λασώμ ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται μιὰ βαθειὰ λύπη στὴν ψυχή, γιατὶ ἡ Εὔα ἦταν γυναῖκα τοῦ θαυμασίου φίλου του Μπλαντιέ.

Τὸ θελκτικὸ αὐτὸ παιχν'δι ἐξακολουθοῦσε ἤδη ἕνα μῆνα, ὅταν ἔξαφνα ὁ Λασώμ ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν φίλο του Μπλαντιέ, ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Λασώμ, κορτάρεις τὴν Εὔα... Συναντᾶσαι τακτικὰ μαζί της. Νά, λόγου χάριν, τὴν περασμένη Τρίτη ἤσουν μαζί της στὶς Βερσαλλίες. Κάποιος σᾶς ἔχει δῆ καὶ μοῦ τῶπε. Ἡ Εὔα εἶναι ἕνα παιδί, καὶ δὲν καταλαβαίνει πώς αὐτὸ εἶναι κακό. Σύ ὅμως ποὺ εἶσαι ἄντρας—καὶ παληάνθρωπος συγχρόνως!— γυρεύεις νὰ ἰοῦ τὴν ξεπλανέψῃς. Σοῦ ἀπαγορεύω λοιπὸν νὰ τὴν ξαναδῆς—ὅπως καὶ μένα ἄλ-ὥστε—γιατὶ διαφορετικὰ παρ' ὅλη τὴν παληὰ φιλία ποὺ μᾶς συνέδεε, θὰ βρεθῶ στὴν λυπηρὴ ἀνάγκη νὰ σοῦ λιανίσω τὰ μοῦτρα».

Ὁ φτωχὸς Λασώμ ἔμεινε ἄναυδος. Νὰ κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε. Ἔπειτα συλλογίστηκε, πὼς τώρα πλέον ποὺ δὲν τὸν συνέδεε τίποτα μὲ τὸν Μπλαντιέ, μποροῦσε ἀξιόλογα νὰ τὴν χωρίσῃ τὴν Εὔα καὶ νὰ τὴν παντρευτῇ.

Τὸ ἀπόγευμα ἦταν ταραγμένος κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τῆς μιλήσῃ γι' αὐτό:

—Ὁ ἄντρας μου σᾶς ἔγραψε, τὸν διέκοψε ἡ Εὔα, ἤρεμη. Τὸ ξέρω... Λοιπόν, τελεῖωσαν πιὰ τὰ ἀθῶα ραντεβουδάκια μας; Βλέπετε, καλέ μου φίλε, ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐπεμβαίνῃ κανεὶς στὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας... Δὲν πᾶτε τώρα νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια τὸν ἄντρα μου!... Χαίρετε!

Κι' ἔφυγε, ἀφίνοντάς τον μὲ σπαραγμένη τὴν καρδιὰ ἀπὸ πόνο, ταπείνωση καὶ πικρὴ ἀπογοήτευση, γιατὶ ἔνοιωθε πὼς τώρα πιὰ θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτήν...

ΤΖΩΡΤΖ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ

ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Νινόν ντὲ Λανκλό

Μεταξὺ τῶν πιὸ ἀντιπροσωπευτικῶν μορφῶν τοῦ 17ου αἰῶνος, ποὺ ἦταν αἰὼν τοῦ καλοῦ γούστου, τῶν ὡραίων τρόπων καὶ τοῦ ἀνωτέρου πνεύματος, εἶναι καὶ ἡ Νινὸν ντὲ Λανκλὸ ποὺ ἡ φυσιογνωμία της προβάλλει ἀνάγλυφη. Σᾶς δίνομε τὴν σελίδα αὐτή, μιὰ σκιαγραφία τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς γυναίκας, ποὺ ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα ἀκόμη, ὕστερ' ἀπὸ 300 χρόνια νὰ εἶναι ἐνδιαφέρουσα.

Δεέ μου, συνήθιζε νὰ λέγῃ ἡ Νινὸν ντὲ Λανκλὸ, βοήθησέ με νἆμαι ἕνας τίμιος ἄνθρωπος καὶ κάποτε καὶ μιὰ τίμια γυναῖκα...» Αὐτὸ ἔκανε τὸν ποιητὴ Ρενιὲ Ντεμαραί, νὰ τῆς γράψῃ, ὅταν πέθανε, στὸν τάφο της, τὸ ἑξῆς ἐπιτύμβιο:

'Ενθάδε κεῖται μιὰ γυναῖκα
ποὺ θέλησε νὰ ζήσῃ σὰν τίμιος
ἄνθρωπος καὶ ἔζησε...

Γιατὶ ἂν ἡ Νινὸν ὑπῆρξε ὡς γυναῖκα ἐκεῖνο ποὺ δὲν θὰ εὐχόταν ποτὲ νὰ εἶναι μιὰ μοναχὴ τοῦ τάγματος τῶν Καρμηλιτῶν, ὑπῆρξε ὅμως ὡς ἄνθρωπος, τίμια, χαρακτὴρ εὐθύς, καὶ πρὸ παντὸς μιὰ μεγάλη καρδιά.

⊞ ⊞

Τὴν ἐπωνόμαζαν «ἡ περίφημη Νινόν» καὶ ἦταν παγματικὰ περίφημη στὴν ἐποχή της, τόσο περίφημη καὶ σπουδαία ποὺ ἡ κάθε διασημότης τοῦ 17ου αἰῶνα ἐπεδώκε τὴν φιλία της. Ἔτσι, πέρασαν ἀπὸ τὸ μέγαρό της προσωπικότητες ὅπως ἡ βασίλισσα Χρηστίνα τῆς Σουηδίας, ὁ Ἐρρῖκος τῶν Βουρβώνων, ὁ μεγάλος Κοντὲ, ὁ σατυρικὸς ποιητὴς Σκαρρόν, ὁ Μολιέρος, ὁ Μπουαλώ, ὁ Σουαζὲλ, ὁ φοβερὸς Ρισελιέ, ὁ Βολταῖρος, ὁ Λὰ Ροσφουκώ, ἡ Κα ντὲ Μαιντενόν, ἡ Κα Λὲ Σεβινιὲ καὶ ἄλλοι, καὶ ἄλλοι...

Ποιά, ὅμως, ἦταν αὐτὴ ἡ Νινόν, τὶ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα εἶχε ὥστε νὰ γίνῃ τόσο διάσημη; Τόσο φημισμένη; Χωρὶς νὰ διαθέτῃ οὔτε ἀεροπλάνα, οὔτε ράδιο, οὔτε κινηματογράφους γιὰ νὰ κάνῃ τὴν διαφήμισή της;

Αἴ, λοιπόν, ἦταν ἡ ὡραιότερη, ἡ ἐξυπνότερη καὶ ἡ πιὸ χαριτωμένη γυναῖκα τῆς ἐποχῆς της! Ἂν τὰ προσόντα αὐτὰ δὲν ἀρκοῦν γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ γυναῖκα διάσημη, θὰ πῇ πὼς τίποτε στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ ἀναδείξῃ τὴν γυναῖκα. Θαυμασίου ἀναστήματος, κομψή, κατάλευκη, ἀλλ' ὄχι μὲ τὴν ψυχρὴ ἐκείνη λευκότητα ποὺ κάνει ἀντιπαθητικὴ μιὰ γυναῖκα, μὲ μεγάλα μαῦρα μάτια, στὰ ὁποῖα φώλιαζε διαρκῶς ὁ ἔρως ἀλλὰ κι' ἡ ἐξυπνάδα, μὲ θαυμάσια δόντια, καὶ μ' ἕνα χαμόγελο Τζοκόνδας, μὲ μπράτσα καὶ στῆθος ὑπέροχα, ἡ Νινὸν, ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ ἔπρεπε ὡρισμένως νὰ ἀναδειχθῇ: νὰ ξεχωρίσῃ.

Οἱ κινήσεις της ἦσαν χαριτωμένες, ὀνειρωδῶς χαριτωμένες, τὸ βάδισμά της βασιλικό.

Τὸ πνεῦμα της συναγωνιζόταν τὸ σῶμα της: λεπτότατο, δηκτικὸ βαθύ... Ἡ γνώμη της βάαινε. Ὁ Μολιέρος δὲν ἀπαξιοῦσε νὰ τῆς διαβάζῃ τὶς κωμωδίες του μόλις τὶς τελείωνε. Καὶ ἡ Νινὸν τοῦ ἔλεγε τὶ νὰ σβύσῃ καὶ τὶ νὰ προσθέσῃ.

⊞ ⊞

Ἡ καταγωγή της δὲν ὑπῆρξε τόσο ταπεινή, ὅπως ἄλλων διασήμων γυναικῶν, μα τῆς Κας ντὲ Μαιντενόν.

Γεννημένη στὰς 10 Νοεμβρίου 1620, εἶχε μητέρα τὴν Μαρία Μπὰρμπ ντὲ λὰ Μὰρς καὶ πατέρα τὸν Ἱππότη, Ἀνρὺ ντὲ Λανκλό, τὸν ὁποῖο δὲν γνώρισε καλά, παρὰ μονάχα ὅταν ἔγινε εἴκοσι χρονῶν! Ἄλλοτε πολεμώντας καὶ ἄλλοτε ταξιδεύοντας, ὁ Λανκλὸ κατώρθωνε πάντα νὰ βρίσκεται μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἔτσι ἡ μητέρα τῆς Νινόν, ποὺ τὴν λέγαν στὴν πραγματικότητα Ἄννα, σκέφθηκε νὰ βάλῃ τὴν κόρη της σὲ μοναστῆρι.

Ἀλλὰ γιὰ κάθε ἄλλο ἦταν πλασμένη ἡ Ἄννα, παρὰ γιὰ νὰ γίνῃ καλόγρηα! Ἔτσι, πολλὲς φορὲς κατόπι κλείστηκε σὲ μοναστῆρι, εἴτε μόνη της, εἴτε τιμωρημένη ἀπὸ τὴν βασίλισσα Ἄννα Αὐστριακή, γιὰ τὶς τρέλλες της, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔμεινε ἐκεῖ γιὰ πολύ.

Ἕνα περίφημο πορτραῖτο τῆς NINON ἀπὸ τὸν ζωγράφο Σαίντ - Ὠμπέν.

Ἀπὸ μικρὴ ἡ Ἄννα—Νινὸν, ἦταν περιζήτητη στὶς συναναστροφὲς γιὰ τὴν χάρη καὶ τὸ πνεῦμα της. Ἐπὶ πλέον χόρευε περίφημα καὶ ἔπαιζε θαυμάσια βάρβιτο.

Πρῶτος ἀπὸ τοὺς μετέπειτα θαυμαστάς της, τὴν διέκρινε ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ. Βάζει λοιπὸν τὴν Μαριὸν ντὲ Λόρμ καὶ τῆς προσφέρει ἐκ μέρους του 50.000 σκοῦδα, ἡ Νινὸν ὅμως ἀπέκρουσε τὴν προσφορὰ μὲ περιφρόνηση. Ἀγαποῦσε τὴν μητέρα της καὶ ἤθελε νὰ μείνῃ κοντά της. Καὶ ὅταν σὲ λίγα χρόνια ἡ Κα Λανκλὸ πέθανε, τόση ἦταν ἡ ἀπελπισία τῆς Νινόν, ποὺ πῆγε ἀμέσως μετὰ τὴν κηδεία, νὰ θάψῃ κι' αὐτὴ τὰ νειάτα της σ' ἕνα μοναστῆρι. Δὲν ἔμεινε ὅμως πολὺ ἐκεῖ. Βγῆκε καὶ ἐπεχείρησε ἕνα μεγάλο ὡς τὴν Λυών—μεγάλο γιὰ τὴν ἐποχὴ—ταξίδι. Ταξίδεψε ἔφιππος καὶ ντυμένη ἄνδρας. Συνοδευόταν δὲ ἀπὸ τὸν μαρκήσιο ντὲ Βιλάρ. Ἐκεῖ, μπαίνει γιὰ δεύτερη φορὰ σὲ μοναστῆρι, ἀλλὰ γιὰ νὰ ξαναβγῇ πάλι σὲ λίγο... καὶ νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι. Ἡ ζωὴ τῆς πρωτευούσης τὴν τραβοῦσε. Φθάνει, καὶ ἀμέσως διακρίνεται. Οἱ πόρτες ὅλων τῶν σαλονιῶν τῆς ἀνοίγονται διάπλατα. Ἀρχίζει νὰ δέχεται καὶ ἡ ἴδια καὶ οἱ δεξιώσεις της πάνε, μὲ τὴν λαμπρότητά τους νὰ ἐπισκιάσουν τὴν ἀνακτορικὲς ἑορτές. Ἡ βασίλισσα Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ δὲν βλέπει μὲ διόλου καλὸ μάτι τὴν θορυβοποιὸ αὐτὴ καὶ σκέπτεται πῶς νὰ τὴν ξεφορτωθῇ. Τὴν εὐκαιρία τῆς τὴν δίνει ἡ ἴδια ἡ Νινόν:

Μιὰ μέρα, ποὺ ἔδινε τραπέζι σὲ φίλους της, κάποιος ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνας, πετᾶ, πάνω στὸ κέφι του, ἕνα κόκκαλο ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κατὰ κακὴ τύχη τῆς Νινὸν, ἐκείνη τὴν ὥρα περνοῦσε ἀπὸ κάτω ὁ ἀββᾶς τῶν ἀνακτόρων καὶ δέχεται τὸ κόκκαλο κατάμουτρα.

Σκάνδαλο τρομερό!

Ἡ βασίλισσα Ἄννα μαίνεται. Διατάζει νὰ κλείσουνε τὴν Νινὸν σὲ μοναστῆρι! Ἐπὶ τέλους θὰ ξεφορτωνόταν τὴν παρείσακτο!... Ἐνεργοῦν ὅμως ἰσχυροὶ παράγοντες καὶ τὸ μοναστῆρι ἀποσοβεῖται, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπόσχεση τῆς Νινὸν νὰ κάνῃ ἕνα μεγάλο ταξίδι. Ἡ Νινὸν δηλώνει ὅτι θὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερική, δὲν πάγει ὅμως μακρύτερα ἀπὸ τὸ Ὑβετό. Ἔμεινε ἐν τούτοις ἐκεῖ τρία χρόνια γιὰ νὰ ξεχαστῇ λιγάκι.

Ποιὸς ὅμως μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴν Νινόν; Οἱ φίλοι της τὴν ἀνακαλύπτουν, τὴν πιέζουν νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Παρίσι, ποὺ ἔνοιωθε πολὺ τὴν στέρησή της. Ὁ ντὲ Σαίντ - Ἐβρεμὸν, ποὺ ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀφωσιωμένους φίλους της καὶ ὁ καλλίτερός της βιογράφος, ἐνεργεῖ στὰ ἀνάκτορα καὶ ἐπιτυγχάνει νὰ ἐξευμενίσῃ τὴν βασίλισσα. Ἔτσι ἡ Νινὸν ἐπιστρέφει στὸ Παρίσι.

Τὴν ὑποδέχονται ἐν θριάμβῳ! Ἡ Νινὸν ἀνοίξε καὶ πάλι τὰ σαλόνια της καὶ ἄρχισε νὰ δέχεται ξανὰ τοὺς φίλους της ποὺ ἦταν οἱ μεγαλείτερες προσωπικότητες τῶς ἀξιωμάτων, τῶν γραμμάτων, τῆς πολιτικῆς, τῆς τέχνης, τοῦ στρατοῦ.

Ἀλλὰ ἡ Νινὸν δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ κάθῃσῃ φρόνιμα. Τὸ δηκτικὸ πνεῦμα της προσβάλλει μιὰ μέρα τὸν κόμητα τοῦ Σουαζὲλ, καὶ αὐτὸ τῆς στοιχίζει τὸ κλεισιμό της στὶς Μαντελονέτ.

Οἱ φίλοι της ὅμως τὴν ἀκολουθοῦν κι' ἐκεῖ. Κυριεύουν... ἐξ ἐφόδου τὸ μοναστῆρι καὶ ἔται ἀναγκάζονται οἱ ἀρχὲς νὰ κλείσουν τὴν Νινὸν στὸ Μοναστῆρι τῶν Μπενεδικτίνων, στὸ Λανύ. Αὐτὸ γινότανε στὰ 1656.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ περνοῦσε ἀπ' τὸ Λανὺ πηγαίνοντας στὸ Παρίσι ἡ βασίλισσα Χρηστίνα, τῆς Σουηδίας. Ἤξερε ἐκ φήμης τὴν Νινὸν καὶ γι' αὐτὸ, μόλις ἔμαθε πὼς ἦταν κλεισμένη στὸ ἐκεῖ μοναστῆρι, πηγαίνει ἀμέσως καὶ τὴν βρίσκει. Ἔμεινε θαμβωμένη ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν χάρη τῆς Νινὸν καὶ δὲν τῆς τὄκρυψε: «Μὰ τὴν πίστη μου, ἀγαπητή μου, τῆς εἶπε, βάζοντας τὰ χέρια της

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 48)

Ἡ ὀμορφιὰ δὲν ἔχει σημασία!

λέγει ἡ Τζόαν Κράουφορδ

—Δὲν εἶμαι ὄμορφη! λέγει ἡ Τζόαν Κράουφορντ. Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ τὸ παραδεχτῆ;

Ἡ ὀμορφιὰ δὲν ἔχει σημασία!

Αὐτὴ εἶναι μιὰ παράξενη διαπίστωση ὅταν γίνεται ἀπὸ μιὰ στάρ, καὶ πρὸ πάντων μιὰ στάρ σαν τὴν Τζόαν Κράουφορντ.

Χιλιάδες χιλιάδων κορίτσια σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ εἶναι «ὄμορφα σὰν τὴν Τζόαν Κράουφορντ». Τῆς στέλλουν καθημερινῶς ἀμέτρητες ἐπιστολές, παρακαλώντας την νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ τὰ μυστικὰ τῆς καλλονῆς της.

Οἱ εἰδικοὶ τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ μακιγιάζ ἀδιακόπως τὴν ἀναφέρουν ὡς τὴν ἠθοποιὸ ποὺ ἐσημείωσε τὴν μεγαλύτερη πρόοδο στὴν τέχνη τῆς ὀμορφιᾶς.

Ἂς δοῦμε ὅμως τώρα καὶ τὶς ἀπόψεις τῆς διάσημης στάρ:

—Δὲ φαντάζομαι, λέγει ἡ Τζόαν, νὰ ὑπάρχουν κορίτσια ποὺ νὰ λένε: «Ὦ πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν ὄμορφη σὰν τὶς ἠθοποιοὺς τοῦ κινηματογράφου!» Δὲν εἴμαστε ἐμεῖς ὄμορφες. Δὲν γνωρίζω καμμιὰ ἠθοποιὸ ποὺ νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτό της καλλονή. Κι' ἐγὼ ξέρω καλὰ ὅτι δὲν εἶμαι ὄμορφη...

»Ἡ τελειότης τῶν χαρακτηριστικῶν ἑνὸς προσώπου εἶναι ἕνα σπάνιο, πολὺ σπάνιο δῶρο τῶν Θεῶν. Ἢ θὰ τὸ ἔχετε ὅταν γεννηθῆτε ἢ δὲν θὰ τὸ ἀποκτήσετε ποτέ. Ὅσο νωρίτερα ἕνα κορίτσι παύσῃ νὰ μελαγχολῇ γιὰ τὰ χαρακτηριστικά της καὶ προσπαθεῖ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ ὅπως πρέπει, τόσο νωρίτερα θὰ ἀποκτήσῃ κάτι πολὺ σημαντικώτερο ἀπὸ τὴν ὀμορφιά: Θὰ ἀποκτήσῃ ἀτομικότητα. Θὰ δώσῃ προσωπικότητα στὴ φυσιογνωμία της. Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο πρᾶγμα ποὺ ἔμαθα στὴ ζωή μου, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸ πλάνης καὶ ἐσφαλμένου δρόμου.

⊞ ⊞

Δὲν εἶναι τόσο πολλὰ χρόνια ποὺ ἡ Τζόαν Κρόουφορντ διέσχισε τὸν Δρόμο τῆς Δόξας γιὰ νὰ ἐξεχάσῃ τὴν ἐποχὴ ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ πεποίθηση στὴν ὀμορφιά της. Ἂς ξαναγυρίσωμε στὶς μέρες ἐκεῖνες ποὺ ἤταν μιὰ ἀσήμαντη σερβιτόρα γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ χρήματα γιὰ τὸ νοῖκι τοῦ δωματίου της.

—Ὁ καθρέφτης μου δὲν μοῦ εἶπε βέβαια ποτὲ ὅτι εἶμαι «φριχτὰ ἄσχημη». Δὲν μοῦ εἶπε ὅμως ἐπίσης ποτὲ ὅτι εἶμαι «ὄμορφη». Μέσα στὰ ὄνειρα τῆς νεότητός μου δὲν περιλαμβανόταν καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ εἶμαι ὄμορφη.

»Ἀκόμα καὶ στὰ παιδικά μου χρόνια, μοῦ ἤταν τρομερὰ δύσκολο νὰ κάνω φίλους. Ἤθελα τόσο πολὺ νὰ μὲ συμπαθοῦν καὶ ὅμως φοβόμουν τρομερὰ ὅτι αὐτὸ δὲν ἤταν δυνατὸν. Δὲν εἶχα καμμιὰ πεποίθηση στὸν ἑαυτό μου. Φυσικὰ δὲν εἶχα τὰ μέσα νὰ φορῶ ὡραῖες τουαλέττες σὰν τ' ἄλλα κορίτσια, οὔτε νὰ τρέχω στὰ κουρεῖα καὶ στὰ Ἰνστιτοῦτα καλλονῆς.

»Καὶ μιὰ μέρα σκέφθηκα ὅτι χρειαζόταν θάρρος καὶ δύναμη καὶ αὐτοπεποίθηση καὶ ἐπιμονὴ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴ ζωή. Εἶπα στὸν ἑαυτό μου: «Θὰ γίνῃς κάτι μιὰ μέρα, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ δὲν φαίνεται ἀπὸ τώρα. Ἔχεις κάτι ἐπάνω σου, πιὸ σημαντικὸ ἀπὸ τὴν ὄμορφη ἐμφάνιση.

»Ἀγωνίστηκα σκληρὰ γιὰ νὰ πραγματοποιήσω τὰ ὄνειρά μου. Νομίζω ὅτι ἐξακολουθῶ καὶ σήμερα ἀκόμα νὰ κάνω τὸ ἴδιο πρᾶγμα... Ὅμως ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ προσπάθεια νὰ παραμερίσω τὴν ταπεινοφροσύνη μου, ἔχουν ἐπηρεάσει ὁλόκληρη τὴ ζωή μου. Σ' ρα. Ποτὲ μου ὅμως δὲν μπόρεσα νὰ διώγερο πόθο νὰ μὲ ἀρέσῃ ὁ κόσμος καὶ τὸν φόβο ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀρέσουν».

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ δὲν θὰ ἔφθανε στὴν κορυφὴ ποὺ ἔφθασε ἂν δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν ἀσυγκράτητη ἐπιθυμία ν' ἀρέσῃ. Ποτὲ δὲ βασίστηκε στὴν ἀπέραντη δημοτικότητά της, ποτὲ δὲν ἐπαναπαύθηκε στὴν γοητεία της — καὶ εἶναι ἀναμφισβήτητα γοητευτικὴ—γιὰ νὰ πῇ «Φθάνει ὡς ἐδῶ». Ἐπιζητεῖ πάντα ν' ἀνεβαίνῃ στὰ σκαλοπάτια τῆς τελειότητος.

—Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶδα τὸν ἑαυτό μου στὸν κινηματογράφο, λέγει, κόντεψα νὰ λιποθυμήσω. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἤμουν φρίχτὴ κι' ἀπαισία στὸν ὑπέρτατο βαθμό. Ἀναγκάστηκα νὰ κάνω ἀναρίθμητες δοκιμὲς μόνη μου γιὰ νὰ βρῶ τὶ εἴδους μακιγιὰζ μοῦ ταίριαζε.

»Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχα κακοὺς ρόλους, κακὸ μακιγιάζ, κακὲς συμβουλὲς, κακὰ κοστούμια. Ἔκανα ἕνα σωρὸ λάθη. Ἀπέφυγα ὅμως πάντοτε ἕνα λάθος, τὸ σπουδαιότερο. Καὶ αὐτὸ ἔσωσε τὴν καρριέρα μου. Ποτὲ δὲν ἐπεχείρησα νὰ μιμηθῶ μιὰν ἄλλη. Ποτὲ δὲν ἐπεθύμησα νὰ μιμηθῶ μιὰ ἄλλη. Ποτὲ δὲν ἐζήλεψαν μιὰν ἄλλη.

»Κατάλαβα ὅτι ἐκεῖνο ποὺ εἶχε σημασία ἦταν τὸ πρόσωπό μου—ἕνα πρόσωπο ποὺ δὲν ἤπρε ποτὲ βραβεῖο καλλονῆς καὶ δὲν θὰ πάρῃ ποτέ...

»Ἀντιπαθοῦσα τότε τὰ μάγουλά μου ποὺ φούσκωναν ἐλαφρά. Ὁ κόσμος μοῦ ἔλεγε ὅτι τὰ μάτια μου ἦταν ὑπὲρ τὸ δέον μεγάλα. Τὴν ἴδια παρατήρησῃ ἔκαναν καὶ γιὰ τὸ στόμα μου. Καὶ τότε ἔκανα τὴν ἀνοησία νὰ προσπαθῶ νὰ καλύψω τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ μὲ τὸ μακιγιάζ. Τότε ἀκόμη δὲν εἶχα καταλάβει ὅτι αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ κυρίως ἔδιναν προσωπικότητα στὴν φυσιογνωμία μου. Τώρα ξέρω καλύτερα.

Ὕστερα ἀπὸ προσωπικὴ πεῖρα, ὕστερα ἀπὸ σφάλματα καὶ πλάνες, χωρὶς νὰ μιμηθῇ ποτὲ κανέναν, ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἔμαθε συγχρόνως δυὸ πράγματα: πῶς νὰ χρησιμοποιῇ τὸ μακιγιὰζ καὶ πῶς νὰ μὴν τὸ χρησιμοποιῇ. Ἀλλὰ ἡ αὐτοδιδαχή της στὴν τέχνη τῶν καλλυντικῶν δὲν ἀρκεῖ μόνη γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴ γοητεία της. Ἡ γοητεία της δὲν συγκεντρώνεται μόνο στὸ πρόσωπό της:

—Ὅταν ἤμουν σχολεῖο, τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμοῦσα ἦταν νὰ ἔχω πολλὰ φορέματα ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια. Νόμιζα ὅτι ὅσο περισσότερες τουαλέττες ἔχει κανεὶς τόσο γοητευτικώτερος εἶναι. Ἄπειρα κορίτσια καὶ σήμερα ἔχουν αὐτὴ τὴν ἐσφαλμένη ἰδέα. Ὅμως ἡ γοητεία μιᾶς γυναίκας δὲν στηρίζεται στὴν ποικιλία τῆς γαρδαρόμπας της. Χρειάστηκε πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ καταλάβω ὅτι μιὰ ὡρισμένη θαυμασία τουαλέττα, ἐπάνω μου, δὲν μ' ἔκανε καθόλου θαυμασία!

»Κατάλαβα τὸ μυστικὸ τῆς «γραμμῆς». Ὅτι οἱ σύσιδδες εἶναι νὰ ξέρῃ νὰ διαλέγῃ μιὰ γυναῖκα φορέματα ποὺ «τῆς ταιριάζουν» κι' ὄχι ἁπλῶς ὡραῖα φορέματα.

Σήμερα ἡ Τζόαν ἔχει ἕνα ὑπέροχο σῶμα καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ γοητευτικώτερα πρόσωπα τοῦ κόσμου. Ἡ δίαιτα καὶ ἡ καθημερινὴ ἐξάσκησις τὴν βοήθησαν νὰ φθάσῃ στὸ ἀποτέλεσμα αὐτό. Ἀπὸ πολὺ μικρὴ ὡς τώρα διετήρησε ἐντονώτατο τὸ συναίσθημα τοῦ «γνῶθι σ' αὐτόν». Ποτὲ δὲν κολάκευσε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της, ποτὲ δὲν προσπάθησε νὰ «αὐτοπεισθῇ» ὅτι εἶναι ὄμορφη, ὅτι ἔχει ταλέντο, ὅτι εἶναι χαριτωμένη. Οὔτε περνᾶ τὸν καιρό της μπροστὰ στὸν καθρέφτη ὅπως κάνουν οἱ περισσότερες στάρ. Ἡ Τζόαν ἔχει καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα γιὰ ν' ἀσχοληθῇ.

Ἂς μὴν ξεχνοῦμε ὅτι γιὰ τὴν Τζόαν τὸ σημαντικώτερο πρᾶγμα τῆς ζωῆς της εἶναι ὁ γάμος της μὲ τὸν Φράνσοτ Τόν. «Τίποτα δὲν θὰ εἶχε ἀξία γιὰ μένα μόνο, ἂν δὲν εἶχα τὸν Φράνσοτ νὰ τὸ συμμερίζεται» λέγει ἡ Τζόαν.

⊞ ⊞

—Νομίζω, λέγει ἡ Τζόαν, ὅτι μόνο ἕνα εἶδος ὀμορφιᾶς ὑπάρχει: ἐκεῖνο ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν ψυχή.

Αὐτὴ ἡ ὀμορφιὰ δὲν ἔχει τίποτα τὸ τεχνητὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σβύσῃ. Ἂν κρύβετε κάτι μέσα σας θὰ καθρεφτίζεται τὸ πρόσωπό σας, ἂν δὲν τὸ ἔχετε, ὅλο τὸ μακιγιὰζ τοῦ κόσμου δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς τὸ δώσῃ.

»Ἄκουσα ἄνθρώπους νὰ λένε ὅτι ἡ Κάθριν Χέπμπουρν δὲν εἶναι ὄμορφη. Γιὰ μένα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς γοητευτικώτερες φυσιογνωμίες τοῦ κόσμου. Θαμπώνει μὲ τὴν προσωπικότητά της. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν Λουΐζα Ράϋνερ. Ἕνας φωτοστέφανος, θαρρεῖς πώς τὴν περιβάλλει, φωτίζοντας τὸ πρόσωπό της.

»Ἡ προσωπικότης εἶναι πολὺ πιὸ σημαντικὴ ἀπὸ τὴν ὀμορφιά, ἀσυγκρίτως πιὸ σημαντική. Καὶ ὁ κυριώτερος παράγων τῆς διαμορφώσεως τῆς προσωπικότητος εἶναι ἡ αὐτοανάλυσις. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ κάθε προόδου. Αὐτὴ, καὶ τὸ θάρρος νὰ εἶστε εἰλικρινὴς ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ ν' ἀποφεύγετε τὸν αὐτοοικτιρμό. Δὲν εἶναι τόσο εὔκολο αὐτό. Καὶ τὸ εἶχα καταλάβει πρὶν ἀκόμη ἔλθω στὸ Χόλλυγουντ.

»Ὅταν κάθεται κανεὶς καὶ «κλαίει τὴ Μοῖρα του» καταστρέφει τὸν ἑαυτό του.

»Ἂν πίστευα κι' ἐγὼ ὅτι χρειαζόταν νὰ εἶμαι ὄμορφη γιὰ νὰ ἐπιτύχω ὡς ἠθοποιὸς, δὲν θᾶχα κὰν τὴ δύναμη ν' ἀγωνισθῶ, ἀλλὰ θὰ μαζευόμουν σὲ μιὰ γωνιά, γιὰ νὰ ἐλεινολογῶ τὸν ἑαυτό μου ὡς ποὺ νὰ πεθάνω...»

Αὐτὰ μοῦ εἶπε ἡ Τζόαν Κράουφορντ.

ΚΑΡΟΛ ΚΡΑΙΓΚ

Μιὰ χαριτωμένη φωτογραφία τῆς Τζόαν Κράουφορντ ποὺ τραγουδεῖ μαζὶ μὲ τὸν Φράνσοτ Τόν (ἀριστερά) καὶ τὸν Κλάρκ Γκαίηπλ (δεξιά), ἀπὸ τὸ τελευταῖο τους φίλμ: «Ὁ ἔρως... ἀλοταγῶς!».

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

—Ὁ μεγαλείτερος φίλος τοῦ Μπάζιλ Ράθμπον ποὺ παίζει πάντοτε ρόλους «ραδιουργου» στὸν κινηματογράφο εἶναι ὁ διάσημος βιολιστὴς Φρίτς Κράϊσλερ.

—Τὸ ἀγαπημένο χρῶμα τῆς Ἴρεν Ντὰν γιὰ τὸν δρόμο εἶναι τὸ γκρί. Τὸ καλοκαῖρι ὅμως προτιμᾶ τὰ λευκά.

—Τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸ διαγωνισμὸ κομψότητος τοῦ 1936 τὸ πῆρε ἡ Καρὸλ Λομπάρ μὲ 7 ψήφους σὲ δέκα. Ἀκολουθοῦν ἡ Καίη Φράνσις καὶ ἡ Μαρλένε Ντῆτριχ μὲ 5 ψήφους.

—Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας ἀπένειμε στὴν Γκρέτα Γκάρμπο τὸ ἀνώτατον Σουηδικὸν παράσημον γιὰ τὴν ἄφθαστη τέχνη της.

—Ὁ Ἄλ Τζόλσον καὶ ἡ γυναίκα του ἔμειναν τόσο εὐχαριστημένοι μὲ τὸ πρῶτο ἀγοράκι ποὺ υἱοθέτησαν, ὥστε τώρα σκοπεύουν νὰ υἱοθετήσουν κι' ἕνα κορίτσι. Ἐπίσης τὸ ζεῦγος Φρέντρικ Μάρτς ποὺ ἔχει υἱοθετήσει δύο παιδιὰ πρόκειται νὰ υἱοθετήσῃ καὶ τρίτο.

—Ὁ Φράνσοτ Τὸν καὶ ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἐώρτασαν πανηγυρικὰ τὴν πρώτη ἐπέτειο τοῦ γάμου των. Μεταξὺ ἄλλων δώρων ὁ Φράνσοτ προσέφερε στὴν Τζόαν ἕναν ὑπερμεγέθη σάπφειρο κι' ἐκείνη τοῦ χάρισε ἕνα βαρύτιμο ρολόγι. Καὶ οἱ δύο ἐδήλωσαν ὅτι σήμερα εἶναι ἀκόμη πιὸ εὐτυχεῖς ἀπὸ πέρυσι.

—Τρεῖς νέες ἠθοποιοί, ποὺ φαίνεται ὅτι θὰ κατακτήσουν τὴν δόξα, ἀνεφάνησαν στὸ Χόλλυγουντ: Ἡ Ντόρις Νόλαν, ἡ Τζὶν Ρότζερς καὶ ἡ Γερτρούδη Νίσεν.

—Ἡ Μέρλε Ὄμπερον καὶ ὁ Μπράϊαν Ἄχερν πρωταγωνιστοῦν σ' ἕνα ὡραιότατο φίλμ μὲ τὸν τίτλο «Ἀγαπημένοι Ἐχθροί».

—Ἡ χαριτωμένη Γαλλὶς στὰρ Σιμόνη Σιμὸν ἔχει κατακτήσει τὸ Χόλλυγουντ καὶ ὅλοι οἱ στὰρ σκοτώνονται ποιὸς νὰ τὴν προσυνοδεύσῃ.

—Ὁ Χένρυ Φόντα πρώην σύζυγος τῆς Μάργκαρετ Σούλλαβαν παντρεύτηκε ξαφνικὰ στὸ Λονδῖνο μὲ μιὰ κοσμικὴ κυρία, τὴν Φράνσις Μπρόκαου.

—Ὁ Κάρυ Γκράντ, δὲν τοῦ ἀρκεῖ νὰ εἶναι «ἀστήρ» ἀλλὰ σπουδάζει συγχρόνως καὶ ἀστρονομία. Ἀγόρασε ἕνα σωρὸ ἀστρονομικὰ συγγράμματα καὶ κατεσκεύασε στὸ σπίτι του ἕνα μικρὸ ἀστεροσκοπεῖο. Ἄλλος ἐνθουσιώδης ἀστρονόμος στὸ Χόλλυγουντ εἶναι ὁ Λιοῦ Ἄϋρες.

—Τὸ τελευταῖο φίλμ τῆς Κάθριν Χέπμπουρν εἶναι τὸ «Μιὰ γυναῖκα ἐπαναστατεῖ». Μαζὶ της πρωταγωνιστεῖ ὁ συμπαθέστατος Χέρμπερτ Μάρσαλ.

—Τὸ ὡραιότερο φίλμ τοῦ μηνὸς αὐτοῦ στὸ Χόλλυγουντ εἶναι τὸ «Ἔλα καὶ πάρε το». Πρωταγωνιστεῖ μὲ καταπληκτικὴ τέχνη μιὰ νέα ἠθοποιός, ἡ Φράνσις Φάρμερ καὶ ὁ Ἔντουαρντ Ἄρνολντ.

—Ἡ περίφημη Ἀγγλὶς ἀοιδὸς τοῦ κινηματογράφου Γκλάντις Σουάρτουτ, τραγουδεῖ θαυμάσια σὲ πέντε γλῶσσες: ἀγγλικά, γαλλικά, ἰταλικὰ καὶ ἰσπανικά. Τώρα γυρίζει στὸ Χόλλυγουντ τὸ «Βάλς τῆς σαμπάνιας» μὲ τὸν Φρέντ Μάκ Μούρραιη.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιὰ μεγάλη παρεξήγηση κρατεῖ χωρισμένο τὸ ἀντρόγυνο Γκοντεφρουὰ ντὲ Λαντενὰ καὶ Βέρθα τὸ γένος Τερλάν. Ἡ Βέρθα μισεῖ τὸν ἄντρα της γιατὶ τὸν φαντάζεται ἔνοχο διαφόρων ἐγκλημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τῆς ἀποπείρας φόνου τῆς κόρης της Μαρκέλλας. Γιὰ ὅλα αὐτὰ καταγγέλλει τὸν Γκοντεφροσᾶ. Αὐτὸς συλλαμβάνεται καὶ φυλακίζεται. Αἰτία ὅμως ὅλων τῶν καταστροφῶν εἶναι ὁ Ζερβαὶ Φλοριζέ, τὸν ὁποῖο τυφλώνει τὸ μῖσος του κατὰ τῶν Τερλὰν καὶ ὁ ἀνικανοποίητος ἔρως του πρὸς τὴν Βέρθα. Ἡ τελευταία ὅμως αὐτή, ἐνῶ πρῶτα εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν Ζερβαί, καὶ ἦταν πειθήνιο ὄργανό του στὰ ἐγκληματικά του σχέδια τώρα, χάρις καὶ στὸν ἀναιρετὴ κ. Λιονὲλ ὁ ὁποῖος τὰ ξέρει ὅλα, ἀρχίζει καὶ καταλαβαίνει τί εἶχε συμβῆ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μαρτέλ, ποὺ εἶχε σώσει τὴν Μαρκέλλα ὕστερ' ἀπὸ τὴν δολοφονικὴ ἀπόπειρα τοῦ Μπαΐκερ, ποὺ τὸν εἶχε βάλει ὁ Ζερβαί, φεύγει μὲ τοὺς φίλους τοῦ Ζαρλὸ καὶ Μπισκοὺ γιὰ τὸν στρατό. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ μάχη οἱ τρεῖς φίλοι πιάνουν αἰχμάλωτο τὸν Μπαΐκερ. Τὸν πηγαίνουν σ' ἕνα δάσος καὶ ἐκεῖ τὸν κάνουν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτὸς ἦταν ποὺ εἶχε ἀποπειραθῆ νὰ σκοτώσῃ τὴν Μαρκέλλα καὶ ὅτι τὸν εἶχε βάλει ὁ Ζερβαί.

Ὁ Μπαΐκερ ὅμως ἐν τῷ μεταξύ, κατορθώνει καὶ πάλι νὰ δραπετεύσῃ. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὑπογράφεται ἡ εἰρήνη κι' ὁ Μαρτὲλ καὶ ὁ Ζαρλὸ καὶ ὁ Μπισκοὺ ἀποστρατεύονται. Ἡ πρώτη τους σκέψη εἶναι νὰ πάνε νὰ βροῦνε τὴν Μαρκέλλα. Προηγουμένως ὁ Μαρτὲλ πηγαίνει στὸν ἀνακριτὴ κ. Λιονὲλ καὶ τοῦ λέγει καταλεπτῶς ὅσα ἔμαθε ἀπὸ τὸν Μπαΐκερ. Ὕστερα πηγαίνει καὶ στὴν Βέρθα πρὸς τὴν ὁποία ἐπίσης ἀποκαλύπτει τὰ πάντα καὶ ἐναντιᾶ τὴν προσοχή της στὸν Ζερβαί, τῆς προτείνει δὲ νὰ τὸν προσλάβῃ μὲ τοὺς φίλους του στὸ ἐρευνοστάσιο γι ἀνὰ μποροῦν ἔτσι πιὸ ἄνετα καὶ χωρὶς ὁ Ζερβαὶ νὰ τοὺς ὑποψιασθῆ, νὰ παρακολουθοῦν τὶς κινήσεις του. Ὁ Ζερβαὶ ὅμως κάτι ἀρχίζει νὰ ὑποπτεύεται τώρα. Πρὸ πάντων μιὰ τρυφερὴ σκηνὴ μεταξὺ Ρενὲ καὶ Μαρκέλλας ποὺ τὴν παρακολούθησε ἀθέατος τὸν σκανδαλίζει πολύ: εἶχε δῆ τοὺς δύο νέους νὰ φιλιοῦνται καὶ ὑποπτεύεται ὅτι ὁ Ἀρνόλδ εἶναι κορίτσι. Γιατὶ ὅμως, σκέπτεται, αὐτὴ ἡ μεταμφίεση καὶ ποιὸ εἶναι τὸ κορίτσι αὐτό;

Μιὰ μέρα ποὺ ἡ Μαρκέλλα πῆγε νὰ προσκυνήσῃ τὸν τάφο τῆς Μαρί-Ζὰν κάνει μιὰ ἀπρόοπτη συνάντηση. Βλέπει τὸν Μπαΐκερ νὰ τριγυρίζῃ στὸ δάσος! Εὐτυχῶς αὐτὸς δὲν τὴν ἔχει δῆ. Τρομαγμένη ἡ Μαρκέλλα τρέχει στὴ μητέρα της. Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶναι μαζὶ μὲ τὴν Βέρθα καὶ ὁ Ρενέ. Αὐτὸς ὁ ὁποῖος χαράτρεχει νὰ βρῆ τοὺς φίλους του γιὰ νὰ σκεφθοῦν πῶς θὰ πιάσουν πάλι τὸν Μπαΐκερ. Προηγουμένως ὅμως ὁ Ρενὲ τοὺς ρωτᾶ ἂν ἔχουν ἐκεῖνοι τίποτε νέο.

52. (Ἡ συνέχεια)

Τίποτα.

—Ὁ Ζερβαί;

—Ὁ Ζερβαὶ δὲν κουνιέται...

—Τὸν ἐπιτηρεῖτε καλά;

—Φυσικά.

—Ὅπως συμφωνήσαμε, εἶπε ὁ Μπισκού, κάθε φορὰ ποὺ βγαίνει ἔξω, τὸν παρακολουθεῖ ἕνας ἀπὸ μᾶς.

—Καὶ οὔτε σήμερα δὲν παρατηρήσατε τίποτα τὸ ἀσυνήθιστο;

—Γιὰ νὰ ἐπιμένῃς, εἶπε ὁ Μπισκού, θὰ πῆ ὅτι συμβαίνει κάτι.

—Εἶναι ἀλήθεια.

—Πές λοιπόν... γρήγορα.

—Ὁ Μπαΐκερ βρίσκεται ἐδῶ... Ἴσως νὰ συναντήθηκε μὲ τὸν Ζερβαί. Θὰ τὸ εἴχαμε ἀντιληφθῆ.

—Ἂν δὲν τὸν εἶδε ἀκόμη, θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὸν δῆ.

—Θὰ τὸ μάθουμε. Θὰ σὲ εἰδοποιήσωμε. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

—Ὁ Ζερβαὶ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ μάθῃ ὅτι ὁ συνένοχός του βρίσκεται ἐδῶ. Ἂν ὁ Μπαΐκερ δὲν τολμᾶ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, φοβούμενος μήπως μᾶς συναντήσῃ, θὰ ζητήσῃ ἕνα ραντεβοῦ ἀπὸ τὸν Ζερβαί.

—Θὰ τὸν παρακολουθοῦμε!

Ὁ Μαρτὲλ ἔμεινε λίγο συλλογισμένος κι' ὕστερα συνέχισε:

—Ἐκεῖνο ποὺ μὲ κάνει νὰ πιστεύω ὅτι δὲν χάσαμε τὸ παιχνίδι εἶναι ἡ σκέψις ὅτι ἂν ὁ Μπαΐκερ εἶχε κατορθώσει νὰ συναντήσῃ τὸν Ζερβαὶ δὲν θὰ παρέλειπε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι ἡ δική μας παρουσία καὶ τῶν τριῶν, στὸ νηματουργεῖο εἶναι ἕνας κίνδυνος γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Ζερβαί. Θὰ τοῦ διηγῆτο ὅλα ὅσα συνέβησαν καὶ θὰ τὸν καθιστοῦσε προσεκτικό. Καὶ θὰ βλέπαμε τὸν Ζερβαὶ ν' ἀλλάξῃ συμπεριφορὰ ἀπέναντί μας, νὰ ταράζεται ἴσως..

—Ὅσο δυνατὸς κι' ἂν εἶναι, ὁ Ζερβαὶ δὲν παύει νὰ εἶναι ἄνθρωπος. Μόλις θὰ μάθαινε ἀπὸ τὸν Μπαΐκερ ὅτι ἡ ἀπόπειρα του νὰ δολοφονήσῃ τὴν Μαρκέλλα ἔγινε γνωστή, δὲν θὰ περίμενε οὔτε μιὰ ὥρα περισσότερο καὶ θὰ δραπέτευε ἀπὸ τὴν Γαλλία τὴν ἴδια στιγμή.

—Κι' ἐκεῖνο ποὺ πρέπει κυρίως νὰ προλάβωμε εἶναι ἡ φυγὴ τοῦ Ζερβαί, εἶπε ὁ Ρενέ. Γι' αὐτὸ μὲ κάθε θυσία πρέπει νὰ ἐμποδίσωμε τὴν συνάντηση τῶν δύο συνενόχων. Καὶ τὸ πρῶτο ποὺ πρέπει νὰ κατορθώσωμε εἶναι ἡ σύλληψις τοῦ Μπαΐκερ.

—Ἔτσι φαίνεται! εἶπε ὁ Ζαρλό. Τὴν πρώτη φορὰ τοῦ ζεστάναμε λίγο τὰ πόδια. Τώρα θὰ τὸν ψήσουμε ὁλόκληρο...

—Ὄχι, εἶπε ὁ Ρενέ. Ὁ Μπαΐκερ δὲν ξέρει τίποτα περισσότερα ἀπὸ ὅσα μᾶς ἀπεκάλυψε. Σᾶς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐμποδίσουμε κάθε συνάντηση τῶν δύο ἀθλίων... Θὰ σᾶς ἐκπλήξω ἀρκετὰ ἂν προσθέσω τώρα ὅτι ἴσως νὰ γελάστηκα καὶ ὅτι ἴσως θᾶταν προτιμότερο νὰ ἐπιδιώξωμε τὴν συνάντηση τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Μπισκοὺ καὶ ὁ Ζαρλὸ τὸν κύτταζαν μὲ γουρλωμένα μάτια. Οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος δὲν μάντευε τὴν σκέψη τοῦ Ρενέ.

—Ἐξηγοῦμαι... Τὰ δυὸ αὐτὰ σχέδια δὲν ἀντικρούει τὸ ἕνα τὸ ἄλλο... Ἀκοῦστε: Ὁ Μπαΐκερ βρίσκεται ἐδῶ γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὶς πέντε χιλιάδες φράγκα ποὺ τοῦ ὀφείλει ὁ Ζερβαί. Αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος σκοπὸς του. Ὕστερα μπορεῖ νὰ προειδοποιήσῃ τὸν Φλοριζὲ γιὰ τὴν παρουσία μας καὶ γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει ἀπὸ μᾶς. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπιτύχωμε δυὸ πράγματα: νὰ πληρώσῃ ὁ Ζερβαὶ τὰ ὀφειλόμενα καὶ νὰ μὴν πῆ ὁ Μπαΐκερ στὸν Ζερβαὶ τίποτα σχετικὸ μὲ μᾶς.

Καὶ καθὼς οἱ δυὸ φίλοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ μὴν καταλαβαίνουν, ὁ Μαρτὲλ συνέχισε χαμογελώντας:

—Κατὰ βάθος, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλούστατο, ὅπως θὰ δῆτε. Τί πρέπει νὰ κάνωμε γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε αὐτὸ ποὺ εἶπα; Νὰ συλλάβωμε πρῶτα τὸν Μπαΐκερ καὶ ὅσο τὸ δυνατὸν νωρίτερα. Κι' ὕστερα νὰ προετοιμάσωμε, ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, μιὰ συνάντηση τοῦ Μπαΐκερ μὲ τὸν Ζερβαί, μιὰ συνάντηση κατὰ τὴν ὁποία ὁ Φλοριζὲ, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ὑποψία, θὰ μετρήσῃ τὴν ἀμοιβὴ τοῦ ἐγκλήματος, μιὰ συνάντηση στὴν ὁποία ἐμεῖς θὰ παραστοῦμε ἀθέατοι καὶ αὐτὸ θὰ τὸ ξέρῃ ὁ Μπαΐκερ, ὁ αἰχμάλωτός μας. Μιὰ συνάντηση τέλος, ὅπου θὰ τὸν ἔχουμε ἀπειλήσει καὶ δασκαλέψει ἀρκετὰ οὕτως ὥστε νὰ μὴν τολμήσῃ ν' ἀποκαλύψῃ στὸν Ζερβαί ὡρισμένα πράγματα ποὺ θὰ τὸν ἔσωζαν ἀπὸ μᾶς. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀρκετὰ δύσκολο, ἀλλὰ θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ μὲ λίγη ἐπιδεξιότητα.

—Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἰδέα εἶναι καλὴ καὶ πρέπει νὰ τὴν δοκιμάσουμε, εἶπε ὁ Μπισκού.

—Ἔτσι φαίνεται πρόσθεσε ὁ Ζαρλό.

—Ἀρκετὸν καιρὸ τώρα ἡ τύχη εὐνοοῦσε πάντα τὸν Ζερβαί! εἶπε ὁ Ρενέ. Καιρὸς εἶναι πιὰ νὰ στραφῆ καὶ λίγο ἐναντίον του. Ἂν κατὰ τὴν συνάντηση αὐτὴ ὅλα γίνουν ὅπως ὀνειρεύομαι, ὁ Ζερβαὶ εἶναι χαμένος γιατὶ θὰ παράσχῃ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του μιὰ τρομερὴ ἀπόδειξη, μιὰ ἀπόδειξη τέτοια ποὺ θὰ τὸν κατηγορήσῃ καὶ γιὰ τὸ δυὸ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξε: γιὰ τὸν φόνο τῆς Μαρὶ-Ζὰν καὶ τὴν ἀπόπειρα φόνου κατὰ τῆς Μαρκέλλας.

—Μὰ τότε δὲν θάχαμε παρὰ νὰ γραπώσωμε τὸν Ζερβαί, νὰ τὸν δέσωμε χειροπόδαρα καὶ νὰ τὸν παραδώσωμε «συστημένο» στὸν ἀνακριτή, εἶπε ὁ Μπισκού.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι δική μας δουλειά, φίλοι μου. Ὅσον ἀφορᾶ τὸν Ζερβαί, δὲν μποροῦμε νὰ κάνωμε τίποτα χωρὶς νὰ συμβουλευθοῦμε τὸν κ. Λιονὲλ... Εἶναι ὁ μόνος κριτής, εἶναι ὁ μόνος ἁρμόδιος. Ἐμεῖς πάντως θὰ συμμορφωθοῦμε πιστὰ μὲ τὶς ὑποδείξεις τοῦ κυρίου Λιονὲλ νὰ μὴ δώσωμε τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ ὑποψίας στὸ Ζερβαί. Γιατὶ μόνο ἡ ἀσφάλεια ποὺ νομίζει ὅτι τὸν περιβάλλει θὰ τὸν καταστρέψῃ.

—Σύμφωνοι!

—Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς θὰ ἐνεργήσωμε. Ἐσύ, Μπισκού, θὰ μείνῃς ἀπόψε τὴν νύχτα στὸ νηματουργεῖο καὶ θὰ παρακολουθῆς

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΑΝΤΙΟ!

τὸ σπίτι τοῦ Ζερβαὶ γιὰ νὰ μάθουμε μήπως ἐπιχειρήσῃ ὁ Μπαΐκερ νὰ εἰσχωρήσῃ ἐκεῖ μέσα.

—Κι' ἐγώ; ρώτησε ὁ Ζαρλό.

—Ἐσὺ θὰρθῆς μαζί μου νὰ παρακολουθήσωμε τὰ ἴχνη τοῦ Μπαΐκερ στὸ μέρος ποὺ ὑπέδειξε ἡ Μαρκέλλα. Πρέπει νὰ μάθουμε ποῦ εἶναι τρυπωμένος γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦμε.

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ὁ Μπισκού, ἀλλ' ἂν πρόκειται νὰ ξυλοφορτωθῆ ὁ Μπαΐκερ, θάθελα νὰ τὸν ξεσκονίσω κι' ἐγὼ λίγο!

—Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι! εἶπε ὁ Ρενέ.

ΕΡΕΥΝΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ἐκείνη τὴν νύχτα τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο βαθὺ ποῦ μποροῦσε νὰ κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα στὴν ἔξοχὴ χωρὶς νὰ τοὺς παρατηρήσῃ κανείς.

Ὁ Ζερβαὶ εἶχε ἐπιστρέψει σπίτι του. Ἀπὸ τὴ γωνιὰ ἑνὸς τοίχου, οἱ τρεῖς φίλοι τὸν ἔβλεπαν στὸ δωμάτιό του δίπλα σὲ μιὰ ἀναμμένη φωτιὰ νὰ ἐργάζεται στὸ φῶς τῆς λάμπας, ἤρεμος, μὲ ἀναπαυμένη τὴ συνείδηση, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία.

—Κανάγια! μουρμούρισε ὁ Ζαρλὸ ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Οἱ τρεῖς φίλοι χωρίστηκαν. Ὁ Μαρτὲλ καὶ ὁ Ζαρλὸ ἐξαφανίστηκαν στοὺς ἀγροὺς διευθυνόμενοι πρὸς τὸ νεκροταφεῖο τῶν Τεσσάρων Δρόμων. Ἔφθασαν ἐκεῖ ὅπου ἡ Μαρκέλλα εἶχε δῆ δυὸ φορὲς διαδοχικὰ τὸν Μπαΐκερ καὶ ὕστερα διέσχισαν τὸ δάσος. Γρήγορα ὅμως κατάλαβαν ὅτι τὸ βαθὺ σκοτάδι ποὺ γινόταν ἀκόμη πυκνότερο ἐξ αἰτίας τῶν δέντρων καθιστοῦσε ἀδύνατη κάθε ἀνακάλυψη. Δὲν ἔβλεπαν τίποτα. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἀνέβηκαν καὶ κατέβηκαν ὅλα τὰ μονοπάτια, ποὺ συναντοῦσαν στὸν δρόμο τους.

—Πρέπει νὰ ἀναβάλωμε τὴν ἔρευνά μας γι' αὔριο, εἶπε τέλος ὁ Μαρτέλ. Χάνομε τὸν καιρὸ μας ἄδικα.

Ἐπέστρεψαν στὸ νηματουργεῖο. Ὅλα ἦσαν ἥρεμα. Ὁ Ζερβαὶ εἶχε πλαγιάσει. Κανένα φῶς δὲν ἦταν ἀναμμένο.

—Πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε! εἶπε ὁ Ρενέ.

—Πηγαίνετε, εἶπε ὁ Ζαρλὸ. Ὅσο γιὰ μένα δὲν νυστάζω καθόλου ἀπόψε.

—Καὶ τὶ σκοπεύεις νὰ κάνῃς; ρώτησε ὁ Μπισκού.

—Νὰ πάω περίπατο.

—Μ' αὐτὸ τὸ διαβολεμένο κρῦο;

—Γιατὶ ὄχι; Ἐγὼ ξέρεις περπατῶ γρήγορα καὶ τὸ κρῦο δὲν μὲ προφθαίνει...

Ἄνοιξε τὰ πελώρια πόδια του κι' ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὅταν ἄνοιξαν τὰ μάτια τους ὁ Ρενὲ κι' ὁ Μπισκοὺ εἶδαν τὸν Ζαρλὸ γεμᾶτο χαρά.

—Ἀνεκάλυψα ποῦ κρύβεται ἡ ἀλεποῦ! τοὺς ἐδήλωσε κατενθουσιασμένος.

—Ἀλήθεια;

—Ἔτσι φαίνεται.

—Τὸν εἶδες;

—Ναί.

—Καὶ μπορεῖς νὰ μᾶς ὁδηγήσῃς;

—Ὁποτε θελήσετε. Θὰ τὸν τσακώσωμε μέσα στὴν τρύπα του πρὶν προφθάσῃ νὰ πῆ οὔφ!

—Ἂν ἐπιθυμοῦμε ὅμως νὰ μὴ μαθευτῆ ἡ σύλληψίς του ἀπὸ κανένα καί πρὸ πάντων ἀπὸ τὸν Ζερβαί, παρετήρησε ὁ Ρενὲ Μαρτὲλ, θὰ ἦταν ἴσως φρονιμότερο νὰ περιμένωμε ὥς τὸ βράδυ.

Οἱ ἄλλοι δυὸ συνεφώνησαν μὲ τὴν γνώμη του.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔμειναν «ἐν ἐπιφυλακῇ» καὶ δὲν ἐγκατέλειψαν καθόλου τὸ νηματουργεῖο. Κατὰ τὶς τέσσερις, καθὼς ὁ Μπισκοὺ βρισκόταν σ' ἕνα ἀπομονωμένο περίπτερο, τακτοποιώντας μερικὰ ἐργαλεῖα, εἶδε μιὰ σκιὰ νὰ πλησιάζῃ μὲ προφύλαξη καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ ἐρευνοστάσιο. Εἶχε ἀρχίσει νὰ βραδυάζῃ, ἔφεγγε ὅμως ἀκόμη ἀρκετὰ ὥστε νὰ μπορῆ νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά του. Ὁ Μπισκοὺ ἀνεγνώρισε τὸν Μπαΐκερ. Ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ ἄθλιος προσπαθοῦσε νὰ συναντήσῃ τὸν Ζερβαί. Καραδοκοῦσε μιὰ εὐκαιρία νὰ τὸν πληροφορήσῃ γιὰ τὴν παρουσία του, νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχή του. Τὸν συγκρατοῦσε μόνο ὁ φόβος ποὺ εἶχε μήπως ξαναπέσει στὰ χέρια τῶν τριῶν φίλων. Μὰ ἡ ὑπόσχεση τῶν πέντε χιλιάδων φράγκων ποὺ τὸν περίμεναν, τὸν ἔσπρωχναν πάντα ἐκεῖ.

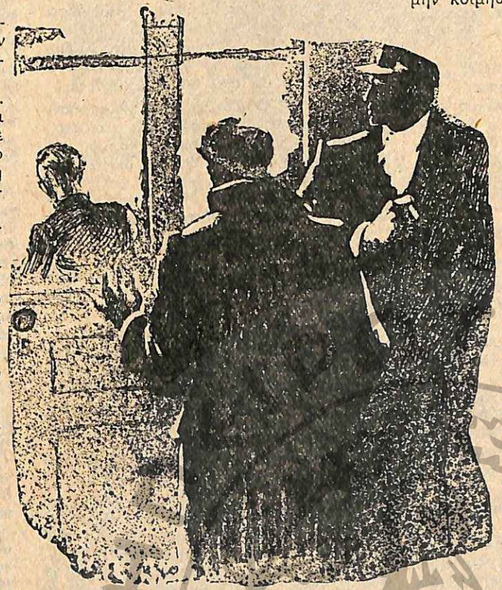

Τὸν ἔβλεπαν στὸ δωμάτιό του νὰ ἐργάζεται.

Ὁ Μπισκοὺ ἤξερε ὅτι ὁ Ζαρλὸ φύλαγε στὸ νηματουργεῖο. Γι' αὐτὸ δὲν ἀνησυχαίσε. Περιμένοντας ὅμως ἐκεῖ στὸ παρατηρητήριό του εἶδε τὸν Μπαΐκερ νὰ ἐπιστρέφῃ μέσα σὲ μισὴ ὥρα. Διευθυνόταν πρὸς τὸ νεκροταφεῖο καὶ ἐξαφανίστηκε μέσα στὴ νύχτα. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη τὴ φορὰ ὁ Μπαΐκερ δὲν εἶχε ἐπιτύχει τὸν σκοπό του.

Ὅταν συναντήθηκαν οἱ τρεῖς φίλοι, ὁ Μαρτὲλ εἶπε:

—Δὲν μποροῦμε νὰ περιμένωμε περισσότερο. Ὁ Μπαΐκερ θὰ βαρεθῆ τὶς ἄκαρπες ἀπόπειρές του νὰ συναντήσῃ τὸν Ζερβαὶ καὶ θὰ τοῦ στείλῃ καμμιὰ ἐπιστολὴ ζητώντας νὰ τοῦ ὁρίσῃ ἕνα ραντεβοῦ, κάποια νύχτα. Καὶ θὰ ξεγλυστρήσουν κι' οἱ δυό τους ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά μας.

—Λὲς λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ ἐνεργήσωμε ἀμέσως;

—Ναί.

Πῆραν μαζί του ἕνα φανάρι, φτυαρια καὶ σχοινιὰ καὶ ξεκίνησαν ὁ καθένας ἀπὸ χωριστὸ δρόμο γιὰ νὰ μὴν δώσουν ὑποψίες. Προτοῦ φύγουν ὁ Μαρτὲλ ἔστειλε μὲ κάποιον ἐργάτη, ποὺ γύριζε κάθε βράδυ στὸ Σεντὰν, μιὰ ἐπιστολὴ στὸν κύριο Λιονὲλ μὲ τὴν ὁποία τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴν κοιμηθῆ γιατὶ ἀσφαλῶς θὰ ὑπῆρχαν «νεώτερα» τὴ νύχτα αὐτή.

Οἱ τρεῖς φίλοι συναντήθηκαν μπροστὰ στὸ δάσος ὅπως εἶχαν συνεννοηθῆ ἀπὸ πρίν. Τὰ χιόνια δὲν εἶχαν λυώσει καθόλου καὶ σὲ πολλὰ μέρη εἶχαν ὕψος δυὸ καὶ τοιῶν μέτρων.

Προχωροῦσαν μὲ προσοχὴ ὑπὸ τὶς ὁδηγίες τοῦ Ζαρλό. Ὅταν ἔστρεψαν ἕνα μονοπάτι ὅπου τὸ χιόνι φαινόταν περισσότερο παγωμένο, ὁ Ζαρλὸ στάθηκε ἀπότομα:

—Φθάσαμε! ψιθύρισε.

Καὶ τοὺς ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο σὲ ἀπόσταση λίγων βημάτων ἕναν μεγάλο ὄγκο σκεπασμένο μὲ χιόνι. Τὸ χιόνι σκέπασε σιγὰ-σιγὰ ὅλο τὸ σπιτάκι—τὴν καλύβα θάπρεπε νὰ ποῦμε—καὶ τώρα τὸ μόνο ποὺ φαινόταν πιὰ ἦταν ἡ καπνοδόχος, ποὺ σὰν τὸ φουγάρο κανενὸς ναυαγισμένου καραβιοῦ.

—Τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ τὸν εἶδα, εἶπε ὁ Ζαρλὸ, κάπνιζε ἡσυχα-ἡσυχα τὴν πίπα του καθισμένος στὴν καπνοδόχο, στὸ κατῶφλι του δηλαδή...

Ἡ καλύβα ἦταν ἐγκαταλελειμμένη ἀπὸ καιρό. Ὁ Μπαΐκερ εἶχε βρῆ ἐκεῖ ἕνα ἀσφαλὲς καταφύγιο. Χωρὶς τὰ ἴχνη τῶν βημάτων ἐπάνω στὸ χιόνι ποὺ κατέληγαν στὴν καπνοδόχο, κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ ὅτι ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα στεγαζόταν ἐκεῖ μέσα. Δὲν περνοῦσε κανεὶς ἀπὸ τὸ δάσος μὲ τέτοιο καιρὸ πρὸ πάντων. Καὶ ἂν μερικοὶ χωρικοὶ εἶχαν παρατηρήσει τὰ ἴχνη ἐκεῖνο θὰ σκέφθηκαν ἀσφαλῶς ὅτι κάποιος δυστυχισμένος φτωχὸς ξεκούραζε ἐκεῖ κάτω τὰ παγωμένα καὶ κατάκοπα μέλη του.

Ὁ Μαρτὲλ κύτταξε γύρω-γύρω μὲ προσοχή.

—Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς καπνοδοκαθαριστὴς γιὰ νὰ κατεβῆ ἐκεῖ μέσα, εἶπε.

Ὁ Ζαρλὸ ὅμως ἔδειξε τὴν καπνοδόχο:

—Ὑπάρχει μιὰ σκάλα, εἶπε. Τὸν εἶδα ποὺ κατέβαινε. Ἀφοῦ κάπνισε τὴν πίπα

του.

—Φαντάζομαι ὅμως ὅτι θὰ τὴν τραβᾶ, ἀφοῦ κατεβαίνει γιὰ νὰ εἶναι ἀσφαλισμένος, εἶπε ὁ Ρενέ.

—Δὲν ξέρω. Δὲν τόλμησα νὰ περπατήσω στὴ στέγη, φοβούμενος μήπως ὑποψιαστῆ τίποτα.

—Κι' ἔκανες καλά. Οἱ προφυλάξεις δὲν βλάπτουν ποτέ.

Ὁ Μαρτὲλ γλύστρησε στὴ στέγη, γονάτισε ἐπάνω στὸ χιόνι καὶ σύρθηκε ὡς τὴν καπνοδόχο. Ἔκανε μιὰ κίνηση χαρᾶς. Ὁ Μπαΐκερ θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του τόσο ἀσφαλισμένο ἐκεῖ μέσα ποὺ ἡ σκάλα βρισκόταν ἐκεῖ.

Ἐπέστρεψε στοὺς συναδέλφους του κι' ἔκαναν μιὰ πρόχειρη σύσκεψη. Δὲν μποροῦσαν οὔτε καὶ ἤθελαν νὰ περιμένουν νὰ ξημερώση. Ἂν ἦταν μέρα πῶς θὰ μποροῦσαν ν' ἀπαλλαγοῦν τοῦ αἰχμαλώτου των χωρὶς νὰ τοὺς συναντήση κανείς, χωρὶς νὰ τοὺς δῆ κανείς; Καὶ καταλάβαιναν ὅτι ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ περιβληθῆ ἡ ἀποστολή τους αὐτὴ μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα.

Στὴν παραμικρὴ ὑποψία ὁ Ζερβαὶ θὰ δραπέτευε, θὰ ἐξαφανιζόταν... καὶ θὰ ἔχαναν τὸ παιχνίδι!

—Πρέπει νὰ ἐνεργήσωμε τώρα ἀμέσως, κατέληξε ὁ Ρενὲ. Εἶναι ἀνάγκη! Ἂς κατεβοῦμε!

Ἤδη διευθυνόταν καὶ πάλι πρὸς τὴ στέγη. Ὁ Ζαρλὸ τὸν συνεκράτησε:

—Μὲ συγχωρεῖς! Ἂν ὁ Μπαΐκερ δὲν κοιμᾶται... ἂν μᾶς ἔχει ἀκούσει... ὁ πρῶτος ποὺ θὰ κατέβη ἐδῶ μέσα εἶναι ξεγραμμένος... Καὶ ἀναγκαστικὰ θὰ ὑπάρξη κάποιος πρῶτος ἀφοῦ δὲν μποροῦμε νὰ κατρακυλήσωμε μέσα καὶ οἱ τρεῖς συγχρόνως.

Ὁ Μαρτὲλ θέλησε νὰ προηγηθῆ:

—Ἀφησέ με... Θέλω νὰ τὸν σιγυρίσω ἐγὼ πρῶτος!

—Αὐτὸ εἶναι δικό μου δικαίωμα! εἶπε ὁ Ζαρλὸ. Ἐγὼ ἀνακάλυψα τὸ καταφύγιό του.

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς, εἶπε ὁ Μπισκού. Λοιπὸν τὸ σωστὸ εἶναι νὰ κατεβῶ ἐγώ.

Κύτταξαν σιωπηλοὶ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ τὰ ματια τους γεμᾶτα συμπάθεια καὶ στοργή. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν θὰ ὀποχωροῦσε. Ἦσαν βέβαιοι γι' αὐτό. Ἀπεφάσισαν νὰ ἀναθέσουν στὴν τύχη νὰ διαλέξη.

—Θὰ τραβήξουμε ἕνα ξύλο, εἶπε ὁ Ζαρλό.

Πῆρε τρία ξυλαράκια, τὰ ἔκοψε σὲ τρία διαφορετικὰ μεγέθη καὶ τὰ ἔκρυψε πίσω ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ. Χαμογελοῦσε. Νόμιζε κανεὶς ὅτι ἔπαιζαν καμμιὰ μποτίλια κρασί. Ὅταν τοποθέτησε καλὰ τὴν μιὰ ἄκρη τῶν ξύλων στὰ χέρια του τὰ ἔτεινε στὸν Μπισκού.

—Τράβηξε, Μπισκού. Κερδίζει τὸ μικρότερο. Ὅποιος τὸ τραβήξει θὰ κατεβῆ πρῶτος.

Ὁ Μπισκοὺ τράβηξε ἕνα ξύλο.

—Ἡ σειρά σου Ρενέ. Κερδίζει τὸ μικρότερο.

Ἦταν τὴν στιγμὴ ἐκείνη ποὺ δὲν θὰ φαντάζόταν κανεὶς ὅτι ἦταν ἴσως ὁ θάνατος αὐτὸ ποὺ διάλεγαν ἔτσι, ἕνας θάνατος τρομερός. Νόμιζε κανεὶς ὅτι διασκέδαζαν.

Ὁ Μαρτὲλ τράβηξε ἕνα ξύλο μὲ τὴ σειρά του. Ὁ Ζαρλὸ ἄρχισε νὰ γελᾶ:

—Τράβηξες τὸ πιὸ μεγάλο. Ἔχασες κι' ἐσὺ κι' ὁ Μπισκού.

Καὶ δείχνοντας ἐκεῖνο ποὺ εἶχε μείνει στὸ χέρι του:

—Νὰ τὸ μικρότερο! Ἐγὼ θὰ κατεβῶ. Προχώρησε ἐπάνω στὴ στέγη μὲ προσοχή. Ἔφθασε ὡς τὴν καπνοδόχο καὶ ἔσκυψε μέσα. Κι' ἐνῷ οἱ δυὸ φίλοι περίμεναν νὰ τὸν δοῦν νὰ ἐξαφανίζεται, τὸν εἶδαν ἔξαφνα νὰ κάνη μιὰ κίνηση ὑπερτάτης καταπλήξεως καὶ νὰ σηκώνη τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανό. Ξαναγύρισε στοὺς συντρόφους του, γεμᾶτος ἀπόγνωση.

—Τί συμβαίνει λοιπόν; τὸν ρώτησαν.

—Συμβαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὰ σκάλα.

—Τὴν τράβηξε;

—Ναί. Κι' αὐτὸ ἔγινε μέσα στὰ πέντε αὐτὰ λεπτὰ ποὺ βρισκόμαστε ἐδῶ. Κυττάχτηκαν μὲ κάποια ἀνησυχία.

—Συμβαίνει ἕνα ἀπὸ τὰ δύο, εἶπε ὁ Μαρτὲλ: ἢ ὁ ἄθλιος ὑποψιάζεται κάτι ἐπειδὴ μᾶς ἄκουσε καὶ προσπαθεῖ νὰ μᾶς κόψη τὸν δρόμο ἢ ἔτυχε νὰ ἔλθωμε πρὸ ὀλίγου τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ κατέβαινε στὸ ἄντρον του καὶ, ὅπως κάθε μέρα, τράβηξε τὴ σκάλα γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀνησυχήση κανεὶς στὸν ὕπνο του.

—Καὶ οἱ δυὸ ὑποθέσεις εἶναι πιθανές.

—Ἂς περιμένομε λοιπὸν ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας χωρὶς νὰ κινηθοῦμε, μισὴ ὥρα ἐν ἀνάγκῃ, ὡσότου κρίνομε ὅτι ἐκεῖνος ἔχει ἀποκοιμηθῆ. Ὕστερα θὰ κατεβοῦμε.

—Μὲ συγχωρεῖς, θὰ κατεβῶ, εἶπε ὁ Ζαρλό. Ἐπιμένω στὰ δικαιώματά μου!

Περίμεναν. Ὁ Ζαρλὸ εἶχε γλυστρήσει πάλι κοντὰ στὴν καπνοδόχο τῆς καλύβας. Σκυμμένος, προσπαθοῦσε ν' ἀκούση κανέναν θόρυβο ἀπὸ τὸ βάθος μὰ δὲν ἀκουόταν τὸ παραμικρό.

Ἔκανε ἕναν νεῦμα στὸν Μαρτὲλ καὶ τὸν Μπισκού, ποὺ ἦρθαν κοντά του. Συνεζήτησαν χαμηλόφωνα λίγα λεπτὰ καὶ πῆραν τὴν ἀπόφασή τους.

Ὁ Ζαρλὸ θὰ κατέβαινε. Γιὰ τίποτε στὸν κόσμο, δὲν θὰ δεχόταν νὰ παραχωρήση τὴν σειρά του.

Θὰ προσπαθοῦσε νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὴν καπνοδόχο ἀρκετὰ σιωπηλὰ καὶ ἀρκετὰ γρήγορα, ὥστε νὰ προφθάση νὰ ξανατοποθετήση τὴν σκάλα στὸ ἄνοιγμα, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἐπέτρεπε στὸν Μπισκοὺ καὶ στὸν Μαρτὲλ νὰ τὸν συναντήσουν καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὸν βοηθήσουν.

Ὁ Ζαρλὸ, φεύγοντας ἀπὸ τὸ νηματουργεῖο, εἶχε φροντίσει νὰ πάρη μαζί του ἕνα σχοινὶ μακρὺ καὶ στερεό. Γνωρίζοντας τὸν τόπο εἶχε προβλέψει ὅτι τὸ σχοινὶ αὐτὸ μποροῦσε νὰ τοῦ χρειασθῆ. Τὸ ἔδεσε γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα του, σὰν μιὰ ζώνη. Ὅταν θάφθανε κάτω θὰ τὸ ἔκοβε μ' ἕνα μαχαῖρι γιὰ νὰ μπορῆ νὰ κινηθῆ ἐλεύθερα, νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ Μπαΐκερ ἢ ν' ἀμυνθῆ.

Ἀπὸ τὸν λαιμό του ἦταν κρεμασμένο μ' ἕνα σπάγγο, ἕνα φαναράκι ἀναμμένο.

Ὁ Ζαρλὸ δρασκέλισε τὴν καπνοδόχο, καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνη. Ὁ Μπισκοὺ καὶ ὁ Μαρτὲλ ἄφηναν τὸ σχοινὶ σιγὰ - σιγά, συγκρατώντας τον.

Ὕστερα τὸ σχοινὶ χαλαρώθηκε. Κανένα βάρος δὲν ὑπῆρχε πιὰ στὸ ἄλλο ἄκρο. Ὁ Ζαρλὸ βρισκόταν στὴν καλύβα...

Κι' ἔξαφνα, ἀνατρίχιασαν... Ἡ καρδιά τους ἔπαυσε νὰ χτυπᾶ... Ὁ τρόμος τοὺς κυρίευσε.

Κάτω, μέσα στὰ σκοτάδια ἐκεῖνα, ἀκουόταν ὁ θόρυβος ἑνὸς ἀγῶνος... Μιὰ πάλη, σύντομη... τρομακτική. Ὑπόκωφοι κρότοι... φωνὲς πνιγμένες... ρόγχοι...

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Τὰ χειμερινὰ σπὸρ εἶναι αὐτὲς τὶς μέρες σ' ὅλες τους τὶς δόξες. Τὸ χιόνι ποὺ ἔπεσε πάλι στὴν Πάρνηθα καὶ στὰ ἄλλα γύρω βουνά, γέμισε χαρὰ τοὺς θιασώτας τῶν σπὸρ αὐτῶν καὶ βλέπει κανεὶς νὰ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν πλατεῖα Κάνιγγος καὶ τὰ ἄλλα μέρη τὰ αὐτοκίνητα μὲ τοὺς παγοδρόμους τοὺς «σκιέρ» γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦμε τὴν τόσο προσφιλῆ.. ἀριστοκρατικὴ λέξη.

Ἂν ὅμως τὰ χειμερινὰ σπὸρ εἶναι μιὰ μεγάλη εὐχαρίστησις γιὰ κείνους ποὺ ξέρουν νὰ τὰ χαροῦν, δὲν εἶναι ὅμως καὶ χωρὶς κ ι ν δ ύ ν ο υ ς.

Ὁ ἀλπινισμός, ἡ παγοδρομία, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἔλεγε σήμερα κανείς: «διασκεδάζειν ἐπικινδύνως...».

Θὰ τὸ πιστεύατε ὅμως καμμιὰ φορά, πὼς ἔχει καὶ τὸ δυστύχημα, στὴν περίπτωση αὐτή, τὴν χαρά του, τὴν ἡδονή του, θἄλεγε κανείς;

Καὶ ὅμως, ὅσοι, οἱ περισσότεροι ποὺ ἔπαθαν ἀλπινιστικὸ ἢ παγοδρομικὸ δυστύχημα χωρὶς τραγικὲς συνέπειες, μπορεῖ νὰ σᾶς διηγηθοῦν ἐνδιαφέροντα πράγματα.

Π. χ. ἕνας Γάλλος φοβερὸς σκιέρ, ὁ κ. Ντυμπέφ, διηγεῖται ὕστερ' ἀπὸ ἕνα δυστύχημά του... πόσο εὐχάριστο πρᾶγμα εἶναι νὰ πέφτη κανεὶς ἀπὸ ψηλὰ μέσα σὲ μιὰ ἄβυσσο!

Ἐκείνη τὴν ὥρα, παθαίνετε ἕνα εἶδος ἀνοσίας τοῦ κινδύνου. Δὲν τὸν αἰσθάνεσθε καὶ ἀπολαμβάνετε μόνον τὴν ἡδονὴ τῆς πτώσεως, τῆς... διαδρομῆς ὡς τὸ τέρμα, ποὺ μπορεῖ καλλιστότατα νὰ εἶναι καὶ τὸ τέρμα ὅλων τῶν δεινῶν σας.

Ἕνας ἄλλος ἀφηγεῖται ὅτι ὄχι μονάχα δὲν εἶχε χάσει πέφτοντας τὸν κόσμο ἀπὸ τὰ μάτια του, ὅπως λένε, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε τώρα ὡραιότερο ἀπὸ πρίν. Ἴσως γιατὶ κινδύνευε νὰ τὸν χάσῃ...

Ἕνας τρίτος εἶχε διατηρήσει τόσο τὴν ψυχραιμία του ποὺ φρόντισε πέφτοντας, νὰ βγάλῃ τὰ γυαλιά του γιὰ νὰ μὴν τοῦ σπάσουν μόλις θὰ ἔφθανε στὸ ἔδαφος!

Ἕνας τέταρτος, ἐπιμένει νὰ περιγράφῃ μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα τὶς ὁμορφιὲς τοῦ τοπίου ποὺ διέσχιζε πέφτοντας ἀπὸ ὕψος 600 μέτρων. Εὐτυχῶς, ὅτι στὸ τέλος ἔπεσε στὲ μαλακὰ κι' ἔτσι ἡ εὐχαρίστηση τοῦ ταξιδιοῦ δὲν ὁλοκληρώθηκε μὲ ἕνα ταξίδι... συνεχείας πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Ἡ πιὸ καταπληκτικὴ ἀφήγηση, ὅμως, εἶναι τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ δορος Χάιμ, ποὺ ἔχει κάνει τελευταῖα μιὰ τρομερὴ πτώση.

«Γιὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ ἐκεῖνο ποὺ δοκίμασα μέσα στὰ λίγα δευτερόλεπτα, ποὺ βάσταζε τὸ πέσιμό μου, θὰ μοῦ ἐχρειάζετο ὁλόκληρη ὥρα. Πρῶτα-πρῶτα, δὲν ἔχασα καθόλου τὴν πνευματική μου διαύγεια. Ἀπεναντίας, αὐτὴ ἦταν καταπληκτικὰ περισσότερη ἀπὸ πρῶτα. Σκέφθηκα αἴφνης, ὅτι δὲν θἄπρεπε ποτὲ νὰ ἀφήσω νὰ μοῦ πέσῃ τὸ μπαστοῦνι μου. Καὶ δὲν τὸ ἄφησα! Ἔπειτα πῆρα διάφορες ἀποφάσεις: νὰ φωνάξω μόλις θρεθῶ στὸ ἔδαφος, νὰ πιῶ μιὰ-δυὸ σταγόνες ξύδι ἀπὸ τὸ εἰδικὸ φιαλίδιο μου κτλ. Ὅλες αὐτὲς τὶς ἀποφάσεις μου τὶς ἐξετέλεσα!».

Δὲν πιστεύομε νὰ θέλετε κι' ἄλλα ἀκόμη!

ΣΑΜΠΣ

Ζήλεια...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΝΤΕΝΟΒΑΚ

Χρόνια εἶχαν σχέσεις ὁ μηχανικὸς Πιὲρ Λαλεμὰν μὲ τὴν Ἰρὲν Σνέντερ.

Εἶχαν γνωριστῆ σ' ἕνα μέρος ποὺ σήμερα ἀντικαθιστᾶ ὅλα τὰ ρωμαντικὰ μέρη τῶν ἐρωτευμένων τοῦ παρελθόντος: σ' ἕνα ἀεροδρόμιο.

Κι' οἱ δυὸ μαζί, μεγάλοι θιασῶται τῆς ἀεροπορίας, νέοι, φλογεροί, τολμηροὶ καὶ κυριολεκτικὰ ἐρωτευμένοι μὲ τὸν οὐρανὸ καὶ τοὺς βόμβους τοῦ μοτέρ, εἶχαν ἀγαπηθῆ μὲ τὸ τρελλὸ πάθος ἐκείνων ποὺ εἶναι—ἢ ποὺ πιστεύουν πὼς εἶναι—δεμένοι ἀπ' τὸ πεπρωμένο.

Ὕστερα, ἦρθαν οἱ πρῶτες πίκρες. Μιὰ ἄλλη γυναῖκα μπῆκε στὴν ζωὴ τοῦ Πιὲρ, μιὰ ξανθὴ καὶ γοητευτικὴ νέα ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει σὲ μιὰ δεξίωση τῆς «Ἀεροναυτικῆς Λέσχης» καὶ ποὺ τὸν ἐρωτεύθηκε τρελλά, μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀφέλεια ποὺ συναντᾶ κανεὶς σπάνια σὲ γυναῖκα τῆς ἐποχῆς μας. Κι' ὁ Πιὲρ εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ αὐτὴ τὴν νεανικὴ κι' ἀγνὴ ἀγάπη ποὺ εἶχε ἀνθίσει σὰν μαγικὸ λουλοῦδι στὸν δρόμο του. Ἀρραβωνιάστηκε λοιπὸν τὴν ξανθὴ νέα καὶ σύντομα θὰ ἀναγγέλλονταν καὶ οἱ γάμοι του.

Μέσα στὴν καρδιὰ του ὅμως δὲν εἶχε πεθάνει ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν σύντροφο τόσων πτήσεων, προσπαθοῦσε ἐν τούτοις σιγὰ - σιγὰ νὰ ἀποτραβηχτῆ ἀπὸ αὐτήν. Ἡ Ἰρὲν ὅμως μάταια διέσχιζε τὸν οὐρανὸ ἀναζητώντας τὴν γαλήνη κι' ἕνα φῶς ποὺ θὰ ἔκαναν νὰ ἠρεμήση ἡ καρδιά της, ἡ βασανισμένη ἀπ' τὴν ζήλεια καὶ τὴν λαχτάρα ἑνὸς ἀγαθοῦ ποὺ κινδύνευε νὰ τὸ χάση. Ὁ Πιὲρ εἶχε πάψει νὰ τὴν ἀγαπᾶ... Ὁ Πιὲρ ἑτοιμαζόταν νὰ παντρευτῆ μιὰν ἄλλη...

⊞ ⊞

Τὸ μεσημέρι (στὶς 12½ ἀκριβῶς) τῆς 20ης Δεκεμβρίου, τὸ προσωπικὸ τοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Βιλακουμπλαί, στὸ Παρίσι, εἶδε νὰ καταφθάνουν μὲ αὐτοκίνητο ὁ μηχανικὸς Λαλεμὰν κι' ἡ Ἰρὲν Σνέντερ.

Ἡ Ἰρὲν διέταξε τοὺς μηχανικοὺς νὰ ἐφοδιάσουν μὲ βενζίνη τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Πιέρ. Ὕστερα, μπῆκαν κι' οἱ δυὸ μέσα κι' ὁ Πιὲρ κάθησε στὴν θέση τοῦ πιλότου. Ἕνα βοΰϊσμα τοῦ μοτὲρ καὶ τὸ ἀεροπλάνο σιγὰ - σιγὰ ἐκολλᾶ ἀπ' τὴν γῆ. Ὁ οὐρανὸς εἶναι γκρίζος, θλιμμένος.

Ξαφνικά, ὅμως, μονομιᾶς ἐπέρχεται τὸ ἀνεπανόρθωτο. Μόλις τὸ ἀεροπλάνο ἔφθασε στὰ τετρακόσια μέτρα, ὁ Πιὲρ ἔνοιωσε ἕνα δυνατὸ τράνταγμα στὴν σπονδυλική του στήλη. Σφίγγει μὲ τὰ γερὰ χέρια του τὰ λεβιὲ τῆς διακυβερνήσεως. Δὲν ἀντιλαμβάνεται ἀκόμα τί ἔχει συμβῆ. Νοιώθει μονάχα ἕνα ἰσχυρὸ πόνο στὴν πλάτη. "Ἐχει τὴν συναίσθηση πὼς συνέβη κάτι σοβαρό: τὰ αὐτιά του βουΐζουν, τὸ βλέμμα του θολώνει.

Εὐτυχῶς δὲν βρίσκεται πολὺ ψηλὰ καὶ μ' ἕνα ἀπελπισμένο, ἀλλὰ κι' ἐπιτυχῆ συγχρόνως χειρισμὸ κατορθώνει νὰ προσγειωθῆ σ' ἕνα χωράφι, ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Βγῆκε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο μαζὶ μὲ τὴν Ἰρέν. Εἶναι κατάχλωμη μὲ τὴν ἀπελπισία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της! Ἐκείνη εἶχε κάνει τὴν μοιραία χειρονομία: τράβηξε μιὰ πιστολιὰ στὴν πλάτη τοῦ φίλου [illegible] κι' ἐκεῖνος δὲν τὸ ἀντελήφθη, δὲν ἄκουσε τὸν πυροβολισμὸ ποὺ τὸν σκέπασε τὸ βοΰϊσμα τοῦ μοτέρ, δὲν ξέρει πὼς ἡ Ἰρὲν τὸν πυροβόλησε προδοτικά, ἴσως μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ γκρεμίση χάμω τὸ ἀεροπλάνο καὶ νὰ πεθάνουν μαζί.

Προτοῦ ὅμως προλάβῃ ὁ Πιὲρ νὰ καταλάβῃ τί εἶχε συμβῆ, ἡ Ἰρὲν ξανανεβαίνει στὸ ἀεροπλάνο καὶ χάνεται στὸν οὐρανό. Τότε, μονάχα ὁ μηχανικὸς καταλαβαίνει: βλέπει τὸ αἷμα του νὰ πλημμυρίζη τὸ χῶμα καὶ μὲ κόπο σέρνεται σ' ἕναν γειτονικὸ δρόμο ὅπου τὸν βρῆκε ἕνας σωφὲρ καὶ τὸν μετέφερε στὸ νοσοκομεῖο τῶν Βερσαλλιῶν. Ὁ Πιὲρ διηγήθηκε τὴν πτώση του χωρὶς νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθεια στὸν ἀστυνόμο.

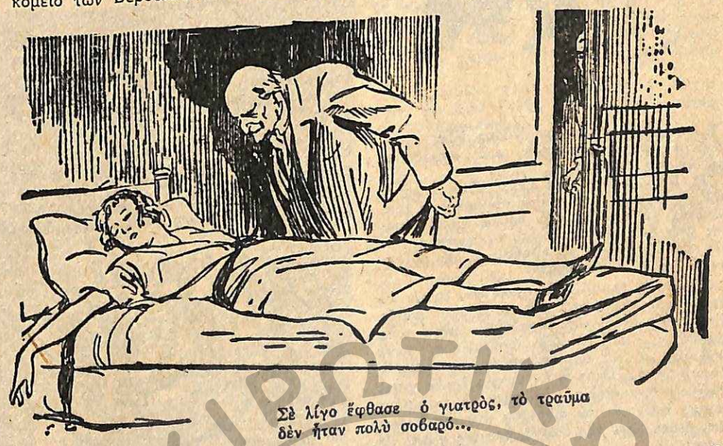

Σὲ λίγο ἔφθασε ὁ γιατρὸς, τὸ τραῦμα δὲν ἦταν πολὺ σοβαρό...

⊞ ⊞

Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ Ἰρὲν μὲ τὸ ἀεροπλάνο εἶχε γίνει ἄφαντη.

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ σκοτείνιαζε, στὸν ὁρίζοντα τοῦ Σέλσεϋ Μίλλ εἶδαν ἕνα ἀεροπλάνο νὰ πλησιάζῃ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης καὶ νὰ προσγειώνεται κάπως ὁρμητικά.

Ὁ Ἰδιοκτήτης τῆς ἀγρεπαύλεως ἔσπευσε, μαζὶ μὲ τὴν τοπικὴ ἀστυνομία, πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε προσγειωθῆ τὸ ἀεροπλάνο. Καὶ εἶδαν μέσα μιὰ γυναῖκα μὲ τὸ κεφάλι βουτηγμένο στὰ αἵματα.

Τὴν μετέφεραν ἀμέσως στὴν ἀγρέπαυλη καὶ τὴν ξάπλωσαν σ' ἕνα ντιβάνι. Σὲ λίγο ἔφθασε ὁ γιατρὸς, τὴν ἐξέτασε: τὸ τραῦμα της δὲν ἦταν καὶ πολὺ σοβαρό, δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ τῆς πάρῃ καμμιὰ θετικὴ ἐξήγηση. Ἡ γυναῖκα ἰσχυρίστηκε πὼς εἶχε χάσει τὸν δρόμο της, πὼς ἔμεινε χωρὶς βενζίνη κι' οὔτε κὰν ἤξερε πὼς εἶχε γκρεμιστῆ στὴν Ἀγγλία. Τὴν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο.

Τὸ βράδυ, ἀπάνω στὸ παραλήρημα ποὺ τῆς ἔφερε ὁ πυρετός, ἡ νέα πρόφερε συχνὰ τὸ ὄνομα «Πιὲρ!»

Ὕστερα, φάνηκε σὰν νὰ ἡσύχαζε. Τὸ ὄμορφο πρόσωπό της φανέρωνε μιὰ ἐγκαρτέρηση, μιὰν ὑποταγὴ σὲ κάτι τὸ ἀνώτερο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀντισταθῆ καμμιὰ θέληση...

⊞ ⊞

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ξύπνησε μὲ ἐφιάλτες. Ἡ Ἰρὲν—γιατὶ αὐτὴ ἦταν— ἔβλεπε μέσα στὸ σκοτάδι, μὲ κλειστὰ μάτια μάλιστα, μπροστά της τὸ ματωμένο πτῶμα τοῦ φίλου της... ἐκείνου ποὺ εἶχε σκοτώσει μὲ τὰ ἴδια της χέρια γιὰ νὰ μὴν κλέψῃ μιὰ ἄλλη τὴν ἀγάπη του... τὴν ἀγάπη ποὺ ἀνῆκε στὴν Ἰρέν! Τὸ βλέμμα τοῦ Πιέρ ἦταν τόσο γλυκὸ, τόσο πονεμένο...

«Τί φταίω ἐγώ, ψιθύριζε ἡ Ἰρὲν ἀπάνω στὸ παραλήρημά της... Ζήτησα τὸν θάνατο, μὰ κι' αὐτὸς μὲ περιφρόνησε ὅπως ἐσύ, Πιέρ, περιφρόνησες τὸ ἔρωτά μου. Κι' αὐτὸς δὲν μὲ δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά του...»

⊞ ⊞

Τὰ ξημερώματα, ἔκπληκτες οἱ νοσοκόμες δὲν βρῆκαν τὴν ἀεροπόρο στὸ κρεβάτι της. Εἶχε κατορθώσει νὰ φύγῃ τὴν νύχτα ἀπὸ τὸ παράθυρο, παρα τὸ τραῦμα της, χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτή. Τὸ ἀεροπλάνο της ἔλειπε ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶχε προσγειωθῆ. Μέσα στὴν νύχτα, ἡ Ἰρὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τὸ γεμίση μὲ βενζίνη καὶ νὰ ἀνυψωθῆ.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες τὸ ἀεροπλάνο βρισκόταν κατατσακισμένο, σὲ ἐρείπια, μὲ τὸ πτῶμα τῆς δυστυχισμένης Ἰρὲν ἀπηνθρακωμένο. Ἡ αὐτοψία ἀπέδειξε ὅτι ἡ πτώση τοῦ ἀεροπλάνου δὲν ὀφείλοταν σὲ βλάβη τῶν μηχανημάτων. Οἱ τύψεις ἔκαναν τὴν Ἰρὲν, ποὺ πίστευε πὼς εἶχε σκοτώσει τὸν λατρευτό της, νὰ ξαναζητήση τὸν θάνατο ποὺ θὰ τὴν ἔφερνε πιὸ κοντά του, τὸν θάνατο στὸ πεδίον ὅπου τοὺς εἶχεν ἐνώσει ἡ ζωὴ στὸν ἀπέραντο αἰθέρα ὅπου οἱ μεγαλύτερες τραγῳδίες εἶναι σὰν ἀσήμαντα δραματάκια...

Κ. ΝΤΕ ΝΟΒΑΚ

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ

Οἱ Ἄγγλοι, εἶναι, ὡς γνωστόν, ἄνθρωποι τῶν παραδόσεων. Ἀλλὰ δὲν φθάνουν καὶ μέχρι τῆς γελοιοποιήσεώς των. Ἔτσι, οἱ Ἄγγλοι δικαστὲς τοῦ Γκερνεσέϋ τιμώρησαν αὐστηρά, μὲ πρόστιμο 20.

000 φράγκων τὸν μίστερ Τόμας Ρόντ γιατὶ τόλμησε νὰ κινηματοποιήση μιὰ παράδοση, γιὰ ἀνόητη ἀφορμή.

Ἡ ἱστορία ἔχει ὡς ἑξῆς: Στὸ Γκερνεσέϋ, ὑπῆρχε ἡ συνήθεια ὁ ἀδικούμενος ἀπὸ κάποιον νὰ βγαίνη στὸ δρόμο συνοδευόμενος ἀπὸ δυὸ μάρτυρας καὶ νὰ φωνάζη μὲ ὅλη του τὴ δύναμη «Βοήθεια! Μὲ ἀδίκησαν! Ζητῶ δικαιοσύνη!».

Κάποτε ἡ ἑταιρία τοῦ γκαζιοῦ, ἔκοψε τὸ ἀέριο στὸ σπίτι τοῦ μίστερ Ρόντ. Αὐτὸς θυμήθηκε τότε τὴν παράδοση, πῆρε τοὺς μάρτυρας, καὶ σὲ λίγο ἀναστάτωνε τοὺς δρόμους μὲ τὶς ἀγριοφωνάρες του: «Ζητῶ δικαιοσύνη». Ὅταν ἡ ἀστυνομία ἔμαθε γιατὶ ζητοῦσε δικαιοσύνη, τὸν πῆρε μὲ τοὺς μάρτυρές του καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ αὐτόφωρο ἐπὶ διαταράξει τῆς κοινῆς ἡσυχίας γιὰ τὸ τίποτε!

⊞ ⊞

440 ΩΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τὶς μέρες αὐτὲς ἐπανελήφθη ἀπὸ τὸν Γάλλο ποντοπόρο κ. Μαρὲν Μαρῆ τὸ κατόρθωμα τοῦ Ἀλλαὶν Ζερμπώ, ἀλλὰ ὑπὸ ἄλλες συνθῆκες. Ὁ Μαρὲν Μαρῆ κατώρθωσε νὰ διασχίση μόνος μέσα σὲ 440 ὧρες τὸν Ὠκεανὸ μέσα σ' ἕνα μικροσκοπικὸ πλοιάριο, τὴν «Ἀρλιέττ» ποὺ ἔχει τὴν ἐμφάνιση ἑνὸς βαποριοῦ ὅμοιο μὲ ὅλα τὰ ἄλλα, ἀλλὰ χωρὶς τὴν κινητήριο δύναμη καὶ τὶς διαστάσεις καὶ τὰ μέσα καὶ τοῦ μικροτέρου φορτηγοῦ.

Πραγματικά, ἡ «Ἀρλιέττ» ποὺ εἶνε σκάφος τελειότατο, ἀπὸ μηχανικῆς ἀπόψεως, ἔχει μηχανὴ μικρότερη 3.000 φορὲς ἀπὸ τὴν μηχανὴ τῆς «Νορμανδίας» καίει μαζοῦτ 2.000 φορὲς λιγώτερο ἀπὸ τὸ μεγαλείτερο ὑπερωκεάνειο, καὶ ἀντὶ 1300 ἄνδρες πλήρωμα, εἶχε 1 μόνον τὸν κ. Μαρέν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἄχρηστο, γιατὶ τὸ πλοῖο πηγαίνει μόνο του χάρις στὰ αὐτόματα μηχανήματα κυβερνήσεως ποὺ διέθετε. Ἔτσι ὁ Μαρὲν Μαρῆ, ἀφοῦ κανόνιζε τὴν πορεία του καθότανε καθ' ὅλο τὸ ταξίδι στὴν πλώρη τοῦ βαποριοῦ του καὶ ἀπολάμβανε... τὰ ὡραῖα τοπία τοῦ Ὠκεανοῦ!

⊞ ⊞

ΠΩΣ ΚΑΘΙΕΡΩΘΗΚΕ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ «ΝΤΑΙΗΒΣ»

Εἶναι γνωστὸ σ' ὅλους τοὺς φιλάθλους τὸ κύπελλο «Νταίηβις», τὸ περίφημο αὐτὸ ἔπαθλο ποὺ ἔδωκε τὸ ὄνομά του στοὺς ἀγώνας ἀντισφαιρίσεως ποὺ γίνονται κάθε χρόνο στὸ Οὐϊμπλεντον τῆς Ἀγγλίας.

Νὰ τώρα καὶ ἡ ἱστορία του:

Στὰ 1899 ὁ Ἀμερικανὸς μίστερ Ντουάϊτ Φ. Νταίηβις, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Λουδοβίκο, εἶχε τὴν ἰδέα νὰ προσφέρη ἕνα κύπελλο τὸ ὁποῖο θὰ δινότανε ὡς ἔπαθλο στὴν ὁμάδα

ποὺ θὰ κέρδιζε ἕναν ἀγώνα τέννις μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Μεγάλης Βρεττανίας. Τὸ μάτς αὐτὸ ἦταν μοναδικό, δὲν ἐπρόκειτο δηλαδὴ νὰ ἐπαναληφθῆ.

Ὁ κ. Νταίηβις ὅμως τόσο συνεκινήθη ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ παιχνιδιοῦ ποὺ ἐδήλωσε ὅτι θὰ ἐξακολουθήση νὰ ἀθλοθετῆ τὸ κύπελλό του. Φρόντισε μάλιστα νὰ ἐξασφαλίση καὶ μετὰ θάνατον, μὲ ἀνάλογο κληροδότημα, τὴν ἀπονομὴ τοῦ κυπέλλου του, τὸ ὁποῖο ἔτσι, ὑπάρχει ὥς σήμερα, δίνοντας τὸ ὄνομά του σ' ἕναν πραγματικὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα, ποὺ γίνεται ὅμως. στὴν Ἀγγλία πιά.

⊞ ⊞

ΓΙΑΤΙ ΑΛΗΤΕΥΟΥΝ;

Ἕνας Ἄγγλος κοινωνιολόγος, σκέφθηκε νὰ κάνη μιὰ πολὺ πρωτότυπη ἔρευνα: ρώτησε 2.000 ἄλητες ποὺ συνήντησε σὲ διάστημα λίγων μηνῶν στὰ βόρεια τῆς Μεγ. Βρετανίας, γιὰ ποιὸ λόγο ἀλήτευαν.

Καὶ πῆρε περιεργότατες, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀπαντήσεις.

653 ἄλητες τοῦ ἀπήντησαν ὅτι γύριζαν ἐδῶ καὶ κεῖ γιὰ νὰ βροῦν μιὰ δουλειὰ ὅπως τὴν ἤθελαν.

445 ἀπήντησαν ὅτι γύριζαν... γιὰ νὰ μὴ βροῦν καμμιὰ δουλειά!

408 ἔδωκαν διάφορες ἀπαντήσεις μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ περισσότερες νοστιμότατες.

ὅπως π.χ. αὐτή, ἐδῶ «γυρίζω γιὰ νὰ δίνω δουλειὰ στὰ σκυλιὰ τῶν δρόμων, νὰ μὲ κυνηγᾶνε!».

301 ἀπήντησαν ὅτι ἀλήτευαν γιατὶ ἡ δουλειὰ αὐτὴ εἶναι πολὺ καλλίτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη, νὰ κερδίζης τὸ ψωμί σου μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου σου!

Καὶ τέλος, 193 ἀλήτευαν περιμένοντας νὰ τοὺς πέση ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἡ τύχη!...

⊞ ⊞

ΤΟ ΡΑΓΚΜΠΥ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Τὰ σπὸρ ἄρχισαν νὰ δαιμονίζουν τώρα καὶ τοὺς ἀγρίους. Ἔτσι, τὶς μέρες αὐτὲς ἔγινε στὴν Σαλάμπα τῆς Νέας Γουϊνχας, ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον «μάτς» ράγκμπυ στὸ ὁποῖο θεαταὶ ἦσαν ὅλο ἰθαγενεῖς:

Τὸ παιχνίδι προχωροῦσε θαυμάσια καὶ οἱ μαῦροι φίλαθλοι ἦσαν κατενθουσιασμένοι, ὁπότε ξαφνικὰ οἱ παῖκται μπλέκονται σὲ μιὰ ἀπὸ τῆς ὄχι σπάνιες φάσεις ποὺ παρουσιάζει ἕνας ἀγὼν ράγκμπυ, σὲ μιὰ «μ ε λ έ» ὅπως τὴν λένε στὴν γλῶσσα τοῦ παιχνιδιοῦ. Οἱ ἰθαγενεῖς βλέποντας τοὺς παίκτας μαζευμένους ὅλους σ' ἕνα μέρος, ἐνῷ στὰ πόδια τους δεινοπαθοῦσε ἡ μπάλλα σηκώνονται καὶ ἀφήνουν τὸν γήπεδο τρέχοντας πρὸς τὶς καλύβες των. Νόμισαν ὅτι οἱ παῖκται εἶχαν τσακωθῆ μεταξύ των καὶ ἔτρεχαν νὰ πάρουν τὰ ὅπλα τους γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν ὁ καθεὶς τὴν εὐνοουμένη ὁμάδα του!

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΛΥΡΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

Νέλλη Μιλάτση

Ἀνέκαθεν, ἡ Νέλλη, κόρη τοῦ γιουγκοσλαύου μηχανολόγου Μιλάτση καὶ τῆς αὐστριακῆς βαρωνίδος φὸν Σοῦσεκ, ἔτρεφε μεγάλη ἀγάπη πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τὸν ἀρχαῖο πολιτισμό της καὶ τὸν φωτεινὸ ἥλιο της. Στὴν Τεργέστη ὅπου ἔμενε ἡ οἰκογένεια Μιλάτση, ζοῦσε τότε ὁ διαπρεπὴς Ἕλλην καθηγητὴς Ποφάντης ποὺ ἀνέλαβε νὰ διδάξη στὴν νεαρωτάτη Νέλλη τὰ ἑλληνικά. Ἡ μαθήτρια ἦταν ἐνθουσιώδης καὶ τὰ μαθήματα ἦταν φυσικὸ νὰ πηγαίνουν μὲ χαρά. Δὲν ἦταν ὅμως μονάχα ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἑλλάδα ποὺ ἔκανε τὴν Νέλλη νὰ μαθαίνη αὐτὴ τὴν γλῶσσα. Ἦταν στὴ μέση κι' ἕνας σκοπός... πιὸ πρακτικός: ὁ Μιλάτση ἤθελε νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Ἑλλάδα. Καὶ πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ καιρὸ ὅλη ἡ οἰκογένεια ἀποβιβαζόταν στὴν Κέρκυρα ὅπου ὁ γιουγκοσλαῦος μηχανολόγος εἶχε διορισθῆ ὑποπρόξενος. Τότε, συνέβη τὸ πιὸ νόστιμο ἴσως ἀνέκδοτο ποὺ θάχη ποτὲ νὰ διηγηθῆ καλλιτέχνης: ἡ Νέλλη, μόλις πάτησε τὸ πόδι της στὴν Κέρκυρα, ἔσπευσε νὰ κάνη ἐπίδειξη τῶν γνώσεών της: «Νὰ πῆς στὸν βαστάζο νὰ μᾶς συνοδεύση μὲ τὶς ἀποσκευές» τῆς εἶπε ὁ Μιλάτση Ἰταλικά, μὲ πλήρη πεποίθηση πὼς τὰ μαθήματα τοῦ Ποφάντη θὰ εἶχαν κάνει ξεφτέρι τὴν κόρη του. Ἡ Νέλλη μετέφρασε τὴν φράση στὴν ἑλληνική. Κατάπληξη: ὁ βαστάζος τὴν κύτταζε μὲ γουρλωμένα μάτια... σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε τίποτα! Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὸν θυρωρὸ τοῦ ξενοδοχείου ὅπου κατέλυσαν! Τὰ πράγματα δὲν ἄργησαν νὰ ξεκαθαρίσουν: ἁπλούστατα, ἡ Νέλλη εἶχε διδαχθῆ... τὴν ἀρχαία ἑλληνική! Ὁ διαπρεπὴς ὁμηριστὴς Ποφάντης τὴν εἶχε κάνει ξεφτέρι... στὴν «Ἰλιάδα» ὅμως, στὴν «Ὀδύσσεια» καὶ σὲ ὅλο τὸ ἀρχαῖο ρεπερτουάρ! Κι' ἔτσι, ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως τοὐλάχιστον, οἱ γνώσεις τῆς νεαρᾶς Νέλλης... δὲν χρησίμευαν σὲ μεγάλα πράγματα!

⊞ ⊞

Ἡ μόρφωση τῆς Νέλλης δὲν περιωρίστηκε στὴν ἀρχαία ἑλληνική. Ἡ νέα εἶχε δίψα νὰ μάθη τραγοῦδι, γιατὶ εἶχε καλὸ μέταλλο καὶ μουσικότητα—αὐτὸ τὸνοιωθε μηχανικὰ ὅταν ἐπανελάμβανε ἀπὸ μνήμης ὅποιο ρεφραίν τῆς ἐντυπωνόταν. Μελέτησε μὲ τὴν γερμανικὴ μέθοδο, ἀργότερα ὅμως διδάχτηκε καλλίτερα στὰ χέρια τῆς λαμπρᾶς καθηγητρίας κ. Φωκᾶ.

Καὶ τέλος, βρῆκε μιὰ πολὺ καλὴ καὶ στοργικὴ διδασκαλία στὴν σχολὴ τῆς κ. Ἐλβίρας ντὲ Ἰντάλγκο.

⊞ ⊞

Ἡ Νέλλη Μιλάτση ἀγαπᾶ τὴν Ἑλλάδα, τὴν δεύτερη πατρίδα της, ὅπου κατ' ἐπανάληψιν τὴν ἀκούσανε οἱ φίλοι τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ τραγουδιοῦ στὴν «Λουκία». Ἰδιαιτέρως ὅμως, ἀγαπᾶ τὴν Ζάκυνθο, τὸ ρωμαντικὸ «φιόρο τοῦ Λεβάντε» καὶ τὴν Κεφαλληνία. Τὴν Ζάκυνθο... πρὸ παντός! Ὄχι μονάχα γιὰ τὴν εὐγενικὴ ὑποδοχὴ ποὺ τῆς ἐπεφύλαξε. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν ὑποστήριξη τῆς μουσικῆς κριτικῆς τοῦ ὡραίου νησιοῦ τοῦ Ἰονίου.

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τραγούδησε «Ριγολέττο», μπροστὰ στὸ κοινὸν τῆς Ζακύνθου, τῆς ἐπιφυλάσσετο μιὰ θερμὴ ὑποδοχή... ἀλλὰ ἡ Νέλλη εἶχε τόσο τράκ, ποὺ φοβήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι θὰ ἀνέβαλλε τὴν παράσταση. Τώρα, πῶς τῆς εἶχε κολλήσει τὸ τράκ; Μυστήριο. Πάντως, οἱ κριτικοὶ τῆς νήσου, ἀφοῦ ἐπαίνεσαν τὸ ταλέντο, τὴν φωνή, τὴν ὑπόκρισή της, πρόσθεσαν μὲ λεπτότητα: «Ἡ δεσποινὶς Νέλλη Μιλάτση νὰ εἶναι λιγώτερο δειλὴ ἐφ' ὅσον μάλιστα ἔχει τὴν δύναμη νὰ φέρη εἰς πέρας τὸ ἔργον της...».

Γι' αὐτό, τὴν δεύτερη φορὰ ποὺ πῆγε στὴν Ζάκυνθο, ὅταν τραγούδησε «Λουκία» ἡ Νέλλη εἶχε ἀποβάλει ὁλωσδιόλου δειλίες, δισταγμοὺς καὶ τράκ κι' ἐμφανίσθηκε πάνοπλη... γιὰ νὰ κατακτήση τὸ κοινόν. Καὶ τὸ θάρρος της αὐτὸ ὀφειλόταν κατὰ μέγα μέρος στὴν κριτικὴ ποὺ ὅταν εἶναι ψυχολογημένη καὶ στέκεται πρὸ παντὸς στὴν καλλιτεχνικὴ ἀποστολή της ὑποβοηθεῖ τὸν καλλιτέχνη καὶ τὸν διδάσκει, ἐκπληρώνοντας τὸν καθαυτὸ σκοπό της.

Ἡ ὑψίφωνος Νέλλη Μιλάτση.

⊞ ⊞

Στὴν Θεσσαλονίκη, στὰ «Διονύσια», ἡ Νέλλη, τραγούδησε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἄρια τῆς «Τραβιάτας» ποὺ εἶχε διδαχτῆ. Ἔνοιωθε βέβαια χτυποκάρδι, μὰ ἔλα ποὺ ἡ πεποίθησή της ὅτι θὰ ἐπετύγχανε ἦταν πιὸ ἰσχυρά! Κι' ἐπέτυχε... Ὁ κόσμος τὴν χειροκρότησε, τὸ ὄνομά της ἄρχισε νὰ προφέρεται μὲ κρίσεις κολακευτικὲς στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους... Ἡ Ἑλλάδα ὅμως δὲν ἦταν Εὐρώπη κι' ἡ Νέλλη ἄρχισε νὰ ὀνειρεύεται διεθνεῖς θριάμβους...!

⊞ ⊞

Ταξιδεύοντας μὲ τὴν οἰκογένειά της, ἡ Νέλλη εἶχε καταλύσει στὸ «Γκράντ-Ὀτέλ» τοῦ Σέμμεριγκ, τὶς παραμονὲς τοῦ νέου ἔτους. Τὴν πρωτοχρονιὰ ἀκριβῶς, στὸ ξενοδοχεῖο της ἐξερράγη ἕνα μεγάλο σκάνδαλο... κι' ἀφορμὴ ὑπῆρξε ἡ Νέλλη... ἢ μᾶλλον τὸ «μουσικὸ ἔνστικτό της» τὸ «μουσικὸ αὐτί», ὅπως λέμε. Στὴν αἴθουσα συναυλιῶν τοῦ «Γκράντ-Ὀτέλ», ὅπου εἶχε μαζευτῆ ὁ κόσμος νὰ ἀκούση μουσική, μιὰ γερμανίδα τραγουδίστρια—ὡραία γυναῖκα... μὲ πολὺ ἀντιπαθητικὴ φωνὴ ὅμως—ἄρχισε νὰ τραγουδάη τὴν ἄρια τῆς «Τραβιάτας»... κατὰ τρόπον ἄθλιον! Ἡ Νέλλη σκέφτηκε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ φύγη γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀκούση, ἡ ἀγανάκτησή της ὅμως τὴν ἔκανε νὰ ὁρμήση πρὸς τὴν γερμανίδα καὶ νὰ τῆς φωνάξη:

—Ὡς ἐδῶ... καὶ μὴ παρέκει! Σταθῆτε, νὰ σᾶς δείξω ἐγὼ πῶς τραγουδοῦν «Τραβιάτα!».

Σκάνδαλον! Ἡ τραγουδίστρια ἔγινε κατακόκκινη... καὶ τῆς κόπηκε ὁλωσδιόλου ἡ λίγη φωνὴ ποὺ εἶχε! Ἡ Νέλλη τὴν ἀντικατέστησε—λόγῳ αἰφνιδίας ἀδιαθεσίας τῆς—καὶ τραγούδησε τόσο ὄμορφα ποὺ οἱ πελάτες τοῦ ξενοδοχείου τῆς ἔστειλαν ὅλα τὰ μπουκέτα ποὺ εἶχαν γιὰ τὸ καλὸ τοῦ καινούργιου χρόνου!

⊞ ⊞

Στὴν Ὀστάνδη ὡς ἀνεξάρτητο νούμερο σ' ἕνα πρόγραμμα «Συμφωνικῆς» ἡ Νέλλη τραγούδησε μπροστὰ στὴν Βασίλισσα τοῦ Βελγίου—τότε πριγκήπισσα Ἄστριδ—τὸν «Μαγεμένο Αὐλό» τοῦ Μότζαρτ καὶ τὴν ἄρια τῆς «Λουκίας». Τὰ συγχαρητήρια ὅμως τῆς πριγκηπίσσης Ἄστριδ καὶ τῶν ἄλλων ἐπισήμων δὲν συγκίνησαν τὴν Νέλλη τόσο, ὅσο τὰ χειροκροτήματα μιᾶς γυναίκας ποὺ καθόταν στὴν πρώτη σειρὰ κι' εἶχε σηκωθῆ ὄρθια, ἀπὸ τὸν τρελλὸ ἐνθουσιασμό της: ἦταν ἡ γερμανίδα τραγουδίστρια τοῦ «Γκράντ-Ὀτέλ» τοῦ Σέμμεριγκ, ποὺ τὴν εἶχε νικήσει ἡ τέχνη τῆς ἀνταγωνιστρίας της!

⊞ ⊞

Δὲν εἶναι ὅμως μονάχα ἀρίστη «λετζέρα» ἡ Μιλάτση. Ἔχει κι' ἄλλο ταλέντο ποὺ θάπρεπε νὰ ἦτε» συνυφασμένο μὲ τὸ τραγοῦδι, στοὺς καλλιτέχνας τοῦ μελοδράματος. Μιὰ μέρα, στὴν Βιέννη, ἡ Νέλλη ἔπαιξε «Τραβιάτα»... χωρὶς μουσικὴ καὶ τραγοῦδι. Πρωταγωνίστησε στὸν ρόλο τῆς Μαργαρίτας Γκωτιέ, στὴν «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας». Ἡ παράσταση ἦταν γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπό... κι' αὐτὸ σκεφθῆτε μόνο: πὼς ἐπανελήφθη ἑφτὰ φορές! Κι' ὅταν ἀργότερα, ἡ Νέλλη ἔπαιξε, στὴν Θεσσαλονίκη, στὸν «Πειρασμὸ» τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Γρ. Ξενοπούλου, ἡ κριτικὴ τῆς ἔγραψε: «...πῶς δὲν εἶναι μονάχα μιὰ διακεκριμένη ἀοιδός, ἀλλὰ ἔχει καὶ μεγάλη δραματικὴ φλέβα...».

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

Μάγοι καὶ ψευδοπροφῆτες

ΟΡΓΑΝΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ὁ πολιτισμὸς μπορεῖ νἄχῃ προχωρήσει πολύ, μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐφεύρει τὴν τηλεόραση, τὴν τηλεφωτογραφία καὶ ν' ἀνάβῃ τὰ φῶτα τοῦ Σίνδνεῦ ἀπὸ τὸ Λονδίνο, δὲν κατώρθωσε ὅμως ἀκόμη νὰ πείσῃ τὸν κόσμο, τὸν πολύ κόσμο, νὰ παύσῃ νὰ πιστεύῃ σὲ μερικὰ πράγματα καὶ νἄχῃ τὶς δεισιδαιμονίες του.

Ἔτσι, μ' ὅλα τὰ νομοθετικὰ μέτρα ποὺ ἔχουν ληφθῆ στὰ πολιτισμένα κράτη, ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ἀνθῆ, νἆναι δηλαδὴ πολὺ προσοδοφόρο γι' αὐτοὺς ποὺ τὸ ἐξασκοῦν ἐπάγγελμα: τοῦ μάγου καὶ τοῦ προφήτου τοῦ μέλλοντος «Ἱεροφάντιδές» του σχεδὸν ἀποκλειστικῶς γυναῖκες, οἱ χαρτοῦδες, οἱ φλυτζανοῦδες, αὐτὲς ποὺ κυττάζουν τὰ ἄστρα καὶ ὅλη ἡ συνομοταξία τῶν κομπογιαννιτῶν, ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερα ἀκόμη νὰ προσφέρουν τὶς ἀμφίβολες ὑπηρεσίες τους στὸν γυναικεῖο ἰδίως κόσμο, ποὺ πληρώνει πολὺ ἀκριβὰ συχνὰ τὴν εὐπιστία του καὶ τὶς δεισιδαιμονίες του.

⊞ ⊞

Ἂν ὅμως σήμερα οἱ μάγισσες καὶ οἱ προφῆτιδες εἶναι ἁπλῶς ἐπαγγελματίες, λίγο ἀσυνείδητοι ὀβέβαια καὶ πολὺ ἔξυπνοι, ποὺ περιορίζονται στὸ νὰ μαζεύουν μονάχα εἰκοσάδραχμα ἢ καὶ πενηντάδραχμα, ἄλλοτε, σὲ παλαιότερες ἐποχὲς ἦσαν τύποι ἐπικίνδυνοι ποὺ εἴτε εὐαισθησία, εἴτε χωρὶς νὰ θέλουν, γινόντανε παραίτιοι μεγάλων, πολλὲς φορὲς καταστροφῶν μὲ συνεργοὺς βέβαια τὶς προλήψεις καὶ τὶς δεισιδαιμονίες τοῦ κόσμου.

Θὰ σᾶς ἀναφέρομε μερικὰ περιστατικά.

Πρὶν δεκαπέντε χρόνια, ἕνα φρικιαστικὸ ἔγκλημα διεπράττετο σὲ μιὰ ἀγρέπαυλη τοῦ Φρεσσοῦ, κοντὰ στὸ Νεράκ, στὴν Γαλλία.

Ὁ πεθερὸς τοῦ ἐκμισθωτοῦ τοῦ ἀγροκτήματος, σκότωνε τὸν γαμπρό του γιατὶ τὸν θεωροῦσε... γρουσούζη. Ἔτσι τοῦ εἶχε πῆ ἕνας μάγος ποὺ εἶχε μεγάλη φήμη στὴν περιφέρεια.

Ἦταν καιρὸς ποὺ οἱ δουλειὲς τοῦ ἀγροκτήματος δὲν πήγαιναν διόλου καλὰ καὶ ἀφοῦ τοῦ κάκου ὁ πεθερός τοῦ ἐκμισθωτῆ ζήτησε νὰ βρῇ τοὺς λόγους τῆς κακοδαιμονίας αὐτῆς, πῆγε στὸ τέλος νὰ συμβουλευθῆ καὶ τὸν μάγο...

«Ὁ γαμπρός σου εἶναι πολὺ γρουσούζης, τοῦ εἶπε αὐτός, ἔνει πολὺ κακὸ μάτι γι' αὐτὸ δὲν πάνε οἱ δουλειές σας καλά. Τίποτε ἄλλο δὲν εἶπε ὁ μάγος. Αὐτὰ τὰ λίγα ὅμως ποὺ εἶπε ὁ μάγος ἔφθασαν γιὰ νὰ βάλουν στὸ μυαλὸ τοῦ ἐξημμένου γέρου τὴν ἰδέα τοῦ ἐγκλήματος. Ἀποφάσισε αὐτὸς νὰ ξεκάνῃ ὁπωσδήποτε τὸν γαμπρό του! Καὶ ἕνα βράδυ ἐκεῖ ποὺ κοιμόταν τοῦ σπάνει τὸ κεφάλι μ' ἕνα ρόπαλο, τὸν ράβει μέσα σ' ἕνα σακκὶ καὶ τὸν ρίχνει στὸν ποταμό.

Ὅταν τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας ἔμαθαν τὸ ἔνκλημα καὶ τοὺς λόγους ποὺ ὑπεκίνησαν τὸν δράστη, τὸ ἐνέκριναν ἀσυζητητεί!

⊞ ⊞

Φυσικὰ καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ νόμοι προέβλεπαν καὶ γιὰ τοὺς μάγους, ὡς κακοποιὰ στοιχεῖα κατ' ἐξοχὴν ἐπικίνδυνα, καὶ μάλιστα ἦσαν πολὺ αὐστηροί, γιατὶ ἔφθασαν ὡς στὸ σημεῖο νὰ καῖνε τοὺς μάγους ζωντανοὺς, ἀλλὰ ὑπῆρχε ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος καὶ ὁ λαὸς ποὺ ἐπροστάτευε τοὺς μάγους, δὲν τοὺς κατήγγελλε ποτὲ καὶ κάποτε τοὺς ἀποσποῦσε καὶ διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δημίων τους!

Ἡ Ἐκκλησία ἰδιαιτέρως κατεπολέμησε τὴν μαγεία.

Μιὰ ἀπόφαση τῆς Συνόδου τοῦ Λατερανοῦ ἔλεγε:

«Κάθε μάγος ἢ μάντης, ἢ ἄλλος παρόμοιος ποὺ θὰ ἐφωράτο, δηλητηριάζω ἢ βλάπτων τοὺς πολίτας καὶ τὰς περιουσίας των μὲ τὰς μαγγανείας του καὶ τὶς διαβολικές του ἐνέργειες θὰ συλληφθῆ καὶ θὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τῆς πυρᾶς...».

Πολλὲς φορὲς ὅμως γινότανε καὶ μεγάλες ἀδικίες, καὶ φρικαλέα λάθη. Μαζὶ μὲ τοὺς μάγους δηλ. καιγότανε καὶ ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέση μὲ τὴ μαγεία ποὺ ἦσαν ἁπλῶς ἄρρωστοι.

Ἔτσι ἔκαιγαν καὶ τοὺς δυστυχισμένους τρελλούς, γιατὶ τοὺς φανταζόταν ὅτι τοὺς

Δίκη μάγισσας στὸν μεσαίωνα.
(γελοιογραφία τῆς ἐποχῆς)

κατεῖχε ὁ δαίμονας! Γιὰ νὰ κάψουν δὲ τὸν Σατανά, ἔκαιαν καὶ τὸν ἄνθρωπο! Δηλαδὴ ὅ,τι κάμνομε σήμερα μερικοί, μεταφορικῶς: γιὰ νὰ κάψωμε τὸν ψύλλο, καῖμε ὁλόκληρο πάπλωμα!

⊞ ⊞

Ἔχει ὅμως καὶ τὴν φαιδρὰ ὄψη του τὸ πρᾶγμα. Ἰδίως στοὺς συγχρόνους χρόνους.

Κάποτε ὄχι πρὸ πολλοῦ, ζοῦσε στὸ Παρίσι, ἕνας μάγος ποὺ ἦταν γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ὁ Κόκκινος Μάγος».

Αὐτὸς ὁ μάγος ζοῦσε σὰν ἥσυχος ἀστὸς σ' ἕνα πλούσιο διαμέρισμα καὶ πολλὲς φορὲς εἶχε μπερδεψοδουλειὲς μὲ τὴν δικαιοσύνη. Πουλοῦσε διάφορα «φυλαχτά» καὶ «μασκοτίτσες» σὲ τιμές... ὡρισμένες! Ἀπὸ 13 φράγκα ὡς... ἑνάμισι φράγκο! Ἐννοεῖται ὅτι ὁ μάγος μαζὶ μὲ τὰ «μαγικά» ποὺ πουλοῦσε στὴν πελατεία του, ἔδινε καὶ τὸν τρόπο τῆς χρησιμοποιήσεως.

Εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος, σὰν νὰ λέμε, ὁ «κόκκινος μάγος»!

Δὲν πουλοῦσε ὅμως μονάχα φυλαχτά. Πουλοῦσε καὶ κάποιο «μοιραῖο νερό» ποὺ χάριζε τὴν εὐτυχία στοὺς μέν... καὶ τὴν συμφορὰ στοὺς δέ! Πόσες ζηλότυπες γυναῖκες δὲν ἀγόραζαν «μοιραῖο νερὸ» γιὰ νὰ νικήσουν τὴν ἀντίζηλό τους ἢ νὰ ἐπισπεύσουν τὸν θάνατο τοῦ γέρου θείου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κληρονομήσουν!

Ὁ δικαστὴς, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου τὸν ἐξεσήγαγον, ρώτησε τὸν κατηγορούμενο μάγο:

—Πιστεύεις, ἀτομικῶς, στὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν φυλαχτῶν σου;

—Ἀτομικῶς, δὲν πιστεύω, ἀπήντησε. Εἶμαι ὅμως πεπεισμένος πὼς εἶναι ἀποτελεσματικὰ γιὰ ὅσους πιστεύουν.

—Καὶ τὸ «μοιραῖο νερό» ἀπὸ ποῦ τὸ παίρνεις;

—Ἀπ' τὸ ρομπινὲ τῆς κουζίνας.

Ὡς κι' οἱ πελάτες του ἀκόμα ξεκαρδίστηκαν στὰ γέλοια!

⊞ ⊞

Γιατὶ τέτοια εἶναι ἡ τύχη τῶν ἐκμεταλλευτῶν τῆς ἀνθρωπίνης εὐπιστίας. Πολὺ σπάνιοι στὸν κόσμον αὐτὸν εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη τοῦ θαύματος καὶ τοῦ ὑπερφυσικοῦ ποὺ κρύβεται πάντα στὸ βάθος κάθε ἀνθρώπινης ψυχῆς, τόσο σὲ χῶρες πολιτισμένες ὅσο καὶ σὲ ἄγριους τόπους.

Πραγματικὰ ὁ πολιτισμὸς δὲν ἀπαλάσσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὶς προλήψεις του: τοῦ μαθαίνει μόνο νὰ τὶς ἀποκρύβῃ.

Οἱ Νέγροι τῆς Ἀφρικῆς, ἐπειδεικνύουν τὶς μασκοτίτσες των καὶ τὰ διάφορα ἀντικείμενα ποὺ τοὺς φέρνουν τύχη, κρεμώντας τα γύρω στὸν λαιμό των. Ἐμεῖς οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι τὰ κρύβουμε στὶς τσέπες μας.

Οἱ διάφοροι τσαρλατᾶνοι ποὺ πουλοῦν «τάλισμαν» δὲν ἔχουν λιγώτερους πελάτες σὲ μᾶς ἀπὸ τοὺς μάγους τῆς Δαχομέης.

Ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ὅ,τι νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξαπατᾶται ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κολακεύουν τὶς χίμαιρές του. Παρὰ τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης, ἡ αἴσθησις τοῦ ὑπερφυσικοῦ, τοῦ θαύματος, ἐνυπάρχει στὴν ἀνθρώπινη ψυχή. «Ἡ δεισιδαιμονία ἔχει πὶς ρίζες της στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου» ἔλεγε ὁ Μπενζαμὲν Κονστάν. Νὰ γιατὶ εἶναι τόσο δύσκολο νὰ τὴν ξεριζώσῃ κανείς.

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ Λ. ΤΡΙΕΣΤΙΝΟ

Τὶς μέρες αὐτὲς γιορτάσθηκε ἡ 100ετηρὶς τῆς μεγάλης ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρίας Λόϋδ Τριεστίνο. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἔγινε ἔκθεση μὲ εὐθυμία, ἔγγραφα καὶ ἄλλα στοιχεῖα ἀπὸ τὴν δράση τῆς μεγάλης αὐτῆς συγκοινωνιακῆς ὀργανώσεως. Στὴν ἔκθεση αἴφνης αὐτὴ ἔβλεπε κανεὶς τὸ πρῶτο βαπόρι ποὺ εἶχε καθελκυσθῆ στὶς ἀνατολικὲς θάλασσες. Ἦταν τὸ «Ἀρχιδοῦκ Λοὐδοβίκο», σκάφος 1777 τόννων.

Ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ μικρογραφίες τῶν 270 βαπορι̃ων ποὺ ἔχει κάνει ὡς τώρα ἡ ἑταιρία.

Ἀπὸ τὰ ἔγγραφα, πολὺ περίεργο εἶναι αὐτὸ στὸ ὁποῖο ὁ Λόϋδ ἀρνεῖται νὰ μεταφέρῃ τὰ αὐστριακὰ στρατεύματα, τὰ προωρισμένα νὰ καταστείλουν τὴν πατριωτικὴ ἰταλικὴ ἐξέγερση.

ΑΝ ΔΟΚΙΜΑΖΕ!...

Ὁ στιχουργὸς (μὲ ὑπερηφάνεια): Κανένας ἀρχισυντάκτης δὲν μοῦ ἐπέστρεψε ποτὲ τὰ χειρόγραφά μου.

—Δοκιμάστε νὰ βάλετε καμμιὰ φορὰ μέσα καὶ τὰ γραμματόσημα τῆς ἀπαντήσεως...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τὰ σχέδια τοῦ ἀεροπλάνου

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

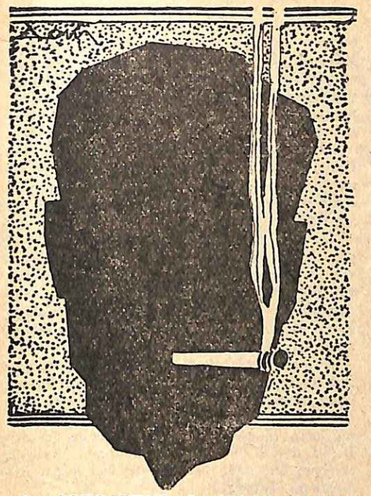

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ

Ἡ ὥρα ἦταν μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα ὅταν ἕνας ψηλὸς καὶ ἀδύνατος ἄντρας, ἀκαθόριστης ἡλικίας μὲ γκρίζο κοστοῦμι καὶ γκρίζα μαλλιά, μὲ μιὰ μικρὴ ἐλπὶ κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερό του αὐτὶ καὶ χοντρὰ γυαλιὰ σὲ σκελετὸ ταρταρούγας, κατέβαινε κουτσαίνοντας ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ ἀριστερό του πόδι τὴν μεγάλη λεωφόρο τῆς «Νίκης».

Ἡ λεωφόρος ἦταν ἐκείνη τὴν ὥρα τελείως ἔρημη. Ἀργὰ καὶ ποῦ μονάχα φαινόταν κάποιος ἀργοπορημένος ἢ κανένας πόλισμαν ποὺ περιπολοῦσε χωμένος μέσα στὸν μανδύα του γιατὶ τὸ κρῦο δὲν χωράτευε.

Φθάνοντας ἔξω ἀπὸ μιὰ ὡραία τριώροφη μονοκατοικία ποὺ τὴν περιτριγύριζε ἕνας περιποιημένος κῆπος, ὁ ἄγνωστος ἔρριξε ὁλόγυρά του μιὰ ματιὰ καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι κανένας δὲν τὸν ἔβλεπε, πήδησε τὰ σιδηρένια κάγκελλα τοῦ κήπου καὶ προχώρησε σὲ ἕνα παράθυρο τοῦ ὑπογείου, τὸ ὁποῖο καὶ διέρρηξε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ εὐκολία.

Ὡστόσο, μόλις ὁ ἄγνωστος μπῆκε στὴν μονοκατοικία ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, διάφορες σκιὲς ξεπετάχθηκαν πίσω ἀπὸ δένδρα καὶ μέσα ἀπὸ πυκνὲς φυλλωσιές.

Ἕνας παχύσαρκος ἄντρας ἀκαθόριστης ἡλικίας καὶ αὐτός, ροδοκόκκινος καὶ ἐξαιρετικὰ εὐκίνητος παρὰ τὴν παχυσαρκία του, ψιθύρισε συγκρατώντας μὲ κόπο τὴν χαρά του:

—Διάβολε! Διάβολε! Αὐτὴ τὴν τύχη δὲν τὴν περίμενα! Γιὰ ἄλλους στήσαμε παγίδα καὶ ἄλλον θὰ γραπώσουμε. Ἡ ὥρα εἶναι μιὰ καὶ δέκα. Στὶς δυὸ παρὰ εἴκοσι θὰ μπῶ μόνος μου στὴν μονοκατοικία ἐὰν στὸ ἀναμεταξὺ δὲν συμβῇ τίποτα τὸ ἀπρόοπτο ποὺ νὰ μᾶς ἐξαναγκάσῃ νὰ μποῦμε ὅλοι μαζί. Καλὰ ποὺ σκέφθηκα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν σὲρ Χένρυ Μάξουελ τὸ κλειδὶ τῆς εἰσόδου τοῦ μεγάρου του. Σεῖς ὅλοι θἄγετε τὸ νοῦ σας. Κρυμένοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, θὰ γραπώσετε ὁποιον δῆτε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ πόρτα ἢ παράθυρο. Ἂν μ' ἀκούσετε νὰ σφυρίζω, οἱ μισοὶ ἀπὸ σᾶς θὰ τρέξετε εἰς βοήθειάν μου. Θ' ἀφήσω ἐπίτηδες τὴν πόρτα ἀνοιχτή.

ΑΓΡΙΑ ΠΑΛΗ... ΧΩΡΙΣ ΖΗΜΙΕΣ

Μὲ τὸ κλεφτοφάναρό του στὸ γέρι, ὁ μυστηριώδης διαρρήκτης ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ ὑπόγειο στὸ πρῶτο πάτωμα, διέσχισεν ἕνα στενόμακρο διάδρομο καὶ ἄνοιξε ἀθόρυβα μιὰ πόρτα.

Βρέθηκε, ἔτσι, μέσα σὲ μιὰ πολυτελεστάτη βιβλιοθήκη.

Χωρὶς νὰ χάνῃ τὸν καιρό του θαυμάζοντας τὶς διάφορες βαρύτιμες συλλογὲς ποὺ ὑπῆρχαν μέσα σὲ κρυστάλλινες βιτρίνες ἔβγαλε ἀπὸ τὶς τσέπες του διάφορα μικρὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα καὶ ἄρχισε τὴν διάρρηξη τοῦ χρηματοκιβωτίου τὸ ὁποῖο δὲν μπόρεσε νὰ ἀντισταθῆ ἐπὶ πολύ.

Διάφοροι φάκελλοι καὶ ἔγγραφα ποὺ παρατήρησε μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο δὲν τὰ ἀξίωσε οὔτε μιᾶς ματιᾶς. Ἕνα κρυστάλλινο πόρτ-μπιζοῦ γεμάτο μὲ βαρύτιμα κοσμήματα ἦταν ὅ,τι γύρευε κάμνοντας τὴν τολμηρή του διάρρηξη. Τὸ ἄδειασε στὴν τσέπη του, ἔβαλε μέσα σ' αὐτὸ ἕνα ἐπισκεπτήριο πάνω στὸ ὁποῖο ἔγραψε λίγες λέξεις, τὸ ξαναβαλε στὴ θέση του καί, ἑτοιμαζόταν νὰ ξανακλείσῃ τὸ χρηματοκιβώτιο ὅταν δέχθηκε ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.

Ἦταν χτύπημα ἱκανὸ νὰ ξαπλώσῃ καὶ ταῦρο. Ὡστόσο, ὁ διαρρήκτης ὄχι μόνο δὲν ἔπεσε ἀλλὰ οὔτε ζαλίσθηκε κἀν καὶ οὔτε ἔχασε τὴν ψυχραιμία του.

Στράφηκε, ἀπότομα καὶ ἀντίκρυσε ἕναν ἄντρα μὲ μεγάλα μουστάκια καὶ μοῦσι ὁ ὁποῖος τὸν κύτταξε σάμπως νὰ ἀπορεῦσε καὶ αὐτὸς πὼς δὲν εἶχε πέσει μὲ τὸ τρομερό του χτύπημα.

Μιὰ ἀγρία πάλη ἐπηκολούθησε μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν. Τέλειοι πυγμάχοι καὶ οἱ δυὸ δὲν ἄργησαν νὰ καταλάβουν ὅτι ὁ καβένας εἶχε νὰ κάνῃ μὲ σοβαρὸ ἀντίπαλο. Ὡστόσο, ὁ διαρρήκτης χτυπώντας καὶ ἀμυνόμενος ἀπορεῦσε.

«Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ τοῦ ἐπετέθηκε; Γιατὶ δὲν ἄναψε τὸ φῶς ἂν ἀνῆκε στὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου; Γιατὶ δὲν φώνεξε νὰ τρέξουν οἱ συνάρελφοί του εἰς βοήθειάν του μιὰ καὶ ἔπιασεν ἕνα διαρρήκτη ἐπ' αὐτοφώρῳ; Γιατί πρόσεχε τόσο πολὺ νὰ μὴ πέσῃ κανένα ἔπιπλο κατὰ τὴν πάλη καὶ μεταξὺ δυὸ ἐπιθέσεων παραμέριζε ἀθόρυβα τὰ ἐλαφρὰ τὰ ἔπιπλα γιὰ νὰ ἀνοίξῃ χῶρο;

Ὡστόσο, τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὶς μύτες καὶ τῶν δυὸ καὶ πιτσίλιζε τὴν βαρύτιμη ἐπίπλωση τῆς βιβλιοθήκης.

Ὁ διαρρήκτης ἀνυπομονοῦσε νὰ τελειώσῃ. Καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν ἦταν εὔκολο νὰ καταβάλῃ τὸν ἀντίπαλό του μὲ τὶς γροθιές, ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν τὸν δόλο, καὶ κάμνοντας μιὰ νέα ἐπίθεση ἔδειξε ὅτι καὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ πρόσωπο θὰ τὸν χτυποῦσε.

Μιὰ ἐλαστήμια ἀκούσθηκε, ἡ μόνη, καὶ ὁ ἄγνωστος μὲ τὸ μουστάκι καὶ τὸ μοῦσι ἐτοίκλισε. Μιὰ κλωτσιὰ δυνατὴ καὶ ἀπότομη μὲ τὴ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ ποὺ δέχθηκε στὸ δεξὶ καλάμι τοῦ ποδιοῦ του τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ψυχραιμία του.

Ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα
αὐτοτελὴς περιπέτεια τοῦ
ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

Ταυτοχρόνως, μιὰ τρομερὴ γροθιὰ στὸν λαιμὸ τὸν ἔρριχνε πάνω σ' ἕνα φωτεῖγ ἀκίνητο γιὰ λίγες στιγμές. Αὐτὲς τὶς λίγες στιγμὲς ὁ διαρρήκτης περίμενε γιὰ νὰ τραπῇ εἰς φυγήν. Ἕνα ποδοβολητὸ ἀκούσθηκε ξοπίσω του ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ πρόβαλε στὴν ἀρχὴ τοῦ διαδρόμου ἕνας ἄντρας παχύσαρκος κρατώντας κλεφτοφάναρο.

Ὁ διαρρήκτης μόλις πρόφθασε νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα μιᾶς πόρτας ψιθυρίζοντας:

—Ὁ Σοῦμερ! Αὐτὸς ἔλειπε!

Περπατώντας στὰ δάχτυλα, ὁ ἀστυνομικὸς πέρασε σὰν φάντασμα ἀπὸ μπρός του, σταμάτησε μιὰ στιγμὴ στὴν πόρτα τῆς βιβλιοθήκης καὶ μπῆκε σ' αὐτήν.

Ὁ ξηρὸς κρότος τοῦ ἠλεκτρικοῦ δι ακόπτου ἔφθασε ὡς τὰ αὐτιὰ τοῦ διαρρήκτη ἀλλὰ καμμιὰ λέξη, εἴτε τοῦ Σοῦμερ εἴτε τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ μοῦσι.

Τί σήμαινε αὐτό; Πῶς ὁ Σοῦμερ δὲν πρόφερε λέξη καὶ πῶς δὲν ξαναβγῆκε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη διαπιστώνοντας ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἀσφαλῶς εἶχε παρακολουθήσει δὲν βρισκόταν μέσα σ' αὐτή;

Ὡστόσο, ἔπρεπε νὰ βγῇ ὁπωσδήποτε ἀπὸ κεῖ μέσα. Ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ Σοῦμερ θὰ εἶχε κυκλώσει μὲ τὰ λαγωνικά τ υ τὴν μονοκατοικία.

Βγῆκε ἀπὸ τὸ παραπέτασμα ἀθόρυβα καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀκούσθηκαν ξοπίσω του φωνές. Ὁ διαρρήκτης ἀντὶ νὰ κατεβῇ στὸ ὑπόγειο ἀνέβηκε τὴ σκάλα τοῦ πάνω πατώματος, τὴ στιγμὴ δὲ ποὺ περνοῦσε τὸν διάδρομο εἶδε ἀπὸ τὸν ωεγγίτη μιᾶς πόρτας πὼς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄναβαν τὸ φῶς. Κάποιος ἄκουσε τὸν θόρυβο καὶ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ σὲρ Χένρυ Μάξουελ ἴσως, θὰ ξεπετιόταν ἔξω νὰ δῇ τί συνέβαινε σπίτι του. Ὁ διαρρήκτης κρύφθηκε πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα μιᾶς ἄλλης πόρτας.

Πραγματικά, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ποὺ φωτίσθηκε ἀνοίξε καὶ φάνηκε ὁ σὲρ Χένρυ Μάξουελ μὲ τὶς πυτζάμες του καὶ μὲ ἕνα πιστόλι στὸ χέρι. Διέσχισε τὸν διάδρομο βιαστικὸς ἀνάβοντας τὰ φῶτα στὸ πέρασμά του καὶ κατέβηκε στὸ κάτω πάτωμα.

Ὁ διαρρήκτης, ταχὺς σὰν τὴν ἀστραπή, τρέχει στὸ δωμάτιο τοῦ σὲρ Χένρυ Μάξουελ, ἀνοίγει ἕνα ἐσμάρι, βγάζει μιὰ πυτζάμα, τὴν φορᾶει βιαστικὰ-βιαστικὰ πάνω ἀπὸ τὰ ροῦχα του καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ ἀκούγονταν σουρίγματα καὶ πανδαιμόνιο στὸ πρῶτο πάτωμα, κατεβαίνει πανικοβλητος καὶ ὀλολυλίζοντας:

—Βοήθεια! Βοήθεια! Μὲ σκότωσε! Στὸ διαμέρισμα τῆς ὑπηρεσίας!

Κατάπληκτοι οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἀνέβαιναν ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια, εἶδαν ἕναν ἄνθρωπο μὲ τὶς πυτζάμες νὰ κατεβαίνῃ σὰν τρελλὸς καὶ μὲ τὰ αἱματά του πούτρεχαν ἀπὸ τὴ μύτη του νὰ πιτσιλίζῃ τοὺς τοίχους καὶ νὰ βάφῃ κόκκινη τὴν πυτζάμα του.

—Ποῦ σὲ χτύπησαν; Ποιός;

—Στὸ διαμέρισμα ὑπηρετῶν! Ὅ,τι βγῆκα νὰ δῶ τί συμβαίνει. Ἕνας ψηλὸ- μὲ γυαλιὰ καὶ μὲ γκρίζα ροῦχα! Βοήθεια! Μιὰ μαχαιριὰ στὸ πρόσωπο!

—Στὸ σταθμὸ πρώτων βοηθειῶν! διέτα-

ξεν ὁ Σοῦμερ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν διαρρήκτη, τὸν ἔβαλε πάνω στὸ «σάϊντ-κάρ» τῆς μοτοσυκλέττας του καὶ ἡ μοτοσυκλέττα ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὸν σταθμὸ τῶν πρώτων βοηθειῶν

Μόλις ὅμως ἀπομακρύνθηκε μὲ πρώτη ταχύτητα ἀπὸ τὴν μονοκατοικία, ὁ ἀστυνομικὸς ἔνοιωσε ξαφνικὰ στὸν κρόταφό του τὴν κουάδα τῆς κάννης ἑνὸς περιστρόφου:

—Κάνε δεξιά, πρὸς τὰ χωράφια ἂν δὲν θέλῃς νὰ σὲ κλάψῃ ἡ μάννα σου...

Ο ΣΟΥΜΕΡ... ΕΧΕΙ ΣΤΟΜΑΧΟΠΟΝΟ

Ἀνοίγοντας τὰ μάτια του, ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἀντίκρυσε κατάπληκτος ἀπὸ πάνω του τὸν ἐνσπέκτορ Σοῦμερ.

—Σύ;! Τί ἄσχημο ξύπνημα! Πῶς μπῆκες;

—Χωρὶς νὰ ἀνησυχήσω τὸν Μπίλκιγκ. Μὲ τὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—Πάλι μ' αὐτὸν τἄχεις;

—Χθὲς βράδυ διέρρηξε τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ ὑπουργοῦ τῆς ἀεροπορίας σὲρ Χένρυ Μάξουελ, καὶ φεύγοντας ἄφησε ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐπισκεπτήριό του καὶ τὰ ἐργαλεῖα του. Τέλεια ἐργαλεῖα μὰ τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Μπίλκιγκ, μπαίνοντας ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ τὸν δίσκο ἔμεινε κατάπληκτος βλέποντας

—Ὁ μίστερ Σοῦμερ!

—Ἄ! Μπίλκιγκ! Ἔτσι λοιπὸν προσέχεις τὸ σπίτι τοῦ κυρίου σου; Ἀφήνεις τὴν πόρτα ἀνοιχτή; Ἂν ἔμπαινε ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» καὶ σοῦκλεβε καμμιὰ κατσαρόλα;

Ὁ ἀγαθὸς Μπίλκιγκ ἄφησε τὸν δίσκο πάνω σὲ ἕνα τραπεζάκι καὶ βγῆκε ἀπορώντας πῶς εἶχεν ἀφήσει τὴν πόρτα ἀνοιχτή.

—Σήκω λοιπὸν τεμπέλαρε! λέει ὁ Σοῦμερ κυττάζοντας τὸ δίσκο. Ἡ ὥρα εἶναι δέκα καὶ μισή.

—Τόσο ἀργά; Ξενύχτησα ξέρεις...

—Τὸ φαντάζομαι. Γιὰ νὰ δοῦμε... Ὀμελέττα μὲ ζαμπόν, βούτυρο, σοκολάτα, μαρμελάδα, φρυγανιές. Ἀκατάλληλο πρόγευμα γιὰ στομάχι ξενυχτισμένου. Πιὲς μόνο τὴν σοκολάτα σου χωρὶς βούτημα. Ἐγὼ ἔχω στομαχόπονο καὶ ὁ στομαχόπονος μόνο μὲ ὀμελέττα, μὲ φρυγανιὲς καὶ μὲ μαρμελάδα μοῦ περνάει.

Καὶ θρονιαζόμενος μπροστὰ στὸ δίσκο πρόσθεσε μὲ μπουκωμένο στόμα:

—Ναί. Ἔχω στομαχόπονο.

—Πῶς αὐτό;

—Μοῦ κάθησε στὸ στομάχι τὸ χθεσβραδυνὸ κόλπο τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα». Μοῦ ἄφησε μόνο ὡς ἐνθύμιον τὰ διαρρηκτικά του ἐργαλεῖα, μιὰ ματωμένη πυτζάμα τοῦ σὲρ Χένρυ Μάξουελ, ἕνα ψεύτικο μουστάκι καὶ ἕνα ψεύτικο γένι ποὺ βρῆκα μέσα στὴν ἀστυνομικὴ μοτοσυκλέττα.

Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

—Πῶς νὰ καταλάβῃς! Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Ἐγὼ τὸν εἶδα νὰ μπαίνῃ στὸ μέγαρο χωρὶς μουστάκι καὶ μοῦσι. Πῶς βρέθηκαν αὐτὰ στὴν μοτοσυκλέττα;

—Θὰ μοῦ διηγηθῇς τέλος πάντων;

Μὲ λίγα λόγια ὁ Σοῦμερ διηγήθηκε ὅσ-ὅ ἀναγνώστης γνωρίζει καὶ κατέληξε.

—Μοῦ ἔδεσε καὶ μοῦ φίμωσε τὸ λαγωνικό μου στοὺς ἀγρούς, ἔβγαλε τὶς πυτζάμες τοῦ σὲρ Μάξουελ καὶ ἀπὸ δῶ πάν κι' ἄλλοι! Αἷμα ὅμως ποὺ εἶχε τρέξει ἀπὸ τὴ μύτη του! Ἔτυχε καμμιὰ φορὰ νὰ ἀνοίξῃ ἡ μύτη σου Μάρτεν;

—Κάποτε ποὺ μὲ σκεπτόσυνα φτερνίσθηκα δυνατὰ καὶ ἄνοιξε ἡ μύτη μου. Τί ἔκλεψε λοιπὸν ὁ ἐφιάλτης σου ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ σὲρ Μάξουελ;

—Κοσμήματα μεγάλης ἀξίας καὶ τὰ σχέδια ἑνὸς νέου τύπου βομβαρδιστικοῦ ἀεροπλάνου.

—Τί τἄθελε τὰ σχέδια;

—Ξέρω ἐγώ;

—Σύ, πῶς βρέθηκες ἐκεῖ;

—Νὰ σοῦ πῶ. Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ πρόκειται νὰ ἀναστατώσῃ τὴν πολεμικὴ ἀεροπορία ὅλων τῶν ἐθνῶν. Ἔγιναν ἀρκετὲς ἀπόπειρες γιὰ νὰ κλαποῦν τὰ σχέδια καὶ ἀπὸ τὸν ἐφευρέτη καὶ ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο, ὁ ὑπουργὸς τὰ ἔφερε χθὲς βράδυ σπίτι του, σήμερα δὲ ἐπρόκειτο νὰ σταλοῦν σὲ φρούριο στὸ ὁποῖο θὰ ἦσαν ἐν ἀσφαλείᾳ. Εἴχαμε λοιπὸν ζώσει τὸ μέγαρο γιὰ νὰ προλάβουμε ἐνδεχομένῃ ἐνέργεια κατασκόπων, ὅταν εἶδα τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» νὰ μπαίνῃ ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ ὑπογείου. Τὸν ἄφησα νὰ ἐργασθῇ μισὴ ὥρα γιὰ νὰ τὸν γραπώσω ἐπ' αὐτοφώρῳ... καί... τὴν συνέχεια τὴν ξέρεις. Τί νὰ σοῦ πῶ Μάρτεν! Τὰ πράγματα εἶναι σκοῦρα γιὰ τὸν ἀσύλληπτο λωποδύτη. Δὲ θὰ ξεφύγῃ αὐτὴ τὴ φορά. Πρόκειται γιὰ μυστικὸ τῆς ἀμύνης τοῦ κράτους!

—Καὶ γιατὶ Σοῦμερ δὲν κάνεις καὶ μιὰ ἄλλη ὑπόθεση;

—Ποιά;

—Ἄς ὑποθέσουμε πῶς ὁ ἐφιάλτης σου διέρρηξε τὸ μέγαρο καὶ τὸ χρηματοκιβώτιο γιὰ νὰ κλέψῃ μόνο κοσμήματα καὶ ὅτι, ὅταν

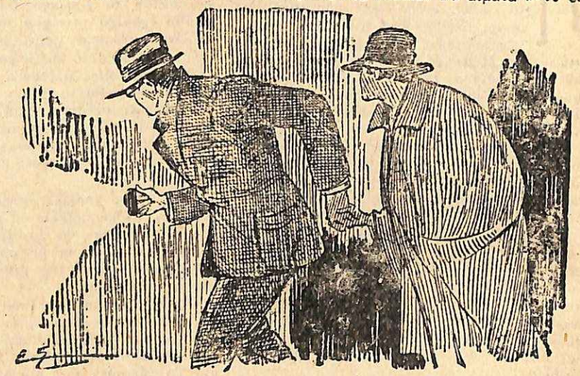

Διάφορες σκιὲς ξεπετάχτηκαν.

κατώρθωσε νὰ ἀνοίξῃ τὸ χρηματοκιβώτιο, δέχθηκε τὴν ἐπίθεση τοῦ κατασκόπου μὲ τὸ ψεύτικο μοῦσι καὶ μουστάκι, ὁ ὁποῖος ἔκλεψε τὰ σχέδια ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ χρηματοκιβώτιο. Ἐφ' ὅσον λὲς ὅτι ἡ βιβλιοθήκη βρέθηκε πιτσιλισμένη ἀπὸ αἵματα, αὐτὸ σημαίνει πῶς ἔγινε πάλη. Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» δὲν πάλαιψε βέβαια μόνος του. Οὔτε καὶ ξαναμπῆκε στὴν βιβλιοθήκη μετὰ τὴν ἄφιξή σου. Ὅταν μπῆκες στὴ βιβλιοθήκη δὲν βρῆκες κανένα;

—Κανένα.

—Οὔτε κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ μέγαρο;

—Ψυχή! Τὸ μέγαρο ἦταν καλὰ ζωσμένο καὶ δὲν θἄβγαινε οὔτε αὐτὸς ὁ σατανᾶς χωρὶς ἐκεῖνο τὸ θαυμάσιο κόλπο.

—Τότε ὁ κατάσκοπος εἶναι μέλος τοῦ προσωπικοῦ. Φοροῦσε ψεύτικο μοῦσι καὶ μουστάκι. Μὲ τὴν πάλη ἔδρωσε καὶ μὲ τὴν τελευταία γροθιὰ ποὺ τοῦδωσε ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» θὰ κόλλησε στὸ χέρι του τὸ ψεύτικο μουστάκι καὶ μοῦσι. Ἄλλη ἐξήγηση δὲν χωρεῖ. Πᾶμε στὸ μέγαρο Μάξουελ νὰ σοῦ δείξω πῶς πιάνονται οἱ κατάσκοποι. Θὰ μὲ παρουσιάσῃς ὡς δικαστικό.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ ΜΟΥΣΙ

Κατὰ τὶς δώδεκα παρὰ τέταρτο, ὁ Σοῦμερ εφθανε μὲ τὸν Μάρτεν Ντὰλ στὸ μέγαρο Μάξουελ ποὺ ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀστυνομικοὺς καὶ δικαστικούς. Οἱ δημοσιογράφοι καὶ οἱ ξένοι ἀνταποκριταὶ εἶχαν ἀποκλεισθῇ μιὰ καὶ ἐπρόκειτο περὶ ὑποθέσεως ποὺ ἀφοροῦσε τὴν ἄμυνα τοῦ κράτους.

Ὁ Σοῦμερ ἄλλαξε λίγες λέξεις μὲ τὸν ὑπουργό, μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς δικαστικοὺς καὶ ἔτσι ὁ Μάρτεν Ντὰλ παρουσιάσθηκε στὰ μάτια τοῦ προσωπικοῦ ὡς δικαστικός.

Ὡστόσο, οἱ ἀνακρίσεις προχωροῦσαν χωρὶς κανένα θετικὸ ἀποτέλεσμα. Ἀπαθέστατος ὁ Μάρτεν Ντὰλ παρακολουθοῦσε ἄφωνος ὅλες τὶς δικαστικὲς ἐνέργειες καὶ ὅταν ἀνακρίθηκε καὶ ὁ τελευταῖος τῶν ὑπαλλήλων, ἔκλεισε τὴν πόρτα τῆς βιβλιοθήκης καὶ εἶπε:

—Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι ὁ κατάσκοπος βρίσκεται ἐδῶ. Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» εἶναι πατριώτης καὶ εἶναι ἀφιλοκερδής. Ἔκλεψε κοσμήματα ποὺ θὰ τὰ ἐπιστρέψῃ κατὰ τὸ σύνηθες. Ὅλα δείχνουν ὅτι πάλαιψε ἄγρια μὲ τὸν κατάσκοπο. Ἀτυχῶς κανένας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους δὲν φέρει στὸ πρόσωπο ἀμυχές.

Πιθανὸν ὅμως καὶ νὰ δέχθηκε ἀμέσως μιὰ γροθιὰ στὴ μύτη ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ ἔτρεξαν τὰ αἵματα ποὺ βλέπουμε στοὺς τοίχους καὶ στὰ ἔπιπλα. Τὰ αἵματα αὐτὰ εἶναι ἡ ὑπογραφὴ τοῦ κατασκόπου! Νὰ ἐξετασθοῦν ἀμέσως ἀπὸ τὸν εἰδικὸ γιὰ νὰ δοῦμε ἂν ὅλες οἱ πιτσιλιὲς εἶναι ἀπὸ τὸ αἷμα ἑνὸς καὶ μόνου ἀνθρώπου. Ἂν εἶναι αἷμα δυὸ ἀνθρώπων, τοῦτο θὰ σημαίνῃ πῶς ὁ κατάσκοπος ἦλθε στὰ χέρια μὲ τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα». Ὅ,τι συμβαίνει μὲ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ ἴδιο αἷμα! Τὸ ξέρετε ὅλοι σας αὐτό.

Ὁ εἰδικὸς ἐπιστήμων τῆς «Σκότλαντ-Γυάρδ» κλείσθηκε μὲ τὰ διάφορα ἐπιστημονικὰ ἐργαλεῖα του καὶ μὲ τοὺς δικαστικοὺς στὴν βιβλιοθήκη καὶ ἄρχισε μὲ τὸν Μάρτεν Ντὰλ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐξέταση τῶν αἱμάτων ποὺ βρίσκονταν πάνω στὰ ἔπιπλα καὶ στοὺς τοίχους.

Ὕστερα ἀπὸ ἐπισταμένη ἐξέταση μισῆς ὥρας εἶχε συμφωνήσει μὲ τὸν Μάρτεν Ντάλ.

Οἱ πιτσιλιὲς προήρχοντο ἀπὸ αἷμα δυὸ ἀνθρώπων. Τὸ αἷμα τοῦ ἑνὸς ἦταν Α. Α. Α. δηλαδὴ αἷμα ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος οὐδέποτε εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ ὁποιαδήποτε μολυσματικὴ νόσο καὶ τὸ αἷμα τοῦ ἄλλου ἦταν Α. Γ. Α. δηλαδή, αἷμα ἀνθρώπου ποὺ εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ μολυσματικὴ νόσο. Ἰδιαιτέρα ἐξέταση τοῦ δευτέρου αἵματος ἀπεκάλυπτε τὴν νόσο καὶ τὴν θεραπεία ποὺ εἶχε γίνει γιὰ νὰ καταπολεμηθῇ.

—Καλὰ ὅλα αὐτά, παρατήρησε ὁ ἀνακρι-

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 38)

Κυνηγώντας τὰ ὄνειρά της

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΛΛΑΣ ΡΟΣΣΙ

Μὲ δυνατὸ κεφαλόπονο εἶχε μπῆ μέσα σὲ ἕνα φαρμακεῖο γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ ἀσπιρίνη. Ὅταν πρόσεξα ἕναν ἄνδρα μὲ πλατεῖς ὤμους κι' ἕνα πανωφόρι μὲ τετράγωνα, ἀκουμπισμένο στὸν μπάγκο.

—Θὰ ἐπιστρέψω σὲ μισὴ ὥρα νὰ τὰ πάρω ὅλα, εἶπε ἐκεῖνος καὶ στράφηκε.

Κυττάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ κατάματα κι' ἐκεῖνος βγῆκε ἀργὰ ἀπ' τὸ φαρμακεῖο.

Πόσο τῆς πονοῦσε τὸ κεφάλι! Βγῆκε. Ὁ ἄνδρας στεκόταν ἔξω διστακτικός, σὰν νὰ εἶχε ξεχάσει κάτι. Καὶ ξανακυττάχτηκαν.

«Τὶ δυνατὸς ἀέρας», σκέφτηκε ἡ Ἄλντα κι' ἀνατρίχιασε. Καὶ ὕστερα: «Μὲ παρακολουθεῖ...» Περπατοῦσε πίσω της—καθὼς ἀντελήφθη ἐκείνη μισοστρέφοντας τὸ κεφάλι της. Τὰ μάτια του ἦσαν καταγάλανα καὶ τὸ στόμα του ὡραῖο.

Τὴν εἶχε κυττάξει σὰν νὰ τῆς ἔλεγε: «Μὲ περιμένεις, σὲ περίμενα κι' ἐγώ. Ποτὲ δὲν ἔχομε ἰδωθῆ κι' ὅμως γνωριζόμαστε. Γίνου δική μου νὰ γίνω καὶ ἐγὼ δικός σου...»

«Ὄμορφος ἄνδρας» σκέφθηκε ἡ Ἄλντα μ' ἕνα παράξενο συναίσθημα. Ἔνοιωθε πῶς ἂν τὴν καλοῦσε ἐκεῖνος, ἂν τὴν ἔπιανε ἀπ' τὸ μπράτσο, ἂν τὴν ἔπαιρνε μακρυά, ποιὸς ξέρει ποῦ, θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε χωρὶς λέξη.

Σ' ἕνα σημεῖο, ὁ δρόμος χώριζε στὰ δύο. Ἡ Ἄλντα δίστασε. Θὰ τὴν ἀκολουθοῦσε ἐκεῖνος ἀκόμα... ἢ θὰ ἔπαιρνε τὸν ἄλλο δρόμο; Θυμήθηκε πῶς ἦταν φοβερὰ ἀχτένιστη. Γιατὶ νὰ μὴν ἀποφασίζῃ ποτὲ νὰ πάῃ στὸν κομμωτή; Σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ βιτρίνα γιὰ νὰ δῇ τὴν εἰκόνα της. Σιγὰ - σιγά, ἔστρεψε πίσω τὸ κεφάλι της. Ὁ ἄνδρας εἶχε πάψει νὰ τὴν παρακολουθῇ. Τότε ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη ἀποθάρρυνση. Γιατὶ νὰ φύγῃ ἐκεῖνος; Κι' ὅμως ἦταν ὁ ἄνδρας τῶν ὀνείρων της, ποὺ ἂν τὴν ἔπιανε ἀπ' τὸ μπράτσο, θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε ὁπουδήποτε. Τὸ βλέμμα ποὺ εἶχαν ἀνταλλάξει ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν: «Ναί, εἶμαι δική σου...» «Εἶσαι στ' ἀλήθεια δική μου».

Θυμήθηκε ὅμως τὰ λόγια του: «Θὰ ἐπιστρέψω σὲ μισὴ ὥρα γιὰ νὰ τὰ πάρω ὅλα». Αὐτὰ εἶχε πῆ στὸν φαρμακοποιό.

Ἡ Ἄλντα ξαναγύρισε πίσω. Θὰ τὸν ξανάβρισκε. Θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τοῦ πῆ... Τί πρᾶγμα; Πώς τὸν ἀγαποῦσε! Μὰ ἦταν τρέλλα, ἦταν κουταμάρα αὐτό. Δὲν θὰ τοῦ μιλοῦσε. Ἁπλούστατα, μὲ τὸν φυσικώτερο τρόπο, θὰ περνοῦσε τὸ μπράτσο της κάτω ἀπ' τὸ δικό του, τόσο καλὰ εἶχαν κανονιστῆ ὅλα... ὑποσυνείδητα!

Μπῆκε στὸ φαρμακεῖο. Κόσμος πολύς. Ἐκεῖνος δὲν ἦταν μέσα. Ντράπηκε νὰ ρωτήσῃ τὸν φαρμακοποιό, παρὰ τὴν ζωηρὴ ἐπιθυμία ποὺ εἶχε. Τὶ παράλογα ποὺ ἦσαν ὅλα αὐτά!

Ζήτησε καὶ δεύτερη ἀσπιρίνη γιὰ τὸν κεφαλόπονό της.

Καὶ πάλι βγῆκε. Πήγαινε στὴν τύχη. Καὶ τὶ δὲν θἄκανε γιὰ νὰ τὸν ξαναδῇ.

Κι' ἔτσι ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ τὸν ἀναζητᾶ, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, μέρα μὲ τὴν μέρα, μὲ ὑπομονή. Τὸν ἀναζήτοῦσε γιατὶ κάτι τῆς ἔλεγε πῶς ἔπρεπε νὰ τὸν ἀναζητήσῃ—ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα ὅμως, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ ποιόν...

Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ ξαναφτιάξῃ τὴν ζωή της. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ κόσμου.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἡ Ἄλντα σιστασέ...

μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἔρωτος... βρίσκονταν αὐτὰ τὰ μάτια. Ἔνοιωθε πῶς ἀνῆκε σ' αὐτὸν τὸν ἄνδρα γιὰ πάντα. Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ποιὸς ξέρει ποιὸς ἦταν, τὶ ἔκανε, ἴσως νὰ ἦταν πλάσμα τῆς φαντασίας της. Θὰ ἦταν παράλογο νὰ σκλαβώσῃ τὴν ζωή της μ' αὐτόν.

▣ ▣

Τὸ τραῖνο σταματᾶ σ' ἕναν ἐνδιάμεσο σταθμό. Ἕνα ἄλλα τραῖνο εἶχε βρεθῆ ἀπέναντί του. Ἡ Ἄλντα ἔσκυψε ἀπ' τὸ παράθυρο κι' ἀπὸ συνήθεια ἐρευνᾶ ἀνάμεσα στὰ πρόσωπα τῶν ἐπιβατῶν. Ξαφνικά, νοιώθει ἕναν κλονισμό. Εἶδε δυὸ μάτια, ἕνα στόμα, δυὸ ὤμους ποὺ τοὺς ἀναγνωρίζει. Χωρὶς νὰ συλλογιστῆ τίποτε ἄλλο, ἁρπάζει τὶς ἀποσκευές της καὶ κατεβαίνει σὰν τὴν παλαβή.

Θεέ μου! Νὰ μὴν φύγῃ τὸ τραῖνο προ-

τοῦ προλάβῃ ν' ἀνεβῇ σ' αὐτό. Προλαβαίνει ὅμως.

Κάθεται μέσα στὸ βαγόνι. Θὰ τὴν περιμένουν στὸν σταθμό. Ἂς τὴν περιμένουν. Τὸν ξαναβρῆκε ἐπὶ τέλους. Ὕστερα ἀπὸ πόσον καιρό; Ποιὸς ξέρει; Ἀνοιγοκλείνει τὸ τσαντάκι της μὲ νευρικὲς χειρονομίες. Γιατὶ νὰ μὴν στρέφεται ἐκεῖνος; Νάτον, τώρα. Κάθεται ἀντίκρυ της καὶ τῆς πατᾶ ἀπρόσεκτα τὸ πόδι.

—Μὲ συγχωρεῖτε... τῆς λέει μὲ τὸ ἴδιο ὕφος ποὺ εἶχε πῆ: «Θὰ ἐπιστρέψω σὲ μισὴ ὥρα νὰ τὰ πάρω ὅλα». Ἀντιθέτως, εἶχαν περάσει χρόνια καὶ χρόνια. Τὴν κυττάζει, χωρὶς νὰ τὴν βλέπῃ ὅμως. Ἡ Ἄλντα θὰ ἤθελε νὰ τοῦ φωνάξῃ: «Δὲν μὲ βλέπεις, δὲν μὲ θυμᾶσαι;» Σφίγγεται ἡ καρδιά της. Κυττάζει τὰ χέρια του: στὸ δεξὶ δάχτυλο ἔχει ἕναν κρῖκο. Θεέ μου, εἶναι παντρεμένος. Καὶ τότε, ὅμως, ἴσως νὰ ἦταν παντρεμένος. Ὄχι, ἀδύνατον, τὴν κύτταξε κατάματα, σὰν νὰ τῆς ἔλεγε: «Εἶσαι δική μου, εἶμαι δικός σου...» Ὥστε, μόνο ἐκείνη τὸν περίμενε; Θὰ ἤθελε νὰ τοῦ ξεφωνίσῃ: «Μὲ πρόδωσες, σπατάλησα τὴν ζωή μου, βλέπεις, δὲν εἶμαι πιὰ νέα, τὰ μαλλιά μου ἔχουν μερικὲς ἄσπρες τρίχες, οἱ πρῶτες ρυτίδες φάνηκαν στὸ μέτωπο. Κι' ὅμως, ἐξακολουθῶ πάντα νὰ περιμένω». Ἐκεῖνος ἀνοίγει μιὰ ἐφημερίδα καὶ πάλι τῆς πατᾶ ἀπρόσεκτα τὸ πόδι, χωρὶς ὅμως νὰ τῆς ξαναπῆ: «Μὲ συγχωρεῖτε» Δὲν τὴν προσέχει καθόλου. Ἡ Ἄλ-τα σηκώνεται, ἁπλώνει τὸ χέρι νὰ πιάσῃ τὴν βαλίτσα της.

—Νὰ σᾶς βοηθήσω; τῆς λέει ἐκεῖνος. Τὴν κυττάζει καὶ συνεχίζει: Μὰ κάπου ἔχομε ξαναιδωθῆ... Στὴν ἀρχή, δὲν ἤμουν βέβαιος. Τώρα ὅμως σᾶς θυμοῦμαι καλά. Χάθηκατε ἀνάμεσα στὸν κόσμο καὶ δὲν μπόρεσα νὰ σᾶς προλάβω τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ σᾶς παρακολουθοῦσα...

Ἐκείνη χαμογελᾶ. Τὴν θυμᾶται ἀληθινά.

—Μὴν κατεβαίνετε τώρα ποὺ ξαναβρῆκε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἂς μείνουμε μαζί. Θέλετε; συνεχίζει ἐκεῖνος.

Ἐκείνη κουνᾶ τὸ κεφάλι της καταφατικά.

—Καθῆστε, τῆς λέει.

Δὲν τὸν νοιάζει ποὺ εἶναι ἀντίκρυ τους ἕνας κύριος κοιλαρᾶς. Μέσα στὸ γαλανὸ βλέμμα του δὲν ὑπάρχει τρυφερότης, ἀλλὰ μόνο μιὰ λάμψη πόθου, περιεργείας. Τὸ τραῖνο ξεκινά. Στὸν σταθμό, τὴν περιμένουν. Γιατὶ αὐτὸς ὁ ἄνδρας δὲν τὴν ἀφήνει νὰ φύγῃ; Τώρα, ἔπαψε νὰ τὸν ἀναγνωρίζῃ, νὰ τὸν ἀγαπᾶ. Ὅλα στάθηκαν ἕνα ὄνειρο... Καὶ τὸν περίμενε ὁλόκληρη ζωή!... Καλλίτερα νὰ φύγῃ, νὰ τὸν ξεχάσῃ. Τώρα ποὺ τὸν ξαναβρῆκε, καταλαβαίνει πῶς ἔκανε λάθος, πῶς αὐτὸς δὲν εἶναι τὸ ὄνειρο, ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη, ἀλλὰ μόνο ἕνας ἄνδρας ποὺ τὴν ποθεῖ...

Καὶ στὸν πρῶτο σταθμό, μὲ τὸ πρόσχημα ποὺ θέλει νὰ πάρῃ κάτι ἐφημερίδες, φεύγει ἀπὸ κοντά του. Τὸ τραῖνο ξεκινᾶ χωρὶς αὐτήν... Τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς ζωῆς της ἔχει τελειώσει...

ΝΕΛΛΑ ΡΟΣΣΙ

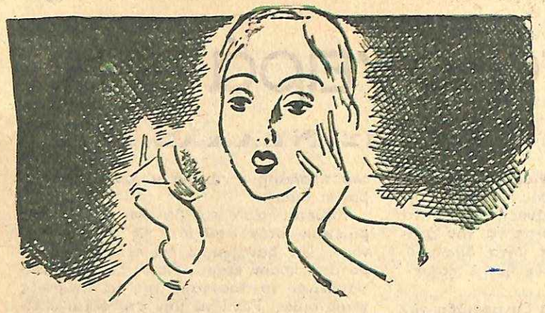

Γυναικείες σελίδες

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΠΡΟΩΡΗ ΩΡΙΜΟΤΗΣ

Μέσα στὸ σαλόνι τοῦ φιλικοῦ σπιτιοῦ μπῆκε μιὰ κοπέλλα. Ἦταν εἴκοσι χρόνων καὶ πολὺ χαριτωμένη. Ἄν ἔκλεινε ὅμως κανεὶς τὰ μάτια του καὶ τὴν ἄκουε μόνο, θὰ νόμιζε ὅτι ἀκούει μιὰ γυναῖκα σαράντα χρόνων. Μιλοῦσε γιὰ ὅλα μὲ τὴν πεποίθηση καὶ τὴν βεβαιότητα ἐκείνη ποὺ δίνει μόνο ἡ ὡριμότης. Ἡ ὡριμότης τῆς πείρας ἐννοῶ κι' ὄχι τῆς ἡλικίας γιατὶ πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ σὲ μεγάλη ἡλικία ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν παιδιά.

Τὸ κορίτσι λοιπὸν αὐτὸ τῶν εἴκοσι χρόνων ἐμιμεῖτο τὴν γυναῖκα τῶν σαράντα. Μιλοῦσε καὶ γελοῦσε δυνατὰ μὲ τὶς κυρίες καταργώντας κάθε διαφορὰ ἡλικίας, κάθε σέβας, κάθε ἀπόσταση.

Αἰσθανόταν βέβαια κανεὶς τὴν ἀσυγκράτητη ζωηρότητα ποὺ δίνει ἡ νεότης σ' ἐκείνους ποὺ τώρα μόλις μπαίνουν στὴ ζωή. Κι' ἔνοιωθε κανεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως μιὰ συμπάθεια γιὰ τὴν εἰλικρινειά της, τὴν εὐθύτητά της, τὴν δραστηριότητά της, τὴν ἐξυπνάδα της, τὴν ἀδιαφορία της γιὰ τὶς ἐρωτικὲς ἔγνοιες, τὴν ζωτικότητα ποὺ ξεχείλιζε ἀπὸ ὅλο τὸ εἶναι της.

Γρήγορα ὅμως κουραζόταν κανεὶς ἀπὸ τὴν ὑπερβολική της αὐτοπεποίθηση, ποὺ καταντοῦσε ἀποκρουστικὴ καὶ σκίαζε τὰ ἄλλα της προτερήματα.

Θὰ καταλάβῃ ἄραγε ἐγκαίρως ἡ κοπέλλα αὐτὴ ὅτι ὀλάττει ἔτσι τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της καὶ ὅτι ἡ αὐτοπεποίθησις αὐτὴ ποὺ ἐπιδεικνύει μὲ τόση ὑπερηφάνεια θὰ τὴν κάνουν μιὰ μέρα ἀντιπαθητική; Γιατὶ ἕνα ἐλάττωμα ποὺ κρύβεται εὔκολα μέσα στὶς χάρες τῶν εἴκοσι ἀνοίξεων, γίνεται πολὺ φανερὸ ὅταν προχωρεῖ κανεὶς στὸ καλοκαῖρι.

Ἡ μεγάλη ἰδέα ποὺ σχηματίζει κανεὶς γιὰ τὸν ἑαυτό του εἶναι ἕνα ἐλάττωμα ποὺ συναντοῦμε συχνὰ στοὺς σημερινοὺς νέους. Νομίζουν ὅτι ξέρουν καλὰ τὴ ζωὴ καὶ ὅτι ἡ πεῖρα τους εἶναι ἀρκετή. Ὅμως ἡ ζωὴ δὲν μαθαίνεται ἔτσι γρήγορα κι' ἔτσι εὔκολα. Τὴν πεῖρα τὴν ἀποκτᾶ κανεὶς σιγὰ-σιγὰ μὲ πόνους, μὲ δυσκολίες, μὲ χαρές, μὲ βάσανα...

Γι' αὐτὸ ὅταν κανεὶς εἶναι εἴκοσι χρόνων κι' ἔχει τὸ ὕφος τῶν σαράντα, δὲν ξεγελᾶ παρὰ τὸν ἑαυτό του μόνο...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΒΡΕΧΕΙ!...

«Πόσο θλιβερὴ εἶναι ἡ βροχή!...» λέγει ὁ ποιητής. Ἐ! λοιπόν, κυρίες μου, αὐτὸ θὰ παύσῃ πιό! Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μελαγχολῆς μὲ τὴ βροχή. Καὶ ἂν ἀκόμη ἀνοίξουν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ ἐσεῖς πρέπει νὰ διατηρῆτε τὸ χαμόγελό σας καὶ τὴν ὁμορφιά σας. Καὶ ἡ βροχὴ θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ στὸ νὰ ἐπιδείξετε ἕνα ὡραιότατο μαντὼ γιὰ τὴ βροχὴ ποὺ θὰ εἶναι ἐξ ἴσου κομψὸ μὲ ὁποιοδήποτε κοστοῦμι σας.

Οἱ γιαγιάδες μας θὰ ἔμεναν ἔκπληκτες ἂν ἔβλεπαν τὰ θαυμάσια καὶ ποικίλα ὑφάσματα ποὺ προορίζονται σήμερα γιὰ τὴ βροχή.

Δυὸ φόρμες μᾶς προσφέρονται γιὰ τὰ μαντὼ τῆς βροχῆς. Ἡ πρώτη, γιὰ τὰ προχειρότερα, εἶναι φαρδειὰ καὶ ἀκαθόριστη σὲ μάκρος τρουὰ - κάρ. Ἡ δεύτερη εἶναι εὐθύγραμμη καὶ ἐλαφρῶς κοντήτερη.

Τὸ ρουλὼ τῆς μόδας. (Σχετικὸ ἄρθρο παραπλεύρως).

Στὸ μαντὼ τρουὰ - κάρ, ὁ γιακᾶς κλείνει ψηλὰ καὶ τὰ μανίκια, ποὺ εἶναι ραγκλὰν, μοντάρονται μὲ πένσες. Οἱ δυὸ τσέπες στὸ πλάϊ γίνονται μεγάλες καὶ πρόσθετες καὶ ἡ πλάτη πολὺ φαρδειά. Πολλὲς φορὲς τὸ μαντὼ αὐτὸ γίνεται μὲ ἀδιάβροχο κρὲπ ντὲ σίν, ὁπότε ὁ γιακᾶς καὶ οἱ τσέπες γαρνίρονται μὲ ὁμοιόχρωμο βελοῦδο καὶ μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιά.

Γιὰ τὸ ἀπόγευμα, καταλληλότερο εἶναι τὸ εὐθύγραμμο μαντὼ σὲ μάκρος δύο-τρίτα. Εἶναι χαριτωμένο ἂν καὶ ὄχι ἐξαιρετικα πρακτικό.

Πολὺ φρόνιμο καὶ πρακτικώτερο εἶναι τὸ μαντὼ σπὸρ ποὺ εἶναι συνήθως πολὺ μακρὺ μὲ φαρδειὰ ρεβὲρ ὅπως τῶν ταγιὲρ ποὺ κλείνουν πολὺ ψηλὰ καὶ μεγάλες τσέπες. Γίνεται ἀπὸ λεπτὸ ἀδιάβροχο λαινὰζ στὸ χρῶμα ποὺ προτιμᾶτε. Πρέπει πάντως νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ γκρί, τὸ πράσινο σκοῦρο, τὸ μαρρὸν καθὼς καὶ τὰ ὑφάσματα «μουσετὲ» εἶναι τῆς μόδας.

Αὐτὸ τὸ μαντὼ σπὸρ θὰ σταυρώνῃ καλὰ καὶ θὰ κλείνῃ μὲ ἕξη κουμπιὰ σὲ δυὸ σειρὲς. Συχνὰ, τὰ ρεβὲρ καὶ τὰ κουμπιὰ γίνονται ἀπὸ ἀντιλόπ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴ μέση, μπορεῖ νὰ διαγράφεται ἐλαφρὰ ἢ νὰ μὴ διαγράφεται καθόλου, ἂν τὸ προτιμᾶτε.

Αὐτὸ τὸ σχέδιο τοῦ μαντὼ μπορεῖ ἐπίσης νὰ γίνῃ ἀπὸ βελοῦδο κοτελέ.

Μὲ τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν ἐπανωφοριῶν ταιριάζουν πολὺ παπούτσια ὑψηλὰ ὥς τὸν ἀστράγαλο.

Τὸ καπέλλο σας, ἀπὸ φέτρ, ἢ ἀντιλόπ, θὰ ἔχῃ ὑψηλὴ καλότταμὲ γεῖσο ἐμπρὸς γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ πρόσωπό σας ἀπὸ τὴ βροχή...

ΤΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τὸ χτένισμα μ ενα ρουλω γυρω-γυρω στὸ κεφάλι εἶναι τελευταίως πολὺ τῆς μόδας. Εἶναι πολὺ νεανικὸ καὶ κολακεύει πολὺ χάρις στὸ κομψὸ πλαίσιο τῶν μπουκλῶν ποὺ περιβάλλουν σὰν μιὰ χαριτωμένη κορῶνα τὰ ξανθὰ καὶ μελαχροινὰ κεφαλάκια. Γιὰ τὸ ρουλὼ αὐτό, δὲν χρειάζονται πολὺ μακρυὰ μαλλιά.

Γιὰ νὰ ἑτοιμάσετε τὸ χτένισμα αὐτὸ θ' ἀρχίσετε ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα Α. Χωρίζουν τὰ μαλλιὰ μὲ μιὰ χωρίστρα ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτί ὥς τὸ ἄλλο. Τὰ μαλλιὰ ποὺ πέφτουν πρὸς τὰ πίσω θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὸ ρουλὼ ποὺ γαρνίρει τὸ λαιμὸ καὶ στηρίζεται μὲ μιὰ εἰδικὴ μπρέττα γιὰ ρουλώ.

Τὰ ἐμπρὸς μαλλιὰ ποὺ εἶναι καὶ κοντήτερα ἀποτελοῦνται ἀπὸ μιὰ σειρὰ χονδρῶν μπουκλῶν τοποθετημένων ὥστε νὰ σχεδιάζουν ἕνα ἡμικύκλιο γύρω ἀπὸ τὸ μέτωπο. Τὶς μποῦκλες αὐτὲς τὶς ἀφήνουν ἐλεύθερες ἢ τὶς στερεώνουν μὲ μιὰ φουρκετίτσα.

Ἂν τὰ μαλλιὰ εἶναι ἀνυπότακτα καὶ δὲν κυματίζουν φυσικά, τότε τὸ γυρίζετε μὲ χονδρὰ δερμάτινα μπιγκουντί. Ὕστερα ὅταν πάρουν μὲ τὰ μπιγκουντὶ τὸ σχέδιο τῆς μπούκλας, τὰ βγάζετε τὰ χτενίζετε ἐλαφρὰ καὶ τυλίγετε τὶς μποῦκλες στὸ δάχτυλό σας γιὰ νὰ τῆς δώσετε ὡραία φόρμα

Ἂν τὰ μαλλιὰ εἶναι μαλακὰ καὶ κυματίζουν φυσικὰ τότε μπορεῖτε νὰ τὰ γυρίσετε μόνες σας μὲ τὸ χτένι συγκρατώντας τα μὲ τὸ ἄλλο χέρι.

Οἱ μποῦκλες ποὺ περιβάλλουν τὸ μέτωπο πρέπει νὰ εἶναι τοποθετημένες εἰς τρόπον ὥστε νὰ συναντοῦν κανονικὰ τὸ ρουλὼ τοῦ λαιμοῦ

Πολλὰ κορίτσια ποὺ βγαίνουν χωρὶς καπέλλο υἱοθέτησαν τὸ ρουλὼ αὐτὸ ποὺ μιμεῖται τὸ μπουνὲ ἢ τὴν τόκα καὶ δὲν δίνει στὸ κεφάλι τὴν «γυμνὴ» ἐντύπωση ποὺ δίνουν ἄλλα χτενίσματα κολλητὰ καὶ πλακέ.

ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

ΠΩΣ ΘΑ ΔΕΧΕΣΘΕ

Πολλὲς ἀνογνώστριές μας μᾶς ζητοῦν συμβουλὰς ἐν σχέσει μὲ τὸ πῶς πρέπει νὰ συμπεριφέρωνται στὶς διάφορες περιστάσεις ποὺ θὰ τοὺς τύχουν στὴ ζωή. Ἐγράψαμε καὶ ἄλλοτε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, ἐντούτοις ἐπανερχόμεθα ἐπὶ τοῦ θέματος, ἀφοῦ μᾶς τὸ ζητοῦν οἱ συμπαθεῖς μας ἀναγνώστριες.

Καὶ ἀρχίζομε μὲ τὸ ζήτημα ποὺ μοῦ ἀνέφερε μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας: πῶς δηλαδὴ πρέπει νὰ φέρεται μιὰ οἰκοδέσποινα ὅταν δέχεται στὸ σπίτι της. Λοιπόν, ἡ πρώτη της φροντὶς θὰ εἶναι νὰ προσκαλέσῃ τόσους, ὥστε νὰ χωροῦν ἀνέτως μέσα στὰ σαλόνια της καὶ νὰ εἶναι σὲ θέσῃ νὰ τοὺς περιποιηθῇ ὅλους ἐξ ἴσου. Ἀκολούθως πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν της ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς εἶναι ἡμέρα κοπώσεως γι' αὐτήν, δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἀφήσῃ νὰ ἐννοηθῇ αὐτὸ ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους της. Θὰ τοὺς περιποιῆται ὅλους, θὰ μιλῇ λίγο μὲ τὸν καθ' ἕνα, θὰ φροντίζῃ νὰ συνιστᾷ τοὺς ἐπισκέπτας ποὺ δὲν γνωρίζονται μεταξύ τους καὶ ἐν γένει θὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει της ὅτι ἀπὸ αὐτὴν ἐξαρτᾶται νὰ εὐχαριστηθοῦν ἢ νὰ πλήξουν οἱ καλεσμένοι της.

Ὅταν ἀποφασίσῃ δὲ νὰ δεχθῇ πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν της ὅτι πρέπει καὶ νὰ προσφέρῃ ἐκλεκτὰ πράγματα στοὺς προσκεκλημένους της.

Πρώτη της φροντὶς ὅταν ἔλθῃ ἕνας ἐπισκέπτης εἶναι νὰ σπεύσῃ νὰ τὸν προϋπαντήσῃ, νὰ τοῦ ὑποδείξῃ κάθισμα καὶ νὰ τοῦ συστήσῃ ἕνα δυὸ ἄλλα πρόσωπα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μιλῇ, κάθεται λίγα λεπτὰ καὶ αὐτὴ κοντά του καὶ ὕστερα σηκώνεται γιὰ νὰ περιποιηθῇ καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισκέπτας.

Ἡ οἰκοδέσποινα ποὺ ξέρει νὰ περιποιηθῇ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι σπίτι της, δὲν κάθεται περισσότερο τῶν πέντε λεπτῶν στὴν ἴδια θέση.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΠΑΣΤΙΤΣΙΟ ΜΕ ΦΥΛΛΟ

Γιὰ ἕνα παστίτσιο μέτριο ἀπαιτοῦνται: 200 δράμια μακαρόνια σπαγέτο, 50 δράμια τυρὶ παρμεζάνα, 50 δράμια βούτυρο, 4 αὐγά, 100 δράμια γάλα, 3 κουταλιὲς βούτυρο φρέσκο, 10—15 φύλλα ἀνάλογο ἀλάτι, πιπέρι, μοσχοκάρυδο.

Βράζομε τὰ μακαρόνια τὰ στραγγίζομε καὶ τὰ ρίχνομε σὲ μιὰ κατσαρόλα ζεματίζοντάς τα μὲ τὸ μισὸ βούτυρο. Ἔπειτα κάμνομε μιὰ σάλτσα μπεσαμὲλ μὲ τὰ ἄνω ὑλικὰ καὶ ρίχνομε τὴν μισὴ ρίχνομε στὴν κατσαρόλα μὲ τὰ μακαρόνια τὴν δὲ ἄλλη μισὴ κρατοῦμε γιὰ τὸ τέλος. Στρώνομε ἔπειτα 5—6 φύλλα βάζοντας μεταξύ τον φρέσκο βούτυρο καὶ ρίχνομε τὰ μακαρόνια. Ἀπ' ἐπάνω ρίχνομε τὴν σάλτσα καὶ σκεπάζοντας μὲ φύλλα στέλνομε στὸν φοῦρνο ἀφοῦ προηγουμένως χαράξομε ὅπως τὸν μπακλαβᾶ.

ΦΙΛΕΤΟ ΧΟΙΡΙΝΟ ΣΤΗ ΣΟΥΒΛΑ

Παίρνομε χοιρινὸ φιλέτο, βγάζομε τὸ πάχος του, τὸ διορθώνομε καὶ τὸ περνοῦμε στὴ σούβλα. Τὸ ἀλατίζομε, τὸ σκεπάζομε μὲ ἕνα χαρτὶ λαδωμένο καὶ τὸ βάζομε στὴ φωτιά. Ἀφοῦ σταθῇ ἐπὶ μισὴ ὥρα, βγάζομε τὸ χαρτὶ γιὰ νὰ πάρῃ χρῶμα, τὸ ἀλατίζομε λίγο καὶ τὸ βγάζομε ἀπὸ τὴ σούβλα.

Τὸ σερβίρομε μὲ τὴν ἀκόλουθη σάλτσα:

Κοκκινίζομε 125 δράμια βούτυρο πάνω σὲ σιγανὴ φωτιὰ μαζὶ μὲ 3—4 κρεμμύδια φιλοκομμένα, προσθέτομε ἀλάτι, πιπέρι, ἕνα κοτῆρι ζωμὸ καὶ λίγο ἀλεῦρι. Ἀφήνομε στὴ φωτιὰ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ πρὶν τὸ σερβίρωμε προσθέτομε λίγη μουστάρδα.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΟΙ ΚΡΕΑΤΟΕΛΗΕΣ

Μιὰ πολὺ συνηθισμένη κι' ἀρκετὰ ἀντιαισθητικὴ δερματικὴ πάθηση εἶναι κι' οἱ ἀκροχορδόνες, κοινῶς κρεατοελὴς ἢ μηρμυκιὲς ἢ παρδαβίτσες ἢ βαρβαδίτσες. Ἡ πάθησις αὐτὴ δὲν εἶναι τόσον ἁπλῆ, ὅπως πολλοὶ θὰ νομίζουν, παραμελουμένη δὲ ἢ κακῶς θεραπευομένη ἐπιφέρει ἐπικίνδυνες δερματικὲς ἀλλοιώσεις.

Τουναντίον ἂν μόλις ἐμφανισθοῦν οἱ κρεατοελὴς, ληφθοῦν τὰ κατάλληλα ἐπιστημονικὰ μέτρα γιὰ τὴν ἀφαίρεσή των, θεραπεύωνται ριζικῶς.

Δυστυχῶς πολλοὶ ἀπὸ τὴν ἄγνοια τῆς πραγματικῆς καταστάσεως μεταχειρίζονται γιὰ τὴν ἀφαίρεσιν τους δραστικὲς χημικὲς καὶ καυστικὲς οὐσίες ὅπως τὸ νιτρικὸ ὀξὺ ἢ τὸ ὑδροχλωρικὸ ὀξὺ (ἀκουαφόρτε ἢ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸ ξερίζωμά των τὸ νύχι των ἢ καρφίτσα ἢ ξυράφι. Τὶς ματώνουν, τὶς μολύνουν, παθαίνουν φλεγμονὴ τὰ πάσχοντα μέρη καὶ ἐξογκούμενα δυστυχῶς πολλὲς φορὲς μεταπίπτουν στὴν κακοήθη κατάσταση τοῦ καρκίνου. Τὸ ἴδιο πρᾶγμα μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ ὅταν ὑπάρχουν κρεατοελὴς στὰ μέρη τοῦ γενείου τῶν ἀνδρῶν, ὁπότε κατὰ τὸ ξύρισμο μὲ τὸ συχνὸ δηλ. πέρασμα τοῦ ξυραφιοῦ, ματώνουν, ἀφορμίζουν καὶ διαπυοῦνται.

Οἱ ἀκροχορδόνες, ποὺ εἶναι ὑπὸ τὶς διάφορες παραπάνω ὀνομασίες γνωστὲς εἶναι μικρὲς ὑπερτροφίες τῆς θηλώδους στιβάδος τοῦ δέρματος, ἀνώδυνες καὶ σπανίως ἁπλές. Τὶς περισσότερες φορὲς εἶναι πυκνές, στὸ ἴδιο καὶ τὸ αὐτὸ ἄτομο. Εἶναι πολὺ μεταδοτικὲς καὶ γιὰ τοῦτο πληθαίνουν πολύ, ὀφειλόμενες σ' εἰδικὸ μικρόβιο. Ἰδίως ἅμα ἐρεθίζονται ἀμέσως μεταδίδονται καὶ πυκνώνουν. Βρίσκονται διεσπαρμένες στὸ δέρμα τοῦ προσώπου, στὸ κάτω κι' ἄνω βλέφαρο, ἰδία δὲ στὴν ἐπάνω ἐπιφάνεια τῶν χειρῶν καὶ τῶν δακτύλων. Κάποτε μαζεύονται πολλὲς μαζὶ καὶ μάλιστα ὅαν ἐρεθισθοῦν, ὅπως εἴπαμε παραπάνω, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ ἐπιβλαβῶν μέσων ἀφαιρέσεως κι' ἀποτελοῦν ὀγκώματα μεγαλύτερας ἐκτάσεως τὰ ὁποῖα μεταπίπτουν σὲ κακοήθη κατάστασιν.

Γενικῶς, ἡ πάθηση αὐτὴ εἶναι καλοήθης καὶ ὑποχωρεῖ συνηθέστατα στὴν ἐπιστημονικὴ θεραπεία. Κατὰ τὴν νεανικὴ ἡλικία ἐ-

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Ἕνα ἀδιάβροχο σπὸρ ἀπὸ βελοῦρ κοτελέ.—Ἕνα μαντὼ ἀπὸ ἀδιάβροχο λαινάζ, γαρνιρισμένο μὲ βελοῦδο.—Ἕνα φαρδὺ τρουὰ-κὰρ ἀπὸ κρὲπ τὼ ἀπὸ ἀδιάβροχο λαινάζ, γαρνιρισμένο μὲ βελοῦδο.—Ἕνα εὐθύγραμμο τρουὰ-κὰρ γαρνιρισμένο ντὲ σὶν ἀδιάβροχο γαρνιρισμένο μὲ βελοῦδο.—Ἕνα εὐθύγραμμο τρουὰ-κὰρ γαρνιρισμένο μὲ ἀντιλόπ.—Τέλος, ἕνα πρακτικώτατο εὐρύχωρο μπουρνοῦζι ἀπὸ ἀδιάβροχο κρὲπ ντὲ σὶν μὲ παραμάνα καὶ καπυσὸν σκωτσέζικα.

πέρχεται συνήθως μόνη της ἡ ἴασις ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ μετὰ τὴν ἐμφάνιση. Στὴν προχωρημένην μως ἡλικίαν ἡ νόσος παραμένει χρονία καὶ πληθαίνει πολύ.

Γιὰ τὴν θεραπείαν τῶν ἀκροχορδόνων δυστυχῶς ὑπάρχουν καὶ διάφορες λαϊκὲς προλήψεις. Ὅτι δηλαδὴ θεραπεύονται μὲ διαφόρους περιέργους τρόπους. Ἔτσι π.χ. ἄλλοι ζητοῦν νὰ θεραπευθοῦν προφέροντας ἕνα κοινὸν ἐξορκισμὸ ὅταν ἀκούσουν τὶς πρῶτες φθινοπωρινὲς βροντές. Ἄλλοι ρίχνοντας πίσω των σὲ τρία σταυροδρόμια τρία κλεμμένα κουκιά!! Κι' ἄλλοι μεταχειριζόμενοι διαφόρους ἀναλόγους τρόπους. Ἐννοεῖτε ὅτι ὅλα αὐτὰ ἔχουν βάση τὴν αὐθυποβολὴ ἰδίως ἐπὶ ἁπλοϊκῶν ἀνθρώπων καὶ ἂν θεραπεύονται αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ὅπως εἴπαμε παραπάνω, κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ἐξαφανίζονται αὐτομάτως καὶ χωρὶς θεραπεία.

Ἡ ἐπιστημονικὴ θεραπεία δὲν εἶναι μόνον τοπική, ἀλλὰ καὶ φαρμακευτικὴ ἐσωτερική. Τοπικὼς ὅταν εἶναι πυκνὲς καὶ ἐλάχιστα ἐξωγκομένες σὰν τὸ κεφάλι τῆς καρφίτσας, ἡ καλλιτέρα θεραπεία εἶναι αἱ συχνὲς πλύσεις τοῦ μέρους μὲ κοινὸ ξύδι, κι' ὕστερα ἐπίθεξη μὲ ἀσηπτόλην. Ὅταν εἶναι μεγαλείτερες εἶναι ἀπαραίτητη ἡ καταστροφή των, μία πρὸς μία, μὲ ἠλεκτροπηξία. Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι τελείως ἀνώδυνη κι' ἐπιφέρει τὴν ἄμεση καὶ ριζικὴ καταστροφή τους.

Οἱ καυτηριάσεις μὲ ὀξέα χημικὰ φάρμακα, ὅπως εἴπαμε πρέπει ν' ἀποφεύγονται γιατὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν προκαλοῦν καταστροφὲς κι' οὐλὲς ἀνεξίτηλες τοῦ δέρματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ κακοήθεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπεξεργασίες.

Σ' ἐπιμόνους περιπτώσεις ἐφαρμόζεται ἀκτινοθεραπεία καὶ ραδιοθεραπεία. Ἡ ἐσωτερικὴ φαρμακευτικὴ θεραπεία συνίσταται εἰς τὴν λήψη ἐσωτερικῆς καμμένης μαγνησίας (μαγνεσὴ καλσινὲ) ἢ ἀρσενικοῦ ἢ καὶ ἐνέσεων ἀρσενικοῦ. Ἀπολύτως ἀναγκαία καὶ ἡ ἐσωτερικὴ θεραπεία γιατὶ μὲ αὐτὴν ἀνακόπτεται ἡ προδιάθεση τοῦ ἀτόμου στὴν ἀνάπλαση τῶν θηλωμάτων. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ εἰδικὴ σκευασία στὸ ἐμπόριο τοῦ Καθηγητοῦ Ντελμπὲ γιὰ τὸν περιορισμὸ τῆς ἀναπτύξεως τῆς παθήσεως αὐτῆς εἰς τὰ προδιατεθειμένα ἄτομα καὶ τὴν πρόληψη τῆς μετατροπῆς των σὲ καρκινώματα. Ὥστε ἀπὸ τὰ παραπάνω θὰ κατανοήσετε ὅτι δὲν πρέπει νὰ ξεριζώνετε μὲ νύχια καὶ καρφίτσες, ἢ ν' ἀφορμίζετε μὲ διάφορα ἰσχυρὰ φάρμακα τὶς κρατοελῆές, γιατὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ κινδυνεύετε ἀπὸ καλοήθεις νὰ εἰς μεταβάλλετε στὴν πιὸ ἀνίατη καὶ δυσάρεστη ἀρρώστεια.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Η ΑΠΟΔΕΙΞΗ

Ἕνας γιατρὸς ἤθελε νὰ στεῖλη μιὰ μποτίλια μὲ φάρμακο σ' ἕναν του πελάτη κι' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἄλλο μέσον, φωναξε ἕνα παιδάκι καὶ τοῦπε νὰ τὴν παραδώση στὸν πελάτη του. Τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τοῦδινε τὸ φιλοδώρημά του τὸ ἄλλο πρωΐ.

Τὸ ἄλλο πρωΐ τὸ παιδάκι ἔφθασε στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ.

—Ἔδωσες τὸ φάρμακο; τὸ ρώτησε ὁ γιατρός.

—Μάλιστα, κύριε, καὶ τὸ χρησιμοποίησαν κιόλας, τοῦ ἀπαντήσε τὸ παιδάκι.

—Καὶ πῶς ξέρεις ὅτι τὸ χρησιμοποίησαν τὸ φάρμακο;

—Νά, σήμερα τὸ πρωΐ ποὺ πέρασα ἀπὰ τὸ σπίτι τοὺς βρῆκα ὅλους κρεββάτομένους.

"ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ του ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ,,

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 17)

κι' ὁ φουκαρᾶς ὁ μανάβης, ὁ δέκατος τρίτος στὴν πρωϊνὴ παρέλαση, ὅταν τὴν βλέπει, βρίσκει τόνους ἀπίστευτα παθητικοὺς, γιὰ νὰ ψάλλη τὶς ντομάτες του, τὶς μπάμιες του, τὰ σέλινά του...»

Καὶ συνεχίζεται στὸν ἴδιο τόνο ἡ περιγραφὴ τῆς χοντρῆς. Αὐτὸς εἶναι ὁ χρονογράφος ὁ Μελᾶς. Ἑφτακόσια χρονογραφήματα γράφει κάθε χρόνο—δυὸ τὴ μέρα—κι' ὅταν τοῦ ζητοῦν κι' ἔξω ἀπ' αὐτὰ διηγήματα, περιγραφὲς δὲν ἀρνιέται. Πῶς τὰ βγάζει πέρα; Μὲ τὴν ἀφάνταστη ἐργατικότητά του, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι παράδειγμα γιὰ κάθε νέο.

—Εἶμαι, λέει συχνὰ, σὰν τὸν φούρναρη ποὺ ἔχει ζυμώσει στὸν κόσμο τὰ καρβέλια. Στίβω λίγο τὰ δάχτυλά μου, κάνω ἔτσι, καὶ βγάζω μερικὰ ἀκόμη ἀπὸ τὰ ζυμάρια ποὺ ἔχουν μείνει!...

Εὐλογημένος φούρναρης! Ὡρισμένως τέτοια καρβέλια πρέπει νὰ φάη κανεὶς πολλὰ φούρνους ὁλόκληρους, γιὰ ν' ἀποπειραθῆ ἁπλῶς νὰ φτιάση ἕνα. Ἐμεῖς ὅλοι ποὺ τρεφόμαστε ἀπὸ αὐτὰ δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ τοῦ χρεωστοῦμε ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη, ἐκεῖνοι οἱ νέοι πρὸ παντὸς ποὺ ξέρουν δίχως κακία νὰ φοιτοῦν στὸ μεγάλο του σχολεῖο.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΤΟΝ ΕΙΧΕ ΠΕΙΣΕΙ ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ

Στὸν ἀνακριτή:

—Μὰ πῶς! Τώρα ἀρνεῖσαι, καὶ ὅμως χθὲς ὡμολόγησες ὅτι εἶσαι ἔνοχος;

—Μάλιστα, ἀλλά ὁ δικηγόρος μου μ' ἔπεισε πὼς εἶμαι ἀθῶος.

ΒΡΕΧΕΙ...

—Γιατὶ οἱ ἀνθρῶποι βιαστικοὶ περνᾶνε;
—Καθένας τους γιατὶ σκυμμένος τρέχει;
—Ποιοὶ πόνοι τάχα νὰ τοὺς τυραννᾶνε;
—Βρέχει...

—Γιατὶ τ'ὁλάσπρο κρῖνο μὲς στὴ γλάστρα
ὁλόρθο νὰ σταθῆ πιὰ δὲν ἀντέχει;
Τὰ σύννεφα τὸ μάτιασαν ἡ τ' ἄστρα;
—Βρέχει...

—Γιατὶ σιγὰ ξεκίνησε τὸ τραῖνο,
μήπως νὰ πάη μαντᾶτα πιὰ δὲν ἔχει
σὲ πρόσωπο ποὺ καρτερεῖ θλιμμένο;
—Βρέχει...

—Ἡ κόρη γιατὶ κλεῖ τὸ παραθῦρι
κι' εἰρωνικὰ γελῶντας μὲ προσέχει
ποὺ τόσο σιὸ περπάτημα ἔχω γείρει;
—Βρέχει...

—Κι' ἐσὺ καρδιὰ τὶ μὲ ρωτᾶς ποὺ κλαίω;
Τὶ μὲ ρωτᾶς τὸ δάκρυ μου κι' ἂν τρέχει;
Ἐσένα δὲν σοῦ φτάνει ποὺ σοῦ λέω:
βρέχει...

ΕΠΑΜ. Θ. ΚΑΡΥΩΤΗΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὴν σελίδα 34)

τῆς. Ποιὸ ὅμως ἀπὸ τὰ δυὸ ἄσματα εἶναι τὸ αἷμα τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»;

—Αὐτὸ ὀλίγο ἐνδιαφέρει. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει παρὰ τὸ αἷμα τοῦ κατασκόπου. Θὰ ἐξετάσουμε τὸ αἷμα ὅλων τῶν ὑπαλλήλων. Ἐὰν βρεθῆ ὑπάλληλος μὲ αἷμα Α. Α. Α. ἢ μὲ αἷμα Α. Γ. Α. ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ κατάσκοπος. Ὅσο γιὰ τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα»... Ψάχτε νὰ τὸν βρῆτε καὶ νὰ τὸν συγχαρῆτε, γιατὶ χωρὶς κὰν νὰ τὸ γνωρίζη σᾶς βοηθεῖ ἐξ ἀποστάσεως νὰ ξαναβρῆτε τὰ σχέδια τοῦ νέου βομβαρδιστικοῦ ἀεροπλάνου. Ἐξ' ἄλλου, ἐὰν θέλετε νὰ βεβαιωθοῦμε ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ αἵματα εἶναι τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα» δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ἐξετάσουμε τὶς πιτσιλιὲς ποὺ βρίσκονται στὸν διάδρομο τοῦ δευτέρου πατώματος. Ἐκεῖνες θὰ εἶναι κατὰ τὴν γνώμη μου Α. Α. Α. Ἐξ ἄλλου, ἔχουμε καὶ κάτι ἄλλο νὰ ἐξετάσουμε στὴν περίπτωση ποὺ θὰ βροῦμε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ἕνα αἷμα ἢ μὲ τὸ ἄλλο. Θὰ ἐξετάσουμε ἐπιστημονικὰ τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου του!

—Τὴν ἐπιδερμίδα; Τί θὰ μπορέση νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ ἡ ἐπιδερμίδα του;

—Πολλὰ πράγματα! Ὁ ἰνσπέκτορ Σοῦμερ μοῦ μίλησε γιὰ κάποιο μοῦσι καὶ γιὰ κάποιο μουστάκι. Εἶναι γνωστὴ ἡ μεταμφίεση τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα», ὅπως τοὐλάχιστον τὴν περιγράφει ὁ ἰνσπέκτορ Σοῦμερ, ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ κατόρθωσε νὰ τὸν ἀντικρύση λίγες φορές. Παρουσιάζεται ψηλός... στὸ ἀνάστημά μου. ἀκαθόριστης ἡλικίας, ξυρισμένος, μὲ γκρίζα μαλλιά, γκρίζο μουστάκι καὶ χοντρὰ γυαλιὰ σὲ σκελετὸ ταρταρούγας. Στὸ ἀριστερό του μάγουλο ἔχει μιὰ μικρὴ ἐλιὰ καὶ κουτσαίνει ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ πόδι παρουσιάζοντας ἔτσι ἕνα μισοκακόμοιρο ἄνθρωπο. Ἔτσι τὸν ἀντικρύσατε καὶ χθὲς βράδυ ἰνσπέκτορ;

—Ἀκριβῶς. Κάματε τόσο ὡραῖα τὴν περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν του ὥστε θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέση... ὅτι τὸν εἴδατε καὶ σεῖς!

—Γιὰ νὰ βρεθῆ λοιπὸν ψεύτικο μουστάκι καὶ μοῦσι... σημαίνει αὐτὰ ἦταν ἡ μεταμφίεση τοῦ κατασκόπου. Ἡ τρίχα δὲν κολλάει στὴν ἐπιδερμίδα παρὰ μὲ κόλλα ἀπὸ αἰθέρα καὶ μαστίχα. Ὅταν βροῦμε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ αἷμα Α. Α. Α. ἢ Α. Γ. Α. θὰ ἐξετάσουμε ἐπιστημονικὰ καὶ τὴν ἐπιδερμίδα του πάνω στὴν ὁποία καὶ ἂν ἀκόμη ξυρίζεται τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα θὰ ὑπάρχουν γιὰ ἕνα τουλάχιστο μῆνα ἴχνη μαστίχης καὶ αἰθέρος!

Σὲ λίγο ἄρχισε ἡ ἐξέταση τοῦ αἵματος τῶν ὑπαλλήλων. Ὁ τρίτος ἀπὸ αὐτοὺς χλώμιασε μόλις κατάλαβε σὲ τί ἀπέβλεπε ἡ ἐξέταση αὐτὴ καὶ ὡμολόγησε ἀπαθέστατα:

—Μὴ συνεχίζετε κύριοι καὶ μὴ βασανίζετε τὸ προσωπικό. Ἐγὼ εἶμαι ὁ κατάσκοπος. Τὰ σχέδια θὰ σᾶς τὰ παραδώσω στὴ στιγμή. Παρακαλῶ μόνο νὰ μὴ μὲ μεταχειρισθῆτε ὡς προδότη. Εἶμαι ἀξιωματικὸς ξένης χώρας. Εἶμαι στὴ διάθεσή σας. Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ δὲν κατόρθωσα νὰ ἐπιτύχω.

—Καὶ μεῖς λυπόμαστε, ἀλλὰ τί νὰ γίνη, θά...

Μιὰ δυνατὴ ὅμως μπηχτὴ τοῦ Μάρτεν Ντὰλ στὸ πλευρὸ ἔκανε τὸν Σοῦμερ νὰ κόψη στὴ μέση τὸ ἀστεῖο του.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Τὸ μυστικὸ τῆς Σιδερένιας Μάσκας

Σὲ προηγούμενο φύλλο μας, γράψαμε γιὰ τὴν κρυπτογραφία καὶ τὰ μυστήριά της, ἀναφέροντας καὶ ὡρισμένα περιστατικά.

Σήμερα θὰ σᾶς μιλήσωμε γιὰ ἕνα ἀκόμη ἐντυπωτικώτατο περιστατικό, γιὰ τὸ μυστικὸ τῆς Σιδερένιας Μάσκας, γιὰ τὴν ὁποία ἐπίσης ἔχει γράψει ἄλλοτε ἡ «Ἑβδομάς».

Πρόκειται γιὰ ἕνα περίφημο κρυπτογράφημα ποὺ εἶχε στείλει κατ' ἐντολὴν τοῦ Λουδοβίκου 14ου ὁ στρατάρχης Λουβουᾶ, στὸν στρατηγὸ Κατινά, ἀναφορικῶς μὲ τὴν τύχη ἑνὸς μυστηριώδους προσώπου ποὺ εἶναι ὡς τώρα γνωστὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν Σιδερένια Μάσκα» καὶ ποὺ ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, δὲν εἶναι πιὰ διόλου μυστηριώδες, χάρις στὸν ταγματάρχη Μπαζερῆ, τοῦ 2ου Γραφείου τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ποὺ κατώρθωσε, ὕστερ' ἀπὸ διακόσια καὶ παραπάνω χρόνια, νὰ ἀποκρυπτογραφήση τὴν μυστικὴ διαταγή.

Ἡ ἱστορία εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα κα. τὴν μεταφέρομε σχεδὸν ἐπὶ λέξει, ἀπὸ τὸ βιβλίο περὶ κρυπτογραφίας ποὺ ἔχει βγάλει ὁ κ. Ρομπὲρ Μπουκάρ.

Στὰς 8 Ἰουλίου 1691, συλλαμβάνετο μια μέρα ξαφνικά, ἕνα μυστηριῶδες πρόσωπο, καὶ κλεινόταν στὸ φρούριο τοῦ Πινιερόλ.

Ἀργότερα μεταφερόταν στὸ νησὶ τῆς Ἁγίας Μαργαρίτας.

Σὲ κανένα δὲν ἐπετράπη νὰ δῆ στὸ πρόσωπο τὸν μυστηριώδη αὐτὸν ἄνθρωπο. Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐγκαθείρξεώς, του, κάθε φορὰ δηλαδὴ ποὺ θὰ ἄφηνε τὸ κελλί του γιὰ νὰ βγῆ νὰ κάνη λίγο περίπατο στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ φορῆ μάσκα μὲ σιδερένια ἐλατήρια.

Ἔτσι ἔμεινε γνωστὸς στὴν Ἱστορία ὡς: «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν Σιδερένια Μάσκα». Ἕνα σωρὸ θρῦλοι ἔχουν δημιουργηθῆ γύρω ἀπὸ τὸν μαρτυρικὸν αὐτὸν ἄγνωστο, πολλοὶ δὲ ἐπεχείρησαν ἀπὸ τότε νὰ ἐξιχνιάσουν τὸ μυστήριό του, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσουν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ ὁ Βολταῖρος.

Μερικοὶ ἰσχυρίσθηκαν ὅτι ἦταν ἕνας νόθος ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖο ὁ Λουδοβίκος θέλησε νὰ ἐξαφανίση γιὰ νὰ μὴν ἔχη ἀργότερα ἀξιώσεις στὸ στέμμα, ἄλλοι πάλι εἶπαν ὅτι ἦταν ἕνας ἐραστὴς τῆς βασιλίσσης, καὶ ἄλλοι, τέλος, πὼς ἦταν κάποιος ἀνώτερος κληρικὸς, ποὺ τόλμησε νὰ ἀνακατευθῆ κάπως περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε στοὺς ἔρωτες τοῦ Λουδοβίκου καὶ τῆς Κας ντὲ Μοντεσπάν.

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΑΤΤΙΟΛΙ

Κατόπι ἐπὶ ἕνα αἰώνα, πιστεύθηκε πὼς ὁ φυλακισμένος μὲ τὴν μάσκα ἦταν ὁ κόμης Ἀντώνιος - Ἡρακλῆς Ματτιόλι, ὑπουργὸς τοῦ Καρόλου 4ου.

Ὁ Ματτιόλι αὐτὸς ἦταν ἕνας τρομερὸς καὶ διπρόσωπος κατάσκοπος, ποὺ ἦταν ταυτογρόνως στὴν ὑπηρεσία τοῦ κυρίου του καὶ τοῦ Λουδοβίκου 14ου. Κάποτε μάλιστα, ἔγινε καὶ τριπλὸς κατάσκοπος, ἀφοῦ πούλησε στὴν ἀγγλικὴ αὐλὴ διάφορα μυστικὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα εἶχε κλέψει ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιῶν. Ἐπὶ τέλους τὸν πῆραν μυρωδιὰ καὶ ζήτησαν νὰ τὸν συλλάβουν. Ὁ κόμης, ὅμως, κατάσκοπος εἶχεν ἐξαφανισθῆ...

Λίγους μῆνες ἀργότερα, τὸν συναντοῦσε στὴν Βενετία ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας, ἀβάς ντ' Ἐστράντ, ἔβαζε κρυφὰ ἀνθρώπους του καὶ τὸν ἔπιανε. Κατόπι μὲ κάθε μυστικότητα τὸν ἔστελνε στὴν Γαλλία. Ἐκεῖ ὁ κόμης Ματτιόλι φυλακίσθηκε στὸ φρούριο τοῦ Πινιερὸλ καὶ κατόπι στὴ Βαστίλλη. Στὸ ὅτι ὁ Ματτιόλι—ἂν ἦταν αὐτὸς ὁ ἐγκαθειρκτος μὲ τὴ μάσκα—ὑποχρεώθηκε νὰ φορῆ μάσκα, δίδεται ἡ ἐξήγηση, ὅτι ἔτσι θέλησε ὁ Λουδοβίκος, θέλοντας νὰ μένῃ μυστικὴ ἡ σύλληψη τοῦ Ματτιόλι, ποὺ ἔγινε σὲ ξένο ἔδαφος καὶ μὲ παραβίαση κατάφωρο τῶν δικαίων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν λαῶν. Τὸ σκάνδαλο, ἂν μαθευόταν τὸ πρᾶγμα, θάτανε μεγάλο!

Τοῦ κάκου οἱ ἱστορικοὶ ἔψαξαν νὰ βροῦν

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος 14ος

ἔγγραφα ποὺ νὰ σχετίζονται μὲ τὴν μυστηριώδη αὐτὴ ὑπόθεση. Δὲν βρέθηκε οὔτε τὸ πρωτότυπο τῆς κρυπτογραφικῆς διαταγῆς τοῦ στρατάρχη Λουβουᾶ, γιὰ τὴν σύλληψη τοῦ Ἀνθρώπου μὲ τὴν Σιδερένια Μάσκα.

ΣΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΤΙΝΑ

Ἐπὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ 128 χρόνια, στὰ 1819, οἱ κληρονόμοι τοῦ στρατηγοῦ ντὲ Κατινά, εὑρίσκαν μέσα στὰ ἀρχεῖα του τὸ περίφημο κρυπτογράφημα τοῦ Λουβουᾶ.

Τοῦ κάκου ὅμως προσπάθησαν νὰ τὸ διαβάσουν. Τὸ μυστικό του ἦταν ἀπαραβίαστο! Ἀπὸ τότε, δὲν ἔμεινε εἰδικὸς κρυπτογράφος ποὺ νὰ μὴν βάλθηκε νὰ ἀποκρυπτογραφήση τὴν βασιλικὴ διαταγή. Ἄδικος κόπος. Οἱ ἀριθμοὶ εἶχαν τόση ποικιλία ὡς πρὸς τὴν τοποθέτησή τους, καὶ τὰ κρυπτογραφικὰ τεχνάσματα ἦσαν τόσα πολλὰ καὶ τόσο ἔξυπνα ὥστε κανεὶς νὰ μὴν μπορέση ἐπὶ ὁλόκληρο σχεδὸν αἰώνα, νὰ κλέψῃ τὸ μυστικὸ τῆς ἱερογλυφικῆς διαταγῆς.

Ἔπρεπε νὰ περάσουν ἄλλα ὀγδόντα καὶ παραπάνω χρόνια, γιὰ νὰ ἀποκαλυφθῆ ἐπὶ τέλους τὸ μυστικό.

Πραγματικά, ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰώνος, ὁ Γάλλος ταγματάρχης Μπαζιέρ, ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, ὕστερα ἀπὸ προσπάθειες πέντε ἐτῶν καὶ μὲ τὴν βοήθεια τῶν εἰδικῶν τῆς Ἐλβετικῆς κρυπτογραφικῆς ὑπηρεσίας, κατώρθωσε νὰ μεταφράση τὴν ἀνεξιχνίαστη διαταγὴ τοῦ Λουδοβίκου 14ου.

Μὲ τὴν ἐξήγηση αὐτή, ἔπεφταν παταγωδῶς ὅλοι οἱ θρῦλοι ποὺ εἶχαν ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δημιουργηθῆ γιὰ τὸν Ἄνθρωπο μὲ τὴν Σιδερένια Μάσκα. Δὲν ἦταν ὁ μυστηριώδης φυλακισμένος, οὔτε νόθος ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως, οὔτε ἐραστὴς τῆς γυναικός του, οὔτε κανένας κληρικός, οὔτε καὶ ὁ περίφημος Ματτιόλι! Ἦταν ὁ στρατηγὸς ντὲ Μπυλόνδ!

Ὁ ταγματάρχης Μπαζερῆ, συνέχισε τὶς ἔρευνές του καὶ ξεσκέπασε τελείως τὸ μυστήριο.

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΝΤΕ ΜΠΥΛΟΝΔ

Ὁ στρατηγὸς αὐτὸς δὲν ἦταν παρὰ ἕναας κινηματίας, ἢ περίπου... Μὴν ὑπακούοντας στὴν βασιλικὴ διαταγή, διέταξε νὰ λυθῆ ἡ πολιορκία τοῦ Κόνι ἑνὸς φρουρίου στὴν Ἰταλία, ποὺ κατεῖχε τότε κατὰ μέγα μέρος ἡ Γαλλία.

Φυσικὰ τὸ πρᾶγμα ἐθεωρήθη ὡς στάση καὶ ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας. Ὁ βασιλεὺς διέταξε ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ νὰ συλληφθῆ μὲ κάθε μυστικότητα ὁ στρατηγός, ὁ ὁποῖος εἶχε πολλοὺς φίλους καὶ νὰ μείνῃ ὡς τὸ τέλος μυστικὴ ἡ σύλληψη καὶ ἡ φυλάκισή του.

Ἔτσι ἐξεδόθη ἀπὸ τὸν Λουβουᾶ ἡ παρακάτω κρυπτογραφικὴ διαταγή, ποὺ ὕστερα ἀπὸ 200 χρόνια, εἶνε ἀποκρυπτογραφήσει ὁ ταγματάρχης Μπαζερῆ.

Βερσαλλίαι, τῇ 8 Ἰουλίου 1091.

Πρὸς τὸν ὑποστράτηγον ντὲ Κατινά, ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰταλίας.

» Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς τονίσω, μὲ πόσην δυσαρέσκειαν ἡ Α. Μεγαλειότης ἐπληροφορήθη τὴν κατὰ παράβασιν τῆς ὑμετέρας διαταγῆς, καὶ ἄνευ ἀποχρώντος λόγου, ἄρσιν τῆς πολιορκίας τοῦ Κόνι, ἀπὸ τὸν κ. ντὲ Μπυλόνδ. Ἡ Α. Μεγαλειότης ἦτο εἰς θέσιν καλλίτερα παντὸς ἄλλου νὰ γνωρίζῃ τὴν σπουδαιότητα τοῦ φρουρίου αὐτοῦ καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς καταλήψεώς του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιχειρήση καὶ πάλιν νὰ ἐπιτύχῃ ἐντὸς τοῦ χειμῶνος.

» Ἡ Α. Μεγαλειότης ἐπιθυμεῖ ὅπως συλλάβετε τὸν κ. ντὲ Μπυλόνδ, καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσετε εἰς τὸ φρούριον τοῦ Πινιερόλ, ὅπου ἡ Α. Μ. θέλει νὰ ἐγκλεισθῆ ὁ συλληφθησόμενος, παραμένων κατάκλειστος κατὰ τὴν νύκτα εἰς δωμάτιον, καὶ ἐξερχόμενος μόνον τὴν ἡμέρα, εἰς περίπατον ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, ἀλλὰ φέρων προσωπίδα.

» Λεδομένου δὲ ὅτι ὁ δικαστὴς τοῦ Πινιερόλ, διατελεῖ ὑπὸ τὰς διαταγάς σας, παρακαλεῖσθε νὰ τοῦ διαβιβάσετε τὴν παροῦσαν, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς θελήσεως τοῦ Α. Μεγαλειότητος

(Ὑπ.) ΛΟΥΒΟΥΑ

Τρία ζευγάρια ματογυάλια

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΦΡΕΝΤ ΝΙΑ

Ὁ Ζώρζ κι' ὁ Μαρσὲλ εἶναι δυὸ καλοὶ φίλοι ποὺ ἔχουν ἕνα σωρὸ κοινὰ σημεῖα στὸν χαρακτῆρα τους, ὅπως ἐξ ἄλλου κι' οἱ περισσότεροι φίλοι. Μεταξὺ ἄλλων, εἶναι μύωπες κι' οἱ δυό τους, θεόστραβοι! Κι' οἱ δυό τους φοροῦν τὸν ἴδιο ἀριθμὸ καὶ τὸν ἴδιο σκελετὸ γυαλιῶν: μοντοῦρα ἀπὸ ψεύτικη ταρταρούγα, πρισματικοὺς φακούς, ἐλαφρὰ χρωματισμένους.

Νὰ ἐξηγούμαστε ὅμως: ὅταν λέω «θεόστραβοι», μιλῶ κυριολεκτικῶς. Δὲν εἶμαι διόλου ὑπερβολικός. Χωρὶς ματο-

Κι' ὥρμησε ἀκάθεκτος, ἐμπρός,

γυάλια ὁ Ζώρζ κι' ὁ Μαρσὲλ οὔτε τὴ μύτη τους ἦταν δυνατὸν νὰ διακρίνουν!

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ μάθετε πώς ὁ Μαρσὲλ ἦταν ἐρωτευμένος μὲ μιὰ χαριτωμένη κοπελλίτσα ποὺ εἶχε—ἂν δὲν μὲ ἀπατᾶ ἡ μνήμη μου—τὸ ἀριστοκρατικὸ ὄνομα τῆς Ματίλδης. Καὶ πώς ὁ Ζώρζ ἦταν ἐπίσης ἐρωτευμένος σὲ μιὰ χαριτωμένη κοπελλίτσα ποὺ εἶχε ἐπίσης—ἂν δὲν μὲ ἀπατᾶ ἡ μνήμη μου, τὸ ἀριστοκρατικὸ ὄνομα τῆς Ματίλδης. Κοντολογῆς, κι' οἱ δυό τους ἀγαποῦσαν τὸ ἴδιο πρόσωπο—ἂν σᾶς ἐξηγήθηκα καλά. Καὶ τόσο ὁ ἕνας, ὅσο κι' ὁ ἄλλος δὲν εἶχαν ἀποφασίσει, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μηνῶν περίπου συνεχοῦς ἐρωτοτροπίας, νὰ ἐκδηλώσουν τὰ αἰσθήματά τους στὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσαν παραπάνω ἀπὸ κάθε τί στὸν κόσμο (ἔτσι μοῦ φαίνεται πώς λένε οἱ ρωμαντικοὶ συγγραφεῖς).

Ἐπὶ τέλους πρῶτος ὁ Μαρσὲλ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ τῆς κάνῃ ντεκλαρασιόν. Περίμενε τὴν Ματίλδη στὴν ἔξοδο τοῦ ἐργαστηρίου ὅπου ἐργαζόταν, τὸν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε:

«Δεσποινίς, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω;»

Ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε πώς δὲν εἶχε καμμιὰν ἀντίρρηση νὰ τὴν συνοδέψῃ, ἴσα-ἴσα μάλιστα πώς αὐτὸ θὰ τὴν εὐχαριστοῦσε. Δεδομένου ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ κάτι μικροψώνια καὶ συλλογιζόταν πώς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κουβαλήσῃ τόσα πακέτα ἂν δὲν τὴν συνώδευε κάποιος.

Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον... Ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, οἱ δυὸ νέοι προχωροῦσαν στὸν δρόμο, κι' ὁ Μαρσὲλ ἔνοιωθε τὴν εὐτυχία νὰ πλημμυρίζῃ στὰ στήθεια του σὰν ὁρμητικὸς χείμμαρος.

Μολονότι φοροῦσε τὰ γυαλιά του, ὁ ἐρωτευμένος, ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴ συγκίνησή του, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ, πώς δὲν ἔβλεπε καθόλου. Ἄλλος κόσμος δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτὸν ἐφ' ὅσον ζοῦσε καὶ κινούνταν στὸ πλευρὸ τῆς λατρευτῆς του... ποὺ κι' αὐτὴν μόνο μὲ τὰ «μάτια τῆς ψυχῆς του» τὴν ἔβλεπε, σὰν ἀέρινη ὀπτασία...

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ, ὁ Ζώρζ, ποὺ περπατοῦσε τυχαῖα στὸν δρόμο ἀπ' ὅπου περνοῦσε τὸ ζευγάρι, τοὺς εἶδε μαζὶ κι' ἔγινε... θηρίο ἀνήμερο:

—Κύττα τὸν παληάνθρωπο τὸν Μαρσέλ! εἶπε. Νὰ εἴμαστε φίλοι καὶ νὰ μὴ μοῦ πῇ λέξη γιὰ τὶς προθέσεις του. Ἔγνοια του ὅμως καὶ θὰ λογαριαστῇ μαζί μου. θὰ τοῦ δεῖξω...

Ἐπανέλαβε καμμιὰ δεκαριὰ φορὲς τὴν ἀπειλή του: «Ἔγνοια του ὅμως καὶ θὰ λογαριαστῇ μαζί μου, θὰ τοῦ δείξω...» κι' ὕστερα διευθύνθηκε μὲ ἀποφασιστικὸ βῆμα πρὸς τὸν φίλο του ἢ μᾶλλον—γιὰ νὰ ἐκφρασθῶ καλλίτερα— πρὸς ἐκεῖνον ποὺ μέχρι τῆς προηγουμένης μέρας ἀποκαλοῦσε φίλο του.

—Παληάνθρωπε! τοῦ φώναξε. Παληάνθρωπε καὶ προδότη!

Ὁ Μαρσὲλ ἔγινε κατάχλωμος.

Τὸ πρῶτον ποὺ συνέβη, ἦταν νὰ τὸν «ἀνῇ νὰ προσγειωθῇ ἀπὸ τὶς ὑψηλὲς σφαῖρες τοῦ ὀνείρου ὅπου ταξίδευε μὲ τὰ φτερὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς φαντασίας...

Ἀντίο ὄνειρο! Σὰν ἐκδικήτρια Νέμεσι, ὁ Μαρσὲλ ἔβλεπε τώρα καθαρὰ τὸν Ζώρζ μπροστά του, ἄγριο νὰ τὸν κυττάζῃ μὲ ὀργή. Νὰ εἴσθε βέβαιοι πώς κι' ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας ἀκόμα, οἱ ἀχώριστοι αὐτοὶ φίλοι τῆς ἀρχαιότητος, ἂν τύχαινε καμμιὰ γυναῖκα ἀνάμεσά τους, σίγουρα θὰ μεταβάλλονταν σὲ ἄσπονδους ἐχθρούς!

Ὁ Μαρσὲλ εἶχε τὴν ἑτοιμότητα πνεύματος ὄχι μόνο νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐπερχομένη λαλαπα, ἀλλὰ καὶ νά... ζητήσῃ καὶ ρέστα, γιατὶ θεωροῦσε ὃν ἑαυτό του ἐν πλήρει δικαίῳ.

—Σὲ μένα μιλᾶς ἔτσι; ρώ[illegible] μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ θυμό.

—Ναί, σὲ σένα βέβαια: Κρομερὲ Βρωκόδειλε!

Φυσικά, εἶχε τὴν πρόθεση νὰ τὸν βρίσῃ «βρωμερὸ κροκόδειλο» μὰ ἦταν τόσο θυμωμένος ποὺ δὲν κατώρθωνε κὰν νὰ μιλᾷ σὰν ἄνθρωπος.

Παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν μπερδεψογλωσσιὰ τοῦ τέως φίλου καὶ νῦν θανασίμου ἐχθροῦ του, ἀπὸ ἕνα ἀντανακλαστικὸ φαινόμενο ἀσφαλῶς, ὁ Μαρσὲλ ἔσπευσε, τραυλίζοντας, νὰ τὸν πληρώσῃ μὲ τὴν ἴδια μονέδα:

—Κρωμιάρη Βόρακα! ξεφώνισε.

Φυσικά, εἶχε τὴν πρόθεση νὰ τὸν βρίσῃ «βρωμιάρη κόρακα», μὰ εἶχε πάρασυρθῆ ἀπ' τὸ τραύλισμα τοῦ Ζώρζ.

Ἡ κατάσταση εἶχε περιέλθει σὲ ἀδιέξοδο καὶ μόνος ἕνας πόλεμος μποροῦσε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὰ πράγματα...

Τώρα, δὲν ξέρω ἂν τὸ ξέρετε, πάντως ὅμως ὅταν κάποιος ἁρπάζεται μ' ἕναν μύωπα, τὸ πρῶτο ποὺ ἔχει νὰ κάνῃ ὁ μύωψ εἶναι νὰ βγάλῃ τὰ ματογυάλια του.

Ὁ Μαρσὲλ κι' ὁ Ζώρζ ἔσπευσαν λοιπὸν νὰ βγάλουν τὰ ματογυάλια τους καὶ οἱ δυὸ μαζί

—Τώρα σὲ σιγυρίζω ἐγώ! ξεφώνισε ὁ Μαρσὲλ ποὺ χωρὶς ματογυάλια, καθώς σᾶς ἐξήγησα παραπάνω, ἔπαιζε, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, τὴν τυφλόμυιγα!

Κι' ὥρμησε ἀκάθεκτος πρὸς τὰ ἐμπρός.

—Νά! Ἅρπα τούτη! φώναξε ὁ Ζώρζ κάνοντας ἕνα πήδημα πρὸς τὰ πλάγια καὶ καταφέροντας μιὰ φοβερὴ γροθιὰ σὲ μιὰ λάμπα.

—Ποῦ εἶσαι καὶ δὲν σὲ βλέπω; φώναξε ὁ Μαρσὲλ ἔξω φρενῶν.

Εἶδε ἕναν σκοτεινὸ ἀκαθόριστον ὄγκο, ὡρμησε κατεπάνω του μὲ τὰ μοῦτρα καὶ τὸν τάραξε στὶς γροθιές.

—Τὶ γαϊδουρινὸς τρόπος εἶναι αὐτός! φώναξε ἕνας χοντρὸς κύριος, νοιώθοντας νὰ τὸν χτυποῦν γροθιὲς στὸ στομάχι. Τώρα, θὰ σοῦ δείξω ἐγώ, μουλάρι!

—Καὶ σηκώνοντας τὸ μπαστοῦνι του τὸ κατέβασε ἀπανωτὰ στὸ κεφάλι τοῦ Μαρσὲλ ποὺ ἔσπευσε νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια.

—Ἔλα ἔξω, δειλὲ ποὺ κρύβεσαι! ξεφώνιζε στὸ ἀναμεταξὺ ὁ Ζώρζ, καταφέροντας φοβερὲς γροθιὲς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὸν ἀέρα.

Τέλος, ξαναφόρεσαν τὰ ματογυάλια τους κι' ἀναζήτησαν μὲ τὸ βλέμμα τὴν αἰτία τῆς φιλονεικίας τους. Ἡ «αἰτία» ὅμως στεκόταν φλυαρώντας μ' ἕναν τρίτο νεαρὸ ποὺ κι' αὐτὸς φοροῦσε ματογυάλια καί... κορόϊδευε τοὺς δυὸ φίλους!

Οἱ δυὸ φίλοι, ἔξω-φρενῶν πιά, ἔβγαλαν καὶ πάλι τὰ ματογυάλια τους κι' ἄρχισαν ξανὰ τὴν τυφλόμυιγα: προσσπαθοῦσαν νὰ ὁρμήσουν στὰ στραβὰ ἐναντίον τοῦ καινουργιοφερμένου ποὺ ὅμως πιὸ κατεργάστης ἀπ' αὐτοὺς, ἄφησε αὐτὸς τὰ ματογυάλια του ἀπάνω στὴν μύτη του καὶ τοὺς ἄρχισε καὶ τοὺς δυὸ «ποῦ σοῦ πονᾶ καὶ ποῦ δὲν σοῦ πονᾶ».

⊞ ⊞

Ὁ Ζώρζ κι' Μαρσὲλ εἶναι δυὸ φίλοι

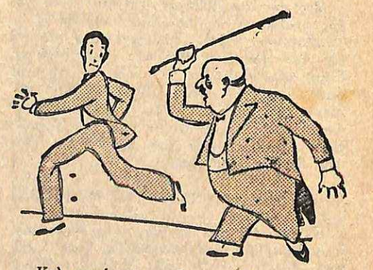

Καὶ σηκώνοντας τὸ μπαστοῦνι, του τὸ κατέβασε.

ποὺ ἔχουν ἕνα σωρὸ κοινὰ σημεῖα στὸν χαρακτῆρα τους, ὅπως ἐξ ἄλλου οἱ περισσότεροι φίλοι. Μεταξὺ ἄλλων ἔχουν κι' οἱ δυὸ τὰ μάτια τους μαυρισμένα καὶ πρισμένα, τὴν φάτσα σὰν παραφουσκωμένο μπαλόνι μελανοῦ χρώματος, καὶ μιὰν ἄτυχη ἀγάπη στὴν καρδιά...

ΦΡΕΝΤ ΝΙΑ

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΠΙΤΙ

Τὸ πλᾶνο ποὺ δημοσιεύομε παρακάτω εἶναι τὸ σχέδιο ἑνὸς μυστηριώδους

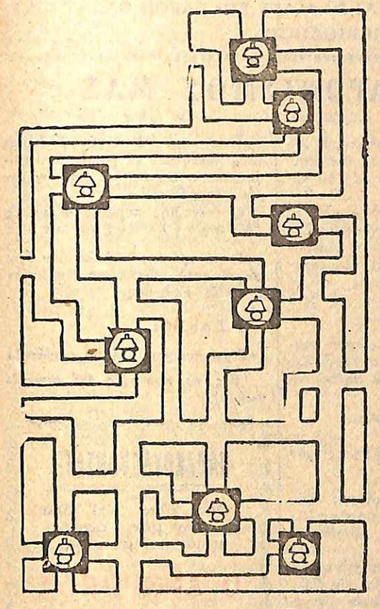

καὶ κατασκότεινου σπιτιοῦ. Ἕνα παιδὶ πολὺ δειλὸ εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ τὸ διασχίσῃ ἀπὸ κάτω ὡς πάνω.

Τὸ σπίτι αὐτό, ὅπως βλέπετε, ἔχει πολλὰ δωμάτια τὰ ὁποῖα ἑνώνονται μὲ σκοτεινοὺς διαδρόμους. Σὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς διαδρόμους αὐτοὺς βρίσκονται λάμπες, οἱ λάμπες ὅμως αὐτὲς ἔχουν λίγο πετρέλαιο, καὶ δὲν φθάνουν ἡ κάθε μιὰ παρὰ μόνο γιὰ τρεῖς διαδρόμους, δηλαδὴ γιὰ δυὸ στροφὲς, ἀνεξαρτήτως τοῦ μάκρους τῶν διαδρόμων, κι' ἔπειτα σβύνουν. Δηλαδὴ, ὅταν τὸ παιδὶ βρῇ μιὰ λάμπα, μπορεῖ νὰ τὴν πάρῃ καὶ μὲ τὴν βοήθειά της νὰ διατρέξῃ δυὸ ἀκόμη διαδρόμους, κανοντας τὸ ὅλον δυὸ στροφές. Ἔπειτα ὅμως ἡ λάμπα θὰ σβύσῃ. Πρέπει συνεπῶς νὰ βρῇ μιὰ ἄλλη λάμπα γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ χαθῇ μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὥστε τὸ παιδὶ κάθε δυὸ στροφὲς καὶ τρεῖς διαδρόμους πρέπει νὰ βρίσκῃ καὶ μιὰ νέα λάμπα. Προσθέτομε ἀκόμη: 1ον. ὅτι τὸ παιδὶ, πρὶν μπῇ στὸ σπίτι αὐτό, κρατᾶ στὸ χέρι του μιὰ δική του λάμπα, ἡ ὁποία ἀρκεῖ μόνο γιὰ νὰ περάσῃ τρεῖς διαδρόμους ἢ δυὸ στροφές. 2ον. Τὸ παιδὶ πρέπει νὰ μπῇ ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ ἐπάνω, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ περάσῃ ἀπὸ ὅλους τοὺς διαδρόμους. 3ον. Ἡ λάμπα του φέγγει ἀκόμη, ὅταν βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Τώρα, πρέπει νὰ βρῆτε; Ἀπὸ ποῦ μπῆκε τὸ παιδί; Ποιὸ δρόμο ἀκολούθησε; Ἀπὸ ποῦ βγῆκε;

(Ἡ λύσις στὸ προσεχὲς)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

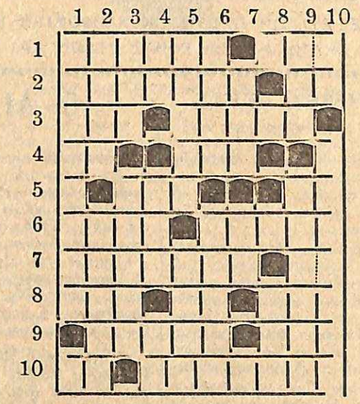

Ὁριζοντίως:

1. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.— Φέγγει.
2. Διάσημος καρδινάλιος.— Ἄρθρον.
3. Ἀσιατικὴ πριγκήπισσα πασίγνωστος.-Σύγχρονος ἄγγλος πολιτικός.
4. Ἄνθη.— Κατάφασις.
5. Θόρυβος.— Ἄρθρον (δοτ.)
6. Ζῶον.— Ἡρωῖς διασήμου μυθιστορηματος, τὸ ὁποῖον ἔγινε καὶ ὄπερα.
7. Κατάστημα τῆς ὁδοῦ Καλαμιώτου.— Δυὸ γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν «Ἕλλην».
8. Ἐπώνυμον ὡραιοτάτης μελαχροινῆς ἠθοποιοῦ τοῦ κινηματογράφου.— Ἀντωνυμία.— Ποταμὸς τῆς Γαλλίας (γαλλικὴ φορφορά).
9. Ἀντωνυμία.— Ὅρος τῆς Ἑλλάδος
10. Ὑπάρχων.— Χωρὶς σάρκας.

Καθέτως:

1. Διάσημος σύγχρονος βιολιστής.
2. Μέρος δέντρου.— Τὸ δίδουν τὰ πρόβατα.
3. Ὅμοια.— Θυσιαστήριον.
4. Ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους.— Γάλλος μυθιστοριογράφος.— Ἄρθρον.
5. Μέρος τῆς χειρὸς (καθαρεύουσα).— Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.
6. Γυναικεῖον ὄνομα.— Ἐμπνέει τοὺς ἀλλιτέχνας.
7. Ἐπίρρημα.— Σύνδεσμος.
8. Κομψότης.
9. Τροφή.— Ἱσπανικὴ πόλις.
10. Νότα.— Εἷς τῶν ἀποστόλων.

⊞ ⊞

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἰδοὺ [illegible] τάκι ποὺ δὲν εἶναι ἀστυνομικό, μπορεῖ ὅμως νὰ ἀποκαλύψῃ ἂν ἔχετε ταλέντο γιὰ ντέτεκτιβ:

Ἕνας χῆρος καὶ μιὰ χήρα παντρεύονται. Καὶ ὁ ἕνας καὶ ἡ ἄλλη ἔχουν ἕναν ὡρισμένο ἀριθμὸ παιδιῶν ἀπὸ τὸν πρῶτο τους γάμο. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, 8 παιδια βρίσκονται στὸ σπίτι.

Ὁ πατέρας λέει μιὰ μέρα στὴν μητέρα:

—Τὰ ἕξη παιδιά μου βρίσκονται μαζὶ μὲ τὰ ἕξη παιδιά σου.

Πῶς γίνεται αὐτό;

(Ἡ λύσις στὸ προσεχὲς)

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

(φύλλου 485)

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Ἰδοὺ πῶς πρέπει νὰ κοπῇ στὸ σχέδιο γιὰ νὰ μπορέσῃ ἔπειτα νὰ συναρμολογηθῇ καὶ νὰ ἀποτελέσῃ ἕνα Ε.

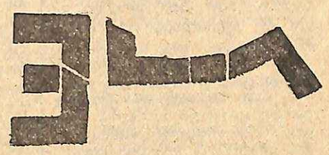

⊞ ⊞

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΥΓΑΣ

Ἡ λύσις εἶναι ἁπλούστατη:

Ἀφοῦ οἱ δυὸ πόλεις ἀπέχουν μεταξὺ των 20 χιλιόμετρα, καὶ κάθε ποδηλάτης διατρέχει τὴν ὥρα 10 χιλιόμετρα, οἱ δυὸ ποδηλάται θὰ συναντηθοῦν σὲ 1 ὥρα. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς 1 ὥρας ἡ μυῖγα θὰ διατρέξῃ 15 χιλιόμετρα, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ ὡριαία ταχύτης της!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 485

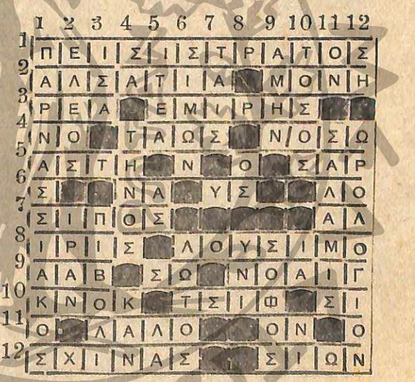

ΕΤΟΣ 1000ΟΝ—ΑΡΙΘ. 10.000-079 ΩΡΑ 368Η ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ 2

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ „ΕΒΔΟΜΑΣ"

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ. ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ» ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ ΚΑΙ 3½ ΦΥΛΛΑ ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΠΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ;

Ἀμιλήσαμεν, εἰς τὸ χθεσινὸν μας ἄρθρον περὶ ἀκαταστασίας, Φεῦ! Δὲν παρῆλθε μὴν καὶ ἐπέπρωτο νὰ δικαιωθῶμεν οἰκτρότατα! Λέγομεν, οἰκτρότατα!... Τὰ νέφη τὰ ὁποῖα ἔχουν συσσωρευθεῖ τὸ ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, δίκην ἐπιβατῶν τῶν ἀθηναϊκῶν λεωφορείων, εἰς τὸν διεθνῆ πολιτικὸν καὶ στρατιωτικοναυτικὸν ὁρίζοντα, φαίνεται ὅτι ἐγκυμονοῦν τὴν θύελλαν.

Καὶ ἐνθυμούμεθα τί εἶπεν ἡ περίφημος ἐκείνη Κυρία Φραγιά, ὅταν ἐπροφήτευεν ὅτι ἀσφαλῶς κατὰ τὸ 1933 θὰ ἔχωμεν Παγκόσμιον Πόλεμον... Αἴ, λοιπόν, ὁ πόλεμος αὐτός, εἶναι ἐγγύς. Πλησιάζει, δὲν θ' ἀ[illegible]ομεν! Καὶ τὸ λέγομεν ἐν πεποιθήσει.

Εἰς ἕνα καφενεῖον τῆς Κολοκυνθοῦς εὑρύτατα συνεζητεῖτο [illegible]μενον αὐτό.

Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴν ἔχωμεν Παγκόσμιον Πόλεμον, ἀφοῦ εἴχομεν τοιοῦτον τὸ 1914; Θὰ τὸν ἔχωμεν λοιπὸν καὶ ἐφέτος. Κι' ἂν ὄχι ἐφέτος, τοῦ χρόνου, καὶ ἂν δὲν γίνῃ τὸν ἄλλον χρόνον, τότε ἀσφαλῶς τὸν ἑπόμενον...

Μὴν ἀμφιβάλλετε διόλου!...

ΛΟΡΔΟΣ ΝΟΡΘΚΛΙΦ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΝΑΙ ΜΕΝ...

ἀλλὰ δέ. Γνωρίζετε ἀσφαλῶς τί σημαίνει αὐτό.

Πρόκειται διὸ τὸ αἰώνιον, τὸ χρονίσαν ζήτημα τοῦ ἐνιαίου πεζοδρομίου.

Προχωροῦντες ἔτι περισσότερον, θὰ τονίσωμεν σήμερον καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἐνιαίου γείσου τῶν κτιρίων. Τὰ γεῖσα αὐτὰ δὲν ὑ[illegible] κανεὶς ἀπολύτως λόγος νὰ διακόπτωνται ὁσάκις μεσολαβεῖ ὁδός. Πρέπει νὰ συνεχίζωνται καὶ πρὸς τὸ ἀμέσως προσεχὲς κτίριον, διὰ νὰ προφυλάττωνται οἱ διαβάται τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ τὸ χιόνι καὶ τὸ θέρος ἀπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει νὰ ὀρθοποδήσωμεν. Μήπως ἔχετε ἀντίρρησιν;

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΕΙΣ... ΠΑΝΙΚΟΝ

Στράφι ἐπῆγε ὁ ἔρωτας
ποὺ σοῦ εἶχα ὁ μεγάλος
κι' ἐνῷ μ' ἀνάβεις—τί κακό!
ὡσάν...Μαρόκο 'Ισπανικό...
μέσ' τὴν καρδιά σου ἔκαγεν
τώρ' ἀποβάσεις...ἄλλος!"

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ἀρχισυντάκτης. Ὁ διαθέτων, παρακαλεῖται νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ἐκ τοῦ ὠτίου εἰς τὰ γραφεῖα μας.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Κολοσσιαία, καταπληκτικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τοῦ διαγωνισμοῦ ποὺ προεκήρυξε εἰς τὸ τελευταῖον της φύλλον, ἡ «Καθημερινὴ Ἑβδομὰς» μὲ τὸ συνταρακτικώτατον ἐρώτημα «Γιατί τρώτε;». Πρώτη ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ φέρουσα τὸ τελευταίως ἀπονεμηθὲν εἰς αὐτὴν παράσημον, ἡ μεγάλη, ἡ θεία Γκρέτα Γκάρμπο.

«Γιατί τρώγω; Μὲ ρωτᾶτε γιατί τρώγω; Μὰ Θεέ μου! ἐγὼ δὲν τρώγω, διότι τότε θὰ παύσω νὰ εἶμαι θεία!»

Δὲν εἶναι ὡραιότατον;

Ὁ μέγας τραπεζίτης φὸν Μάσεν:

«Γιατί τρώγω; Περίεργη ἐρώτησις. Μὰ τί εἴδους τραπεζίτης θὰ ἤμουν ἂν δὲν μασοῦσα;».

Ἡ διάσημος ἠθοποιὸς Σεσὶλ Σορέλ, ἄλλοτε ἑταῖρος τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας, ἄλλοτε κινηματογραφικὸς ἀστὴρ καὶ τό γε νῦν ἀστὴρ τοῦ Καζινὸ ντὲ Παρί:

«Γιατί τρώγω; Ἁπλούστατα γιὰ νὰ μεγαλώσω! Δὲν βρίσκετε ὅτι εἶμαι ἀκόμη πολὺ μικρὴ γιὰ τὸ θέατρο;».

Ἡ περίφημος Χονδρο-Ρόζα:

«Περίεργος ἡ ἐρώτησίς σας! Τρώγω γιὰ νὰ παχύνω! Εἶμαι τόσο λεπτὴ ποὺ οἱ γονεῖς μου φοβοῦνται σοβαρῶς διὰ τὴν ὑγείαν μου, ἑπομένως...».

Ὁ διάσημος ποιητὴς Φῶτος Ἀσπρογλυκοξέφωτος:

«Γιατί τρώγω; Ἀλλὰ δὲν ἔχω φάγει ποτὲ ὡς τώρα φιλτάτη μου «Κ. Ἑβδομάς»!

Ο Σαρλώ:

«Γιατί τρώγω; Γιὰ νὰ ρωτᾶτε!»

(Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ συνεχίσωμεν).

ΠΑΡΑΚΟΥΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

Ὅλοι, ὅλαι καὶ ὅλα τὸ νέον μας ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΜΑΤΙ

Εἶναι τὸ τελευταῖον ἀριστούργημα τοῦ διασήμου ἀστυνομικοῦ συγγραφέως ΕΝΤΓΚΑΡ ΜΠΟΥΝΤΑΛΑΣ

ΕΝΤΓΚΑΡ ΜΠΟΥΝΤΑΛΑΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΜΑΤΙ

Μέγα ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα σύγχρονον, ἐξαιρετικῶς περιπετειῶδες, ἀνατριχιαστικὸν καὶ σπαραξικάρδιον.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἕνα ἔγκλημα εἰς τὴν ὁδὸν Ριβολί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ὑπὸ τὸ φέγγος ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ φανοῦ.

Ἡ νύξ ἦτο μαγευτική. Οἱ ἀστέρες ἐσελάγιζαν εἰς τὸ στερέωμα, φωτίζοντες μὲ τὸ μελιχρὸν φῶς των τὰ βήματα τῶν καθυστερημένων διαβατῶν οἱ ὁποῖοι ἔσπευδον, νὰ ἐπιστρέψουν οἴκαδε, φορτωμένοι μὲ τὰ πρωτοχρονάτικα ὀψώνια των ἀπὸ τὴν Νέαν Ἀγορὰν καὶ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς.

Εὑρισκόμεθα εἰς Παρισίους περὶ τὰ μέσα τοῦ ᾳ566, εἰς τὴν χρονικὴν αὐτὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄρτος τοῦ σιμιγδάλεως ἐτιμᾶτο ἀντὶ 15 λεπτῶν καὶ τὸ γουρουνόπουλον τοῦ γάλακτος 60.

Ὁ ἱππότης Λανσελότος διέσχιζε δρομαίως μὲ βήματα ἀργὰ τὴν ὁδὸν Ριβολί, ρίπτων ἔστιν ὅτε λαθραῖα βλέμματα πρὸς τὴν πρόσοψιν ἑνὸς μεγάρου, τοῦ ὁποίου τὰ κατάφωτα παράθυρα ἐμαρτύρουν ὅτι ἀσφαλῶς ἑορτή τις ἐδίδετο εἰς αὐτό. Τὸ ἐμαρτύρει ἀκόμη καὶ πληθὺς αὐτοκινήτων, πολυτελείας σταθμευόντων πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ μεγάρου.

Ὁ ἱππότης Λανσελότος, ἐπροχώρει πάντοτε ἐπιβαίνων αὐτοκινήτου ταξὶ καὶ ἔχων καρφωμένα τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ μεγάρου καὶ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του.

Αἴφνης, μιὰ φωνὴ ἀντήχησε ὄπισθέν του. Καὶ ἦτο ἡ φωνὴ αὐτὴ γλυκυτάτη καὶ ἦτο μελισταγὴς καὶ ἦτο θεία!

—Λανσελότε!....

Ὁ ἱππότης ἐστράφη ἐνῷ τὸ πρόσωπόν του φωτιζόμενον ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ὑπερκειμένου ἠλεκτρικοῦ λαμπτῆρος, ἐξέφραζε ἄφατον ἀγαλλίασιν.

—Βαλεντίνη!...

—Λανσελότε!...

—Μὲ ἀγαπᾶς;!....

—Σὲ λατρεύω!!....

—Ἐλθὲ νὰ σὲ ἀσπασθῶ!!.....

(Ἡ συνέχεια ἀναβάλλεται διὰ τὸ προσεχές, διότι ἕνα βραχυκύκλωμα διέκοψε αἰφνιδίως τὸν φωτισμὸν καὶ συνεπῶς δὲν ἠδυνήθημεν νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν σκηνὴν μέχρι τέλους).

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ

Ὁ νεαρὸς μαθηματικὸς φὸν ντὲρ Προσθαφαίρεσεν, κατώρθωσε κατὰ τὰς τελευταίας πληροφορίας, κατόπιν εἰκοσαετῶν προσπαθειῶν, νὰ τετραγωνίσῃ τὸν κύκλον. Παραθέτομεν ἀνωτέρω φωτοτυπίαν τοῦ ἐπιτευχθέντος τετραγώνου.

Ὑπεύθυνος: ΑΣ. ΟΨΕΤΑΙ!

Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία

ΑΛΛΟΙΩΤΙΚΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

Ποιὸς νἆν' αὐτὸς ποὺ μέσ' στὴν νύχτα κλαίει;
Ποιὸς νἆν' αὐτὸς ποὺ κάτι ὅλο διαβάζει;
ποὺ ὅλη τὴ μέρα χάνεται: Ποιὸς νἆναι αὐτός, ποὺ ὅλο τὰ χέρια του ἀνεβάζει;

Αὐτὸς ποὺ ὅλο τὰ χέρια του ἀνεβάζει
ψηλά; Κι' ὅλο προσεύχεται καὶ λέει;...
Ποιὸς νἆν' αὐτὸς ποὺ δέρνεται; Ποιὸς νἆναι αὐτός, ποὺ στὴν καρδιά μου μέσα κλαίει;...

Αὐτὸς ποὺ εἶναι πάντα στὴν ψυχή μου
καὶ δέρνεται, καὶ ζῇ ἀπ' τὴν πνοή μου;
Ποιὸς νἆν' αὐτὸς ποὺ βγαίνει ὅλα τὰ βράδυα

κι' ὅλο γυρεύει ἐρείπια, κι' ὅλο ζητάει ρημάδια;
Ποιὸς νἆν' αὐτὸς ποὺ μοιάζει σὰν κι' ἐμένα καὶ σβύνεται καὶ λυώνει ὁλοένα;..

ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τὸ φθινόπωρο φθάνει, γιὰ νὰ μοῦ φέρῃ στὸ νοῦ μου θύμησες παληὲς κι' ἀξέχαστες, ποὺ τὴν καρδιά μου πληγώνουν στὴ σκέψη τους.

Φθινόπωρο! Τὰ φύλλα πέφτουν χλωμὰ στὸ χῶμα, καὶ τὸ ἀεράκι τὰ σκορπίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Καὶ μένα ἡ καρδούλα μου κλαίει, κλαίει, μὲ σπαραγμὸ γιατὶ θυμᾶται κάποιο φθινόπωρο εὐτυχισμένο, ποὺ διάβηκε καὶ δὲν ξαναγυρνᾶ. Ὄχι τὸ φθινόπωρο, ἀλλὰ ἡ Εὐτυχία ποὺ τῶχε συντροφέψει μιὰ φορά!!...

ΜΠΡΟΥΝΑ

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥΜΕ

Τὰ ἀστέρια ἔλαμπαν ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ἦταν βράδυ. Σκοτεινιά! Τ' ἀστέρια μόλις μᾶς φωτίζανε τὸ δρόμο.

Ἕνα ἀεράκι ἐλαφρὸ χάϊδευε τ' ἄνθη γύρω...Πλάϊ μας ἀκουγότανε τὸ κῦμα...

Τὸ κῦμα ποὺ ἁπλωνότανε ὡς τὰ πόδια μας. Εἴμαστε νέοι καὶ οἱ δυό. Γεμάτη ἀπὸ ὄνειρα ἡ ψυχή μας, γεμάτη ἀπὸ ἔρωτα, ἀπὸ πίστη ἀπὸ ἐλπίδα.

Κανένας φόβος, τίποτα. Μιὰ ἄνοιξη αἰώνια νοιώθαμε ν' ἀνθίζῃ γύρω στὴ ζωή μας.

Πῶς πέρασαν, πῶς κύλησαν τὰ χρόνια! Πῶς χάθηκαν τὰ ὄνειρα! Οἱ πόθοι! Ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἀπατηλὲς ἐλπίδες, πῶς ἔσβυσαν, πῶς ἔσβυσαν γιὰ πάντα...

Τ' ἀστέρια πιὰ δὲν λάμπουν, δὲν μᾶς φωτίζουνε τὸ δρόμο πιά, τὸ δρόμο τῆς ἀγάπης, καὶ τ' ἀεράκι δὲ χάϊδεύει πιὰ σὰν ἄλλοτε τὰ φύλλα. Δὲν εἴμαστε πιὰ νέοι. Δὲν γελοῦτε... Μόνο σκεπτόμαστε, ὀνειροπολοῦμε... Καὶ προσμένομε νάρθῃ ὁ καιρὸς ποὺ ὅλα αὐτὰ θὰ ξεχαστοῦνε γιὰ πάντα...

ΕΡΑΤΩ Π. Κ.

ΕΝΑΣ ΜΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Κανένα πιὸ ὡραῖο στολίδι δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν τότε γιὰ μένα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μαῦρο ἐκεῖνο σταυρό, ποὺ ἦταν καρφωμένος στὸ ξένο μπαλκόνι. Ἡ ζωὴ ἦταν τόσο ἥσυχη, τόσο ἁπλῆ τότε, ποὺ τὸ παιδικό μου μυαλοῦδάκι κανένα δὲν μποροῦσε νὰ βάλῃ κακό. Ἡ καμπάνα ποὺ ἀπ' τὸ πρωὶ χτυποῦσε τόσο θλιβερά, πένθιμα στὸ φτωχικό μου ἐκεῖ χωριουδάκι δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο γιὰ μένα τότε ἐκτὸς ἀπ' τὴ μεγάλη χαρὰ ποὺ ἔνοιωθα σὰν οἱ μεγαλείτεροί μου μ' ἀφῆκαν καὶ μένα πότε-πότε, νὰ τραβήξω τὸ σχοινί της κάτ' ἀπ' τὸ ψηλὸ καμπαναριό. Οὔτε ποτέ μου μποροῦσα νὰ καταλάβω γιατὶ μέσα στὸ ἴδιο ἐκεῖνο σπίτι οἱ γυναῖκες φώναζαν τόσο πολὺ δυνατὰ ὡς τὸν οὐρανό: «Ὤχ... ὤχ...» καὶ τραβοῦσαν σὰν τρελλὲς τὰ μαλλιά τους.

Γι' αὐτὸ ὅταν ὕστερα πῆγα στὴ μάννα μου «Μάννα τῆς εἶπα θέλω κι' ἐμεῖς νὰ βάλουμε ἕνα μαῦρο σταυρὸ στὸ μπαλκόνι μας, νὰ εἶναι ὄμορφο...».

...Ἐκείνη μὲ κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄφωνη, ἐκστατικὴ κι' ὕστερα ξαφνικὰ σὰ νὰ τὴ δάγκασε λὲς κάτι μ' ἄρπαξε γρήγορα, γρήγορα καὶ μ' ἔδειρε ἔτσι πολύπολύ, τόσο πολὺ ποὺ νὰ μὴν τὸ ξαναπῶ ποτέ μου, μὰ ποτέ μου, εἶπε...

...Τριάντα χρόνια περάσαν ἀπὸ τότε. Σ' ἕνα ὑγρὸ καὶ σκοτεινὸ ὑπόγειο μιᾶς ἀπομακρυσμένης συνοικίας τοῦ Πειραιᾶ, μιὰ νύχτα τοῦ Δεκέμβρη ἡ μάννα μου βρισκότανε νεκρή. Οὔτε καμπάνα χτύπησε πένθιμα, θλιβερὰ ὅπως ἄλλοτε στὸ χωριό μας, οὔτε καὶ στὸ μπαλκόνι μας βάλαμε ἕνα πένθιμο, μαῦρο σταυρὸ ἀφοῦ μπαλκόνι δὲν εἴχαμε πιὰ κι' οὔτε ἐδῶ στὶς πολιτεῖες βάζουν πένθιμους σταυρούς. Ἥσυχα, ἁπλᾶ μὲ μόνη συντροφιὰ δυό-τρεῖς φίλους μου τὴ συνώδευσα ὡς τὴν τελευταία της κατοικία. Κι' αὐτό μου ἀκόμα τὸ δάκρυ ἀπὸ ντροπὴ τάχα, ἀπ' τὸν ἀντρίκειο μου ἐγωϊσμὸ δὲν ἔφτασε ὡς ἀπάνω ψηλά, νὰ τρέξῃ καυτὸ στὸ μάγουλό μου. Ἔμεινε κι' αὐτὸ βαθειὰ ἐκεῖ στὴν πονεμένη μου ψυχὴ γιὰ νὰ τὴν κάνῃ λὲς ἀκόμα πιὸ πολὺ βαριά. Κι' ὅμως πόσο θᾶθελα, ὦ Θεέ μου, νὰ φωνάξῳ κι' ἐγὼ δυνατὰ ὡς τὸν οὐρανό. «Ὤχ... ὤχ...», σὰν τὶς γυναῖκες τότε στὸ χωριό μου, μήπως μ' αὐτὸ ξαλάφρωνα λιγάκι ἀπ' τὸν ἀβάσταχτο ἐκεῖνο καϋμό μου, μήπως ἐδιώχνα μ' αὐτὸ τὸ μαῦρο ἐκεῖνο σαράκι ποὔσκαφτε βαθειὰ τὴν πληγωμένη μου καρδιά... Θεέ μου, Θεέ μου πόσο λοιπὸν τοσλὸς πρέπει νἄναι κανεὶς ἀλήθεια γιὰ νὰ θέλῃ στὸ μπαλκόνι του ἕνα μαῦρο σταυρό! Πόσο, Θεέ μου τοσλὸς...!!! Καὶ ὅμως, νά! Λίνα λουλούδια στὴν ἀοχή, ἕνα κεράκι πότε-πότε στὸ φτωχικό της μνῆμα κι' ὕστερα καὶ γιὸ ἀκόμα, ἐγὼ τὸ μονάκριβό της παιδί, ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε πρὶν στὸν κόσμο, ξέχασα πιὰ τὴν καϋμένη μου μαννούλα...

...Ἀπὸ τότε τράσαν ἀκόμα τόσα πολλὰ χρόνια. Ἀπὸ τὴν παιδική, τὴν ξέννοιαστη ἐκείνη ζωὴ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ θυμᾶται κανείς!... Τόσα χρόνια ἀλήθεια. Θεέ μου... ὅσα χρειάζονται νὰ νεγνῳῆ κανεὶς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, νὰ μεγαλώσῃ σιγά-σιγά, νὰ βοῇ τὸ κάποιο νόημα τῆς ζωῆς του, ν' ἀντικρύσῃ ἀπὸ μακρυνὰ τόσες φορὲς τὴ μεγάλη του εὐτυχία νὰ τρέξῃ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ κι' ὕστερα πάλι μόνος ἔρημος, νὰ βρεθῇ ὅπως πάντα μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια.

Τόσα χρόνια ἀπὸ τότε... ὅσα χρειάζονται νὰ πλάσῃ κανεὶς τόσες χιλιάδες ὄνειρα μέσ' στὴ ζωή του, ν' ἀγαπήσῃ πολὺ μ' ὅλη του τὴν καρδιά, νὰ νοιώσῃ μέσα του βαθειὰ τὴ μεγάλη πατρικὴ στοργὴ κι' ὕστερα πάλι μόνος, ἔρημος ὅπως πάντα νὰ βρεθῇ μιά, δυό, τρεῖς φορές, ὅσες φορὲς εἶναι καὶ τὰ λατρευτά του πρόσωπα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, μπροστὰ σ' ἕνα μνῆμα!... Αὔριο, μεθαύριο, κάποτε τέλος τώρα κοντά, ὁ θάνατος λυτρωτὴς πιὰ θᾶρθῃ νὰ μ' εὕρῃ καὶ μένα—γιὰ νὰ μὲ κλάψῃ καὶ μένα κανεὶς ἂν εἶχα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο—κι' ὕστερα πάλι ὁ ἀπαράβατος, ὁ αἰώνιος νόμος τῆς ζωῆς, νὰ τελειώσουν πιὰ ὅλα γιὰ πάντα, νὰ ξεχασθῶ κι' ἐγὼ ὅπως ὅλοι, ὅλοι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο!...

Τόσα χρόνια Θεέ μου περάσαν ἀπὸ τότε!.. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ θυμᾶται κανεὶς ἀπὸ τὴν παιδική, τὴν ξέννοιαστη ἐκείνη ζωή!... Καὶ ὅμως, νά, οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ἀλήθεια πῶς θυμήθηκα πάλι σήμερα τὸν καταραμένο, τὸν μαῦρο ἐκεῖνο σταυρό. Ναί! Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ἀλήθεια!... Ἴσως ἐπειδὴ μονάχος ἐδῶ στὴν γοντάσα μου νὰ θέλω τάχα νὰ θυμηθῶ μιὰ εὐάρεστη ἡμέρα τῆς ζωῆς μου, ἴσως πάλι ἐπειδὴ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια τώρα, ἄλλαξα καὶ πάλι γνώμη ;Ὲ βρίσκω πὼς εἶχα δίκηο τότε μικρὸς νὰ θέλω στὸ μπαλκόνι μας τὸν μαῦρο ἐκεῖνο σταυρό...

...Κι' ἀλήθεια, πόσο δὲν θᾶταν προτιμότερο νὰ μένα τότε νὰ στόλιζε ἡ καϋμένη μου ἡ μαννούλα τὸ μπαλκόνι μας μ' ἕνα μαῦρο σταυρό!!!...

ΜΙΛΤΟΣ ΖΑΚΚΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΑΣ

Εἶπα στ' ἀηδόνια νὰ τραγοῦδαγαν
τὸ πιὸ παθητικὸ τραγοῦδι,
στὴ ροδωνιὰ γιὰ σένα ν' ἄνθιζε
τὸ πι' ὥρης τοῦ Μαγιοῦ λουλοῦδι.

Κι' εἶπα στ' ἀγέρι τοῦ χινόπωρου
γιὰ σὲ νὰ τραγουδᾶ τὰ βράδυα
μέσ' στῶν δενδρῶνε τὰ φυλλώματα
καὶ μέσ' στῶν καλαμιῶν τὰ χάδια.

Κι' εἶπα στὶς θύμησες νὰ πάψουνε
τὰ δειλινὰ γιὰ σὲ νὰ λένε
πτὰ μάτια μου νὰ σταματήσουνε
τὸ χωρισμό μας γιὰ νὰ κλαῖνε.

Κι' ἀντὶς τραγοῦδι καθὼς τῶθελα
μοιρολογήσανε τ' ἀηδόνια
κι' ὅσ' ἄνθη ἀνθίσανε, μαράθηκαν
στῆς ροδωνιᾶς μέσα τὰ κλώνια..

Κλείει σιγανὰ τὸ κάθε σούρουπο
στὴ στέγη μας τ' ἀγέρι τώρα
κι' οἱ θύμησες πικρὲς ξανάρχονται
στοῦ δειλινοῦ τὴν γλυκειὰν ὥρα.

Καὶ μὲ τ' ἀγέρι τοῦ χινόπωρου
μὲ τὰ κλαδιὰ ποὺ κλαῖν ἀντάμα
σιγὰ τὰ μάτια μου βουρκώνανε
κι' ἀρχίζουν τὸ πικρὸ τὸ κλάμμα...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Π. ΛΑΖΑΡΗΣ

«Ἑβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:
Νοταρᾶ 15, Ἀθῆναι
(Ὄπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἑξάμηνος »	» 100.—
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ	Λιρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Ὑπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ. 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαιζῶνος 22)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιευόμενα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρὰ κι' ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τοῦ χαρτιοῦ.

Β. Ὅσοι χρησιμοποιεῖτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε τὸ ὄνομά σας καὶ τὴ διεύθυνσή σας γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ περιοδικοῦ.

Γ. Ὅταν ἀναφέρεσθε σὲ παλαιότερες ἀπαντήσεις νὰ σημειώνετε πάντοτε τὸν ἀριθμὸ τοῦ φύλλου, γιὰ τὸ ὁποῖο μᾶς γράφετε.

Δ. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ περισσότερα ἀπὸ ἕνα πεζὸ ἢ δυὸ ποιήματα.

Ὅσοι στεῖλουν περισσότερα ἀπὸ ὅσα ὁρίζουμε νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τους ὅτι θὰ διαβάζωνται στὴν τύχη ἕνα πεζὸ ἢ δυὸ ποιήματα καὶ τὰ ἄλλα θὰ σχίζωνται.

Ε. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ νέα συνεργασία σας ἂν δὲν λάβετε ἀπάντηση σ' ἐκείνη ποὺ ἔχετε στείλει, γιατὶ δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει. Νὰ σημειώνετε σὲ κάθε καινούργια ἀποστολὴ πότε ἐλάβατε ἀπάντηση στὴν προηγουμένη.

Σημ. Ὡς γνωστὸν ἡ «Ἑβδομάς» κρίνει τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν της καὶ δημοσιεύει τὰ ἐγκρινόμενα χωρὶς καμμιὰ χρηματικὴ ἀμοιβή.

Σπύρον Βενιεράκην. Ὄχι δημοσιεύσιμο ἀκόμη τὸ πεζὸ σας ἂν καὶ ἀρκετὰ συμπαθητικό. Πάντως, μερικὰ σημεῖα του γραμμένα πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὸ σύνολον δείχνουν ὅτι ἂν δουλεύατε περισσότερο τὸ γράψιμό σας θὰ ἐπιτυγχάνατε κάτι δημοσιεύσιμο. Μὴ διάζεσθε. Χριστόφιλον Παξινόν. Τὰ δύο πρῶτα τετράστιχα τοῦ «Σὰν τί νὰ λέν» καλούτσικα, τὸ τελευταῖο ὅμως πολὺ ἀδύνατο. Ἂν σᾶς εἶναι δυνατόν, διορθῶστε το καὶ ξαναστεῖλτε το μας, γιατὶ ὡς ἰδέα εἶναι καλό. Πάολαν Σέτσι. Τὸ «Ἕνα φῶς» ὄχι ἐπιτυχημένο. Ὁ «Καβαλλάρης» καλὸ ὡς τὴν μέση μόνο. Ὕστερα τὰ χαλάει. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐρώτηση ποὺ μᾶς κάνετε, δὲν ἔτυχε, δυστυχῶς, νὰ διαβάσουμε τὸ περιοδικὸ ποὺ ἀναφέρετε. Δ. Χ. Τηλαυγῆ. Ἐγκρίνεται τὸ πεζὸ σας καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Ἄγνωστον. Σχετικὰ καλύτερο τὸ «Παράπονο» κι' αὐτὸ ὅμως ὄχι δημοσιεύσιμο. Ὑστερεῖτε στὴν τεχνικὴ τοῦ στίχου. Νοτούλαν Παξινοῦ. Τὰ θέματα ποὺ μεταχειρίζεσθε πολὺ κοινότοπα. Προσπαθῆστε νὰ πρωτοτυπήσετε λίγο. Ἰωάν. Δ. Μπαλλῆν. Πολὺ πρωτόλειο τὸ ποίημά σας, δυστυχῶς. Καὶ τὸ μέτρο σας ἐντελῶς λανθασμένο καὶ ἡ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζεσε ὄχι στρωτή. Τάκην Καρατζᾶν. Ἐγκρίνεται τὸ «Μιὰν αὐγὴ» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Πικραμένα χείλη. Δυστυχῶς καὶ πάλιν οἱ στίχοι σας δὲν εἶναι κατάλληλοι γιὰ τὸ περιοδικόν μας. Δημοσιεύομε μόνο ἐδῶ μερικοὺς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ μᾶς στέλλετε ἐν εἴδει γράμματος γιὰ νὰ γελάσουν καὶ οἱ ἀναγνῶσται μας:

Πῆρα τὴν «Ἑβδομάδα» χθὲς
κι' ἔβαλα τὰ γυαλιά μου
μὲ κάποιαν προθυμάδα,
κι' ἔψαχνα στὰς σελίδας της
νὰ δῶ καὶ τὰ δικά μου
μὰ δυστυχῶς δὲν τ' ἄδα.

Τὴν διάβαζα χαρούμενος
κι' ἀπάνω της σκυφτὸς
ἤμουν μπρουμουτισμένος.
Μὰ δὲν τοὺς εἶδα κι' ἔγινα
ὅπως καὶ πρὶν θλιφτός,
τουτέστι λυπημένος.

Νὰ εἶναι, ὁ πληθωρισμὸς
ἄραγε ἡ αἰτία;...
...καὶ ἡ προτεραιότητα;
ἢ μήπως εἶν τῶν στίχων μου
π' ἔχουν ἡ ἀνουσία
κι' ἐκ τούτης ἡ κρυότητα;
Αὐτὸ θάναι καί— θ' ἄπατε—φρονίμως δὲ ποιοῦντες
πῶς δὲν δημοσιεύονται
Διότι ἀν τοὺς γράψωμε θ' ἀχωμ' ἐκ τούτων ποῦντες
ποὺ δὲν θὰ θεραπεύονται.
Σὰν θὰ τοὺς δώσω στὸ κοινὸν—θᾶπες— νὰ τοὺς διαβάσῃ
ἅμα τοὺς ἀναγνώσῃ
Εἰμ' ἐκατὸ τοῖς ἑκατὸ βέβαιος. θὰ πουντιάσῃ
θὰ πέσῃ καὶ στὴ στρῶσι.

Σοῦ στέλω—βλέπεις—μπόλιωμ
Κάτσε καὶ σύγκρινέτα
ὅλα αὐτὰ πρὸς ἄλληλα,
Κι' ἂν δῇς κι' εἶναι τῆς προκοπῆς
Ἂν θέλῃς πέρασετα
σᾶν θὰ τὰ βρῇς κατάλληλα.

Τὸ ξέρω ὅτι θὰ μου πῆς
Πῶς κάμνω καταχρήσεις
π' ἔχω πολλὰ γραμμένα.
Μὰ δὲν πειράζει τὰ χαρτιὰ
κάμνουν καὶ γι' ἄλλη χρῆσι
καὶ δὲν πάνε χαμένα.

Μιχαὴλ Ν. Βασιλειάδην. Σᾶς ἔχαμε ἀπαντήσει ἤδη. Δημήτριον Κόκκον. Τὸ «Πῶς θάθελα, ἀγαπούλα μου» θέλει διόρθωμα στὸν δέκατο στίχο του γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Ἐκεῖνο τὸ «δένδρα πλέρια» καταστρέφει ὅλο τὸ ποίημα. Π. Ν. Ἀποτυχημένο τὸ «Λιμάνι τῆς εὐτυχίας». Γεμάτο τεχνικὰ ἐλαττώματα. Ἡ «Ἑβδομάς» δὲν παίρνει δικαίωμα κρίσεως. Συνεπῶς οἱ πέντε δραχμὲς μένουν εἰς διάθεσίν σας. ΚΩΝΠΑΝ. Ὄχι δημοσιεύσιμα τὰ πρωτότυπά σας. Σχετικὰ καλλίτερη ἡ μετάφραση ἂν καὶ τὸ ποίημα αὐτὸ τοῦ Οὐνκὼ θέλει δόκιμη πέννα γιὰ ν' ἀποδοθῇ τέλεια. Μάνον Καράμαλην. Δὲν μᾶς ἱκανοποιήσανε τὴν φορὰ αὐτή. Κλειὼ Σακ. Χωρὶς ἁρμονικὸ ρυθμό, χωρὶς μέτρο, χωρὶς μουσικότητα τὸ «Στὸ ἀτελιέ σου». Ὁ στίχος σας εἶναι ἀδούλευτος ἀκόμη. Λελβέκ. Ἐγκρίνεται τὸ «Καὶ ὁ χρόνος κύλισε...» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Χρῆστον Παξινόν. Πολλὲς ἀντιποιητικὲς λέξεις ἔχει τὸ ποίημά σας ποὺ τὸ κάνουν ἀποκρουστικό. Ἀποφεύνετέ τες στὸ μέλλον.

SCHERK

Διαβάστε τὸ βιβλιαράκι ποὺ εἶναι στὴ φιάλη τῆς Λοσιὸν προσώπου Σέρκ.
Θὰ ἰδῆτε ὅτι: Μόνον ἡ καλὰ καθαρισμένη ἐπιδερμίδα παραμένει δροσερή, λεία καὶ πέρνει τὴν ἐλκυστικὴ χάρη μιᾶς ὑγιοῦς ὠμορφιάς. Καὶ ἡ Λοσιὸν προσώπου Scherk καθαρίζει τὴν ἐπιδερμίδα ἀπόλυτα, τὴν ξανανειώνει καὶ τὴν διατηρεῖ στὸ χρῶμα τῆς ὑγείας. Φιαλίδια τσάντας Δραχ. 35.- Μεγαλύτερα τῶν Δραχ. 55.-, 90.- καὶ 175.-.
Δείγμα ἀποστέλλεται ἐναντι 5δράχ. γραμματοσήμου.
Γεν. Ἀντ.: Οἶκος Π. Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, Ἀθῆναι.

Πούδρα Mystikum σὲ κουτιὰ τῶν Δραχ. 60.- καὶ 50.-
Κομπακτ Mystikum Δρ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΦΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας γιὰ ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου ἰατροῦ τῆς πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40).

Ὅσες ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας θέλουν ἐκτενεστέρα ἀπάντηση ἂς γράψουν τοῦ ἰδίου ἐσωκλείοντας καὶ τὴν ἀμοιβὴν εἰς ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν (δρ. 50).

Μαρίαν Μ. Ταμπούρια. Ὁ ἐνθουσιασμός σας γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν συμβουλῶν μας καὶ γιὰ τὸ περιοδικὸ μᾶς συνεκίνησε βαθύτατα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε. Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐξόδου πρὸς τὴ παρεξήγηση... Ἐφ' ὅσον μάλιστα εἶσθε ἐπισήμως ἀρραβωνιασμένη; Ἀσφαλῶς θὰ ἱκανοποιηθῆτε μὲ τὴν Μπριγιάντ, ἡ ὁποία συγκεντρώνει ἰδιότητες θεραπευτικῆς καὶ καθαριότητος. Γιὰ τὴν εὐχάριστη γεύση τοῦ στόματος καὶ τὴν ἀπόπνοια συντελεστικωτάτη.

Βιρζίνιαν, Ἐνταῦθα. Βέβαια, ἡ ὑπερκόπωση τῆς ὁράσεως ἀπὸ τὴν πολὺ καὶ συνεχῆ ἀνάγνωση καὶ γραφή, συντελεῖ στὶς ρυτίδες τῶν ματιῶν. Λοιπὸν κάθε βράδυ ἀφοῦ κάνετε ἀπαραιτήτως μερικὲς θερμὲς κομπρέσσες ἀπὸ μαραθόσπορο, καὶ ἀφοῦ σκουπίσετε τὰ βλέφαρα κάνετε ἕνα ἐλαφρό, μὰ ἐλαφρότατο μασσὰζ τῶν βλεφάρων μὲ τὴν κάτωθι πομάδα. Καὶ πάλε, σᾶς λέγω, ὅτι τὸ μασσὰζ πρέπει νὰ γίνεται ἐντελῶς ἐπιφανειακά. Θ' ἀρχίζετε ἀπ' τὸ ἐπάνω βλέφαρο, ἀπ' τὴν ἄκρη τῆς μύτης, θὰ φθάνετε στὴν ἔξω γωνιὰ καὶ κατόπιν θὰ γυρίζετε στὸ κάτω βλέφαρο φθάνοντας πάλε στὴ μύτη. Αὐτὸν τὸν κύκλο νὰ τὸν κάνετε 10 φορὲς κάθε βράδυ.

Huile de ricin	4	gr.
Vaseline	16	»
Acide galliqne	1	»

Τὴν στιγμὴ ποὺ περνᾶτε τὸ ἄνω βλέφαρο, ν' ἀνοίγετε καλὰ τὸ στόμα, πρᾶγμα ποὺ ἐμποδίζει τὸ ζάρωμα τοῦ βλεφάρου κι' ὑποβοηθεῖ καλλίτερα τὸ μασσάζ.

Μοδιστρούλα Ἐνταῦθα. Οἰκονομικὴ κρέμα ποὺ μοῦ ζητᾶτε καὶ συντελεστικὴ γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ δέρματός σας εἶναι ἡ λιπαρὰ μορφὴ τῆς Χαρέμ. Νὰ πλύνεσθε πάντοτε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ἀραιότατο χαμομηλόνερο. Νὰ μὴ ξεχνᾶτε τ' παράδι τοῦ αὐγοῦ. Ἅμα τὸ δέρμα σας μετὰ τὴν χρήση τῆς λιπαρᾶς μορφῆς μαλακώσῃ, τότε τὸ μὲν βράδυ θὰ χρησιμοποιῆτε φορὲς φορὲς τὴν ἑβδομάδα τὴν λιπαρὰν μορφήν της, ἐνῷ πρὸ τῆς πούδρας τὴν Βανίσινγκ Χαρέμ. Ἡ τιμή της εἶναι 20 δρχ. τὸ βαζάκι, γιὰ νὰ τὴν βρῆτε πρόσφατη ἀποταθῆτε στὸν γενικό της ἀντιπρόσωπο κ. Χ. Λήτον φαρμακοποιὸν Σταδίου 13.

Κίρκην, Πειραιᾶ. Δυστυχῶς ἡ κατάσταση τοῦ προσώπου γιὰ τὴν ὁποία μοῦ γράφετε εἶναι τέτοια ὥστε χωρὶς προσωπικὴ ἐξέταση ὑπάρχει κίνδυνος μᾶλλον ἐπιδεινώσεως. Δὲν πειράζει ποὺ δὲν διαθέτετε τὰ ἀπαραίτητα χρήματα. Ἡ «Ἑβδομάς» καὶ σ' αὐτὸ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ. Πηγαίνετε στὸν κ. Λαδᾶ καὶ θὰ σᾶς ἐξετάσῃ δωρεάν, φθάνει νὰ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ κι' ἐπειδὴ πολλὲς ἀναγνώστριές μας ζητοῦν τὴν γνώμη τοῦ κ. Λαδᾶ γιὰ δωρεὰν ἐξέταση χωρὶς προηγουμένως νὰ μᾶς ἔχουν γράψῃ καὶ τοῦ δοθῇ ἡ ἀπαραίτητη ἐντολή, δηλώνομε καὶ πάλε, ὅτι μόνον ἐκεῖνες ποὺ μέσον τῆς παρούσης στήλης στέλλονται στὸν κ. Λαδᾶ γίνονται δεκτὲς δωρεὰν πρὸς ἐξέτασιν. Τὶς ἐπισκέψεις δὲ αὐτὲς τὶς πληρώνει τὸ περιοδικόν. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τοῦ λέτε τὸ ψευδώνυμο ὑπὸ τὸ ὁποῖο ἔχομεν δώσει τὴν ἐντολὴν γιὰ δωρεὰν ἐξέταση.

Εὐδοξοῦλα Μ. Θεσνίκη. Δὲν χρειάζονται μαῦρες ἰδέες, μικροῦλα μου, ἀλλὰ σχετικὴ περιποίηση τοῦ προσώπου σας. Μὲ σαποῦνι νὰ μὴ πλύνεσθε καθόλου. Νὰ πλύνεσθε πάντοτε μὲ δροσερὸ νερό. Νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε καμμιὰ κρέμα γιατὶ ἡ κατάστασή σας θὰ χειροτερεύῃ. Ἐσωτερικῶς νὰ παίρνετε μουρουνέλαιο ἢ Σιρὸ Ἰοντοτανίκ. Ἀπ' τὸ πρῶτο θὰ πάρετε ἕως 2 κιλὰ καὶ ἀπὸ ἕνα φλυτζάνι τοῦ καφὲ τὴν ἡμέρα ἀπ' τὸ δεύτερο δὲ μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας μεσημέρι κι' ἄλλη μιὰ τὸ βράδυ, πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Μετὰ τὸ πρωϊνὸ καὶ βραδυνὸ πλύσιμο μὲ δροσερὸ νερὸ νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν:

Alcool camphré	30	gr.
Teint de benjoin	16	»
Eau de Cologne	60	»
Eau distillée	40	«

Δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα κτυπημένο ἀσπράδι ποὺ μετὰ ἕνα τέταρτο τὸ ξεβγάζετε μὲ μόλις χλιαρὸ νερό.

Ἀπαγοητευμένην νέαν Κύπρον. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμότατα γιὰ τὶς εὐχές σας. Σᾶς ἔχω γράψει ἐπανειλλημένως. Τὸ ὁμολογεῖτε καὶ σεῖς στὴν ἐπιστολήν σας, τότε πῶς στὴν ἀρχή της μοῦ ρωτᾶτε μήπως χάθηκε τὸ γράμμα; Ἐκτὸς ἂν παρακολουθῆτε τὴν «Ἑβδομάδα» μόνον ὅταν περιμένετε ἀπάντηση. Ἡ ὑπερλίπανση αὐτὴ εἶναι τὸ μαρτύριο πολλῶν, δυστυχῶς, κυριῶν, καὶ τὸ γυάλισμα ἐπιμένει καὶ στὶς παγερὲς ἀκόμη ἡμέρες τοῦ χειμῶνα. Κάθε βράδυ νὰ καθαρίζετε καλὰ τὸ πρόσωπό σας, δίχως νὰ τὸ πλένετε μ' ἕνα βαμβάκι βρεγμένο στὴν λοσιόν ποὺ γράφω παρακάτω. Ἂν ὁ ἰδρὼς μετὰ 6—8 ἡμέρες ἐπιμένει νὰ κάνετε τὸ ἴδιο καὶ τὸ πρωϊ μετὰ τὸ πλύσιμο. Νὰ πλένεσθε πάντα μὲ δροσερὸ νερὸ καὶ νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε πρὸς τὸ παρὸν κρέμες, ἀλλὰ μόνον πούδρα. Νὰ ἀποφεύγετε τὶς λιπαρὲς τροφὲς καὶ σάλτσες. Νὰ εἴσθε ἀπαραιτήτως ταντικὴ στὸ στομάχι. Ἡ λοσιὸν εἶναι:

Βορακικὴ σόδα 10 γραμ.
Αἰθὴρ 10 γραμ.
Νερὸ ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλλιᾶς 200 γραμ.

Σᾶς τὰ γράφω ἑλληνικὰ γιὰ νὰ τὰ ζητῆ-

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ
ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

μὲ τὴν τελευταίαν ἁπλουστάτην μέθοδον, τὴν Brillantine CHARMINE CHARMINE A'. Διὰ τὰ μαῦρα, καστανὰ καὶ ξανθὰ μαλλιά.
Ἀναζωογονεῖ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας χωρὶς νὰ εἶναι βαφὴ καὶ ἐντὸς 10 τὸ πολὺ ἡμερῶν ἔχετε τὸ φυσικὸν χρῶμα τῆς κόμης σας Μαῦρα, Καστανὰ ἢ ξανθά.
Καταργεῖ πλέον τὰ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ δίδει χωρὶς νὰ βλάπτῃ καθόλου τὴν ὡραιοτέραν στιλπνότητα. Ἐξαλείφει τὴν πιτυρίδα καὶ σταματᾶ τὴν τριχόπτωσιν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος
Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 10. ΤΗΛΕΦ. 24742.

Ὄχι αὐτὸ τὸ ψαλίδι!

Τὸ ψαλίδι πρέπει νὰ κόβῃ καλά.
Τὸ ἀκόνισμα ψαλιδιῶν
ALLEGRO
Μοντέλο «Ραπίντ» εἶναι ἀπαραίτητο διὰ νὰ ἔχετε τὸ ψαλίδι σας πάντοτε ἀκονισμένο καὶ ἐν τάξει.
ΤΙΜΗ ΔΡ. 175
Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι
SIDNEY-NOWILL LTD
ΣΤΑΔΙΟΥ 4

σετε ἕνα-ἕνα ἀπ' τὸ φαρμακεῖο καὶ νὰ τ' ἀνακατέψετε καλὰ μόνη σας. Ὅταν δῆτε ὅτι λιγώστεψε τὸ γυάλισμα ν' ἀραιώσετε τὴν χρήση της μέρα παρ' ἡμέρα. Γιὰ τ' ἄλλο ζήτημα γράψτε στὸν κ. Λαδᾶ νὰ σᾶς ἀπαντήση ἰδιαιτέρως, ἐσκλείοντας καὶ 50 δρχ. γιὰ τὴν ἀπάντηση.

Ἐλευθ. Χρυσ. Παγκρ. Δυστυχῶς δὲν εἶναι ζήτημα γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσωμε ἰδιαιτέρως. Νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν κ. Λαδᾶ ποὺ θὰ σᾶς κατατοπίση λεπτομερῶς καὶ δωρεὰν στὸ ζήτημά σας, λέγοντάς τον τὸ ψευδώνυμόν σας.

Μαρίαν Γ. Σ. Χ. Ἐνταῦθα. Μ' ἀροῦ. εἶσθε ἐδῶ νὰ πᾶτε ἢ ἴδια στὸν κ. Λαδᾶ. Θὰ τὸν βοηθήση πολὺ κι' ἡ προσωπική ἐξέταση. Θὰ σᾶς ἐξυπηρετήση ἐντελῶς δωρεὰν φθάνει νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5½—8.

Μιὰ δασκαλίτσα. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλό σας λόγια, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν συμβουλῶν μας στὸ ζήτημα τῆς ἀδελφῆς σας. Γιὰ τὸ ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖο ζητᾶτε σήμερα τὴν γνώμη μας, σᾶς γνωρίζω, ὅτι ἡ κακοσμία μπορεῖ νὰ προέρχεται καὶ ἀπὸ κατεστραμμένα δόντια ἢ οὐλίτιδα, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ ἀπὸ δυσπεψία, ἢ καὶ ἀπὸ καμμιὰ πάθηση τῆς μύτης. Ὥστε ἂν μετὰ εἰκοσαήμερο χρήση τῆς ὀδοντόπασας καὶ τοῦ ἀντισηπτικοῦ ὑγροῦ γιὰ τὶς πλύσεις τοῦ στόματος δὲν δῆτε θελτίωση τότε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν ὀδοντοϊατρό σας μὲν ἂν ἔχετε κατεστραμμένα δόντια, ἀλλοιῶς ἕνα ὠτορινολόγον. Βεβαίως ἡ πάστα ποὺ εἴχαμε δώσει στὴν φίλην σας εἶναι ἡ καλλίτερη ἀπ' ὅλες γιατὶ περιέχει συστατικὰ χημικῶς καθαρὰ καὶ χάρις στὴν ἐξαιρετικὴ ποιότητά τῆς μέντας ποὺ περιέχει δίνει στὸ στόμα εὐχάριστη γεύση καὶ πιθανὸν ἡ κακοσμία νὰ ὀφείλεται καὶ σ' ἄλλη αἰτία. Ἡ ὀδοντόκρεμα λοιπὸν αὐτὴ εἶναι ἡ Μπριγιάντ τὸ δὲ ὑγρὸ γιὰ τὴν πλύση τοῦ στόματος εἶναι «Ὦ ντανιτιφρὶς ροαγιάλ». Πωλοῦνται καὶ τὰ δύο παντοῦ.

Α.Α.Α. Ἀθῆναι. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη σας ποὺ ἀνεπτύχθη ὕστερα ἀπὸ ἐπανειλλημένες ἀποτελεσματικὲς συμβουλές μας. Ἀλλὰ γιατὶ γράφετε κάθε φορὰ καὶ μ' ἕνα ψευδώνυμο ποὺ δὲν χρησιμοποιῆτε τακτικά; Μήπως φαντάζεσθε ὅτι μ' ἐνοχλῆτε, κάθε ἄλλο, εὐχαριστοῦμαι πολὺ νὰ ἐξυπηρετῶ, ὅταν παρίσταται ἀνάγκη, τὶς ἀναγνώστριές μας. Στὰ ἐρωτήματά σας σᾶς ἀπαντῶ μὲ τὴν ἑξῆς ἐρώτηση: Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ξεσκονίζετε τὰ ροῦχα σας καὶ νὰ μὴ βερνικώνετε τὰ παπούτσιά σας; Θὰ λεκιάσουν, θὰ σκάσουν, θὰ πρασινίσουν. Τὸ ἴδιο παθαίνει καὶ τὸ δέρμα, ποὺ ὅμως ἀνθίσταται, πιὸ πολὺ καιρὸ στὴν καταστροφή. Πάντως εὐχαρίστως συνέστησα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας στὸν κ. Λαδᾶ νὰ σᾶς δεχθῆ δωρεὰν καὶ νὰ σᾶς κατατοπίση σ' ὅλα. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμο. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5½—8 μ.μ.

ΛΟΡΑ

ΣΙΝΔΟΝΟΠΑΝΑ βαμβακερὰ δρ. 19 ἡμίλινα 34 διπλῶν κρεββατιῶν 38, ἡμίλινα 49 δρ. Σερβίς φαγητοῦ ἡμίλινα δρ. 235. Ἐγγλέζικα δρ. 475. Μαχαιροπήρουνα ἀνωξίδωτα καὶ φθηνά.

Γραφεῖα ἀντιπροσωπειῶν:

Ἐν Ἀθήναις Μητροπόλεως 22 1ον πάτωμα (Σύνταγμα).

Ἐν Πειραιεῖ Ἀγ. Κωνσταντίνου 16.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
Χ-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN
[illegible]εται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Ἐμ. [illegible]ν καὶ Μαυροκορδάτου 6, ἀπὸ 4—6 μ.μ. Τηλ. 29 - 562
Χειρ. - Ὠτορινολαρυγγολόγος

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ
Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
Ἐξετάσεις καὶ δι' ἀκτίνων ΡΟΝΤΓΚΕΝ Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 19 6

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιοῦται νὰ ζητήση δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν σημείωσιν: «Διὰ τὸν Ἰατρόν», οἱανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλήν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος, νὰ περιγράφη δηλαδὴ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνῶσται μας οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέραν δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν, ἃς γράφουν ἀπ' εὐθείας στὸν ἰατρόν μας κ. Λουκᾶν Δημητριάδην 14 ὁδὸς Ἀγ. Δημητρίου (πάροδος Εὐριπίδου).

Ὁ ἰατρὸς τῆς «Ἑβδομάδος» δέχεται τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν του ἀναγνώστας μας καθ' ἑκάστην, πλὴν Κυριακῆς, 6—7 μ.μ. Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητον νὰ τοῦ δηλώνουν τὸ ὄνομα ὑπὸ τὸ ὁποῖον μᾶς ἔγραψαν.

Παναγιώτα Χατζηγιάννη. Γιὰ τοὺς πόνους τῶν νεφρῶν αἰτία εἶναι τὰ ἄλατα ποὺ ὑπάρχουν στὸν ὀργανισμό σας καὶ αὐτὰ κυρίως πρέπει νὰ καταπολεμήσετε. Γιὰ νὰ σταματήσουν οἱ πόνοι ὑπάρχουν διάφοροι τρόποι: πρῶτον χρειάζεται δίαιτα, δηλ. νὰ ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ κρέατα καὶ μάλιστα τὰ χονδρά Ἐπίσης νὰ ἀποφεύγετε τὰ χόρτα ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ σ, καὶ δεύτερον νὰ πάρετε λίγο νερὸ Πλατυστόμου, θερμῆς πηγῆς ἀπ' τὸ ὁποῖο νὰ πίνετε ἕνα ποτῆρι τὴν ἡμέρα, καὶ τέλος νὰ πάρετε Ἀτοφὰν Σέριγκ σὲ κομπριμὲ ποὺ θὰ τὰ παίρνετε σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγία τους.

Καλὸν ἐπίσης εἶναι νὰ κάμνετε ποῦ καὶ ποῦ μερικὲς ἐντριβὲς σ' ὅλο τὸ σῶμα μὲ κοινὸ οἰνόπνευμα. Ἀφοῦ κάμετε ὅλα αὐτὰ μοῦ ξαναγράφετε πῶς πάει ἡ κατάστασή σας καὶ σᾶς ἀπαντῶ πάλι.

Ἀδικημένον. Ἐὰν εἴσασθε κανένα κορίτσι θὰ σᾶς δικαιολογοῦσα ἀλλὰ σεῖς ἕνας νέος μὲ μέλλον, μορφωμένος νὰ κάθεσθε καὶ νὰ σκέπτεσθε γιὰ λίγα σπυριὰ ποὺ ἔχετε στὸ πρόσωπο καὶ νὰ διερωτᾶσθε ἂν ἀξίζη ἡ ζωή σας μὲ τέτοια στίγματα, αὐτὸ εἶνε ἀκατανόητο. Ὁμολογῶ ὅτι πρώτη φορὰ μοῦ συμβαίνει νὰ πάρω ἕνα τέτοιο γράμμα. Ἀκοῦτε τώρα μὲ λίγη καλὴ θέληση καὶ μὲ λίγη ὑπομονὴ ὅλα αὐτὰ γίνονται καλά, γιατὶ αἰτία ποὺ τὰ προκαλεῖ εἶναι ἕνα μικρόβιο ποὺ λέγεται σταφυλόκοκκος. Ὑπάρχουν δὲ εὐτυχῶς ἐμβόλια ποὺ εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀποτελεσματικά. Εἶναι τὰ ἐμβόλια τοῦ ἰατροῦ Ἀλεξάνδρου Κόμη. Μπορεῖτε νὰ τὰ προμηθευθῆτε καὶ νὰ τὰ κάμετε νὰ εἴσθε δὲ βέβαιος ὅτι μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα ὅλα τὰ σπυριὰ τοῦ προσώπου σας θὰ φύγουν. Αὐτὰ εἶναι λοιπὸν καὶ ἀφήσετε κατὰ μέρος τὶς αὐτοκτονίες καὶ ὅλα τὰ ἄλλα. Στρέψατε τὸ μυαλό σας σὲ πράγματα πιὸ ὠφέλιμα γιὰ τὸ μέλλον σας.

Ἰάσωνα Ἰωαννίδη, Ἁγία Παρασκευὴ Λέσβου. Καὶ σὲ προηγούμενο τεῦχος εἶχα γράψει ὅτι ἔχασα μερικὰ γράμματα καὶ παρακαλοῦσα νὰ μοῦ ξαναγράψουν ὅσοι τυχὸν δὲν κῆραν ἀπάντηση σ' αὐτά. Σεῖς τώρα μοῦ ὑπενθυμίζετε μοναχὰ τὴν διεύθυνσίν σας ἐνῷ μοῦ χρειάζονται λεπτομέρειές γιὰ τὴν κατάστασή σας. Κάμετε λοιπὸν παρακαλῶ τὸν κόπο νὰ μοῦ ξαναγράψετε καὶ ἀμέσως θὲ σᾶς ἀπαντήσω.

Χριστίναν Πειραιᾶ. Εἶναι πραγματικὰ περίεργες οἱ ἀντιθέσεις ποὺ παρουσιάζονται σὲ σᾶς. Φαίνεται δὲ ὅτι μόνη σατὰ προκαλεῖτε ὅλα αὐτὰ γιατὶ ἀσφαλῶς τ' μὲν καλοκοῖοι θὰ τρέχετε δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἔχετε ἄλλωστε καὶ τὰ μπάνια. Ἐνῷ ἀντιθέτως τὸν χειμῶνα παρατηρεῖται ὁλοσδιόλου τὸ ἀντίθετον καὶ γι' αὐτὸ γίνεται ὅ,τι γίνεται. Μιὰ μόνη τώρα συμβουλὴ ἔχω νὰ σᾶς δώσω.

Νὰ κάμετε σουηδικὴ γυμναστικὴ καθημερινῶς. Θ' ἀρχίσετε ἀπὸ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας ὥσπου νὰ φθάσετε τὴ μισὴ ὥρα. Ἐπίσης νὰ ἀποφεύγετε τὰ λιπαρὰ φαγητὰ καθὼς καὶ τὰ ἀμυλώδη καὶ τέλος τὰ πολλὰ νερά. Μιὰ φορὰ δὲ τὸν μῆνα μπορεῖτε νὰ παίρνετε ἕνα ἐλαφρὸ καθαρτικό. Προτιμᾶτε τὸ ἀγγλικὸν ἀλάτι.

Νίναν Γεωργ. Σταύρου. Ἀτυχῶς γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα φάρμακο δὲν ὑπάρχει. Ἐφ' ὅσον ὅμως, ὅπως μόνη σας λέτε, δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ἐπιλήψιμο νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος ἀνησυχία, καθότι τὸ φαινόμενον αὐτὸ παρουσιάζεται σὲ πολλὰς περιπτώσεις.

Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα εἶναι ὅλως διόλου ἀστεῖο καὶ μόνον ποὺ τὸ βάζετε μὲ τὸ νοῦ σας ἀδικεῖτε τὸν ἑαυτό σας. Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον ἂν συνέβαιναν τέτοια πράγματα. Θὰ ἦτο τότε γενικὴ καταστροφὴ γιατὶ πολλὲς φορὲς γίνονται τέτοια σφάλματα σὲ μιὰ οἰκογένεια. Ὁ,τιδήποτε, λοιπὸν ἄλλο πέστε μου εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω.

Φάνην Φυματόπουλον. Γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ πονοκεφάλου εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε χωρὶς νὰ πολυσκοτίζεσθε γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐπισκέψεως. Εἶναι τὸ ὀλιγώτερο ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ τυχὸν θὰ χρειασθοῦν. Ἄλλωστε ἂν εἴσθε ἄπορος δὲν πρόκειται νὰ πληρώσετε τίποτε ἀπολύτως ἐφ' ὅσον μάλιστα εἴσθε καὶ ἀναγνώστης τοῦ περιοδικοῦ. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα τῶν μαλλιῶν εἶναι πολλὲς οἱ αἰτίες ποὺ τὸ προκαλοῦν. Ὅταν ἀποφασίσετε νὰ ἔλθητε θὰ σᾶς ἐξετάσω καὶ θὰ σᾶς γράψω τὸ φάρμακο ποὺ χρειάζεται. Μέχρις ὅτου ὅμως ἀποφασίσετε νὰ ἔλθετε καλὸν εἶναι ὅταν λούζεσθε νὰ πλένετε τὸ κεφάλι σας μὲ λίγο ξύδι καὶ μετὰ πάλι μὲ νερὸ ὥστε νὰ φεύγη ἡ μυρωδιὰ τοῦ ξυδιοῦ. Τρεῖς φορὲς δὲ τὴν ἑβδομάδα νὰ τρίβετε τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν μὲ ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο σὲ λίγο οἰνόπνευμα.

Δημήτριον ξένον. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ κάμνετε πράγματα μόνος σας, χωρὶς νὰ ρωτᾶτε ἀνθρώπους ποὺ νὰ ξέρουν. Ὅλα ὅσα μοῦ γράφετε δὲν δείχνουν καθόλου ἀρρώστεια, εἶναι αὐτὸ ποὺ γράφετε ἄσχετα ἂν δὲν ἔβγαλε αἷμα. Καλὸν ὅμως εἶναι νὰ τὰ δείξετε στὸν γιατρὸ καὶ κεῖνος θὰ σᾶς ὁδηγήση τί πρέπει νὰ κάμετε γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆτε γιατὶ ἀργότερα θὰ ἔχετε πόνους καὶ βάσανα. Αὐτὴ εἶναι ἡ συμβουλὴ ποὺ ἔχω νὰ σᾶς δώσω. Ἂν νομίζετε δὲ ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὸ γιατρὸ γιὰ διαφόρους ἄλλους λόγους, τότε κάνετε τὴν ἀλοιφὴ ποὺ σᾶς γράφω παρακάτω, καὶ κάθε βράδυ βάζετε λίγη ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα ποὺ εἶναι στὴν ὁδηγία τοῦ φαρμάκου.

Ἐπίσης νὰ πάρετε κι' ἕνα κραιγιὸν νιτρικοῦ ἀργύρου καὶ μ' αὐτὸ νὰ τὰ περνᾶτε ἐλαφρὰ-ἐλαφρά. Καὶ τέλος πάρετε λίγα πίτουρα, βράστε τα καὶ ὅπως εἶναι, καυτά, βάλτε τα σ' ἕνα δοχεῖο καὶ καθῆστε ἐπάνω. Δηλαδὴ θὲ κάμετε ἐδρόλουτρα.

Ἡ ἀλοιφὴ εἶναι ἡ Πομάντ Ἀντρενοστυπτίκ Μιντύ. (1 σωληνάριο).

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
παθολόγος ἰατρὸς

Ὁ Γιῶργος λέγει πάντα ὅτι αὐτὸ ποὺ τὸν προτοτράβηξε σὲ μένα καὶ μὲ κάμνει ἀκόμη τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας, εἶναι ἡ φυσικὴ ὡραιότης τῆς ἐπιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει, ἔχουν ἢ τὴν ἐπιδερμίδα γυαλιστὴ ἢ χονδρὲς κηλῖδες πούδρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι πούδρα, ἀλλὰ εἰς ἐμὲ δίδει τὴν ὄψιν τοῦ ἀπολύτως φυσικοῦ διότι εἶναι «ἀεροποιημένη». Τόσον λεπτὴ καὶ τόσον ἐλαφρά, ποὺ πραγματικῶς στέκει στὸν ἀέρα.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ πούδρα Τοκαλὸν ἐξαπλοῦται τόσον ἐνιαία καὶ κανονικὰ καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἕνα λεπτὸν πέπλον ὡραιότητος, σχεδὸν ἀδιόρατον. Προκαλεῖ μίαν ὡραιότητα ὅπου φαίνεται πραγματικῶς φυσική, καὶ διάφορος ἀπ' τὶς παλιὲς βαρειὲς καὶ μοδέρνες, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φιασιδώματος. Ἡ τελευταία ἀνακάλυψις τῆς «ἀεροποιημένης» πούδρας θὰ ἀνατρέψη ὅλας σας τὰς ἰδέας ὅσον ἀφορᾶ τὴν πούδρα. Δοκιμάσατέ την σήμερον.

ΝΙΝΟΝ ΝΤΕ ΛΑΓΚΛΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 23)

στοὺς ὤμους τῆς νέας, καταλαβαίνω τῶρα ὅλες τὶς τρέλλες ποὺ οἱ ἄνδρες κάνουν γιὰ τὸ χατῆρι σου! Ἔλα, τῶρα νὰ σὲ φιλήσω, τὸ ἀξίζεις». Καὶ τῆς κολλᾶ δυὸ ἠχηρότατα φιλιὰ στὰ μάγουλα. Ὅταν ἡ Χριστίνα ἔφθασε στὸ Παρίσι, ἡ πρώτη της δουλειὰ ἦταν νὰ μεσολαβήσῃ στὴν βασίλισσα Ἄννα ὑπὲρ τῆς Νινόν. Σὲ λίγες μέρες αὐτὴ ἐπέστρεφε καὶ πάλι θριαμβευτικὰ στὸ Παρίσι.

Ἀπὸ τότε οἱ δυὸ βασίλισσες, ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Χάριτος, ἔγιναν στενὲς φίλες.

Ἡ ζωὴ ξανάρχισε πάλι γιὰ τὴν Νινὸν γεμάτη χαρά, εὐθυμία, τρέλλα. Οἱ φίλοι της δὲν ξέρουν τί νὰ τῆς κάνουν.

Κάποτε παρουσιάζεται στὸ μέγαρό της ἕνας ἡλικιωμένος ἄγνωστος καὶ τῆς λέγει:

—Μὴ σᾶς τρομάξῃ ἡ ἐπίσκεψή μου, δεσποινίς, ἀλλὰ ἔρχομαι νὰ σᾶς προσφέρω τὴν εὐτυχία: τὰ ὕπατα ἀξιώματα, τὸν ἄπειρο πλοῦτο, καὶ τὴν αἰωνία ὀμορφιά. Ποιᾶ ἀπὸ τὰ τρία προτιμᾶτε;

—Διαλέγω τὸ τελευταῖο, ἀλλὰ ποιὸς εἶσθε;

—Εἶμαι ὁ μάγος Νοκταμπύλ, καὶ ἀφοῦ διαλέξατε, σᾶς δίνω τὸ δικαίωμα νὰ εἶσθε πάντα δροσερή, πάντα νέα, πάντα ὡραία.

»Μέσα σὲ πέντε χιλιάδες χρόνια, μονάχα τέσσερις τέτοιες γυναῖκες ἔζησαν: ἡ Σεμίραμις, ἡ Ἑλένη τῆς Σπάρτης, ἡ Κλεοπάτρα καὶ ἡ Ἄρτεμη τοῦ Πονατιέ, σεῖς θὰ εἶσθε ἡ πέμπτη!

Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ «μάγος» ἔφυγε.

Ἂν ὅμως ἡ ἱστορία αὐτὴ ἦταν ἕνα ἀστεῖο τῶν φίλων της, δὲν εἶχε γι' αὐτὸ ὀλιγώτερο συμβολισμὸ καὶ ὀλιγώτερη προφητεία μέσα του, γιατὶ ἡ Νινὸν ἔμεινε πάντα ἀειθαλὴς καὶ δροσερὴ. Σὲ ἡλικία 55 ἐτῶν δὲν τὴν ξεχώριζε κανεὶς ἀπὸ μιὰ κοπέλλα 30 ἐτῶν!

Μ' ὅλη ὅμως τὴν τρελλὴ καὶ ἄτακτη ζωὴ ποὺ ἔκανε, ἡ Νινὸν ἔζησε χρόνια πολλὰ καὶ πέθανε στὰς 17 Ὀκτωβρίου 1705 πάντοτε ζωηρή, πάντοτε νέα!...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ἐκδόσεις

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Ἐκυκλοφόρησαν διὰ τῶν βιβλιοπωλείων εἰς δευτέραν ἔκδοσιν αἱ δύο τελευταῖαι ἐπιστημονικαὶ πραγματεῖαι τοῦ διαπρεποῦς ἰατροῦ κ. Ν. Δρακουλίδη, λίαν ἐνδιαφερουσαι καὶ ἐκλαϊκευμέναι. Ἡ πρώτη μὲ τὸν τίτλον «Φυσιογνωμία καὶ Χαρακτήρ» ἀναπτύσσει κατὰ τρόπον προσιτὸν εἰς πάντας τὴν λειτουργίαν τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως καὶ τὴν ἐκ ταύτης διαμόρφωσιν τῶν διαφόρων φυσιογνωμιῶν καὶ χαρακτήρων. Εἶναι ἡ νέα ἐπιστήμη διὰ τῆς ὁποίας μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξακριβώσῃ τὸν χαρακτῆρα τὸν ἰδικόν του καὶ τοῦ πλησίον του ἐπὶ τῇ βάσει τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου, ὡς καὶ τὰς μεθόδους ἀλλαγῆς καὶ διορθώσεως τοῦ χαρακτῆρος. Ἡ ἄλλη πραγματεία μὲ τὸν τίτλον «Ἡ Σεξουαλικὴ λειτουργία» ἀναλύει κατὰ τρόπον γλαφυρὸν τὸ τεράστιον πρόβλημα τοῦ σεξουαλισμοῦ καὶ τῆς θεωρίας τοῦ Φρόϋντ καὶ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἕνας ὀργανισμὸς δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τὴν αἰωνίαν νεότητα μὲ τὰς ὁρμόνας καὶ τὰς βιταμίνας. Ἀμφότερα τὰ βιβλία πωλοῦνται ἀντὶ 25 δρ. ἕκαστον εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν δύνανται νὰ τὰ παραγγείλουν εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Ἐλευθερουδάκη (Πλατεῖα Συντάγματος).

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΓΗΤΡΟΝ

Μία ἀντισηπτική Ὀδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικήν των λευκότητα εἶναι ἡ

ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνοῦς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ».

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπενεμήθη ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ : ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

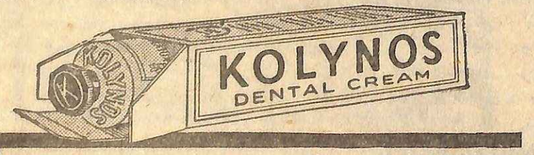

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Κυρίες μου,
Τὸ μυστικό τῆς ὠμορφιᾶς εἶναι ἕνα καὶ ἁπλούστατον.
Ἤμουν ἡ ἀπηλπισμένη τῆς ζωῆς καὶ χάρις σὲ μιὰ καλὴ σύμπτωσιν ἀνεκάλυψα τὸ ἁπλούστατον αὐτὸ μυστικό.. Εἶμαι πρόθυμη νὰ σᾶς τὸ ἀποκαλύψω. Γραψεῖτέ με, ἐσωκλείουσαι φάκελλον μὲ τὴν διεύθυνσί σας καὶ ἀνάλογον γραμματόσημον. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς πωλήσω τίποτε, οὔτε δέχομαι ἐπισκέψεις. Θὰ σᾶς δώσω μόνον μία πολύτιμη συμβουλὴ καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω γιατὶ τὸ κανω αὐτό. Κα Ἐλπὶς Δημητριάδου. «Παλαὶ ντὲ Βερσάιγ». Ὀθωνος 10. Ἀθῆναι.

ΖΩΝΕΣ-ΚΟΡΣΕΔΕΣ-
ΜΑΓΙΩ-ΣΟΥΤΙΕΝ

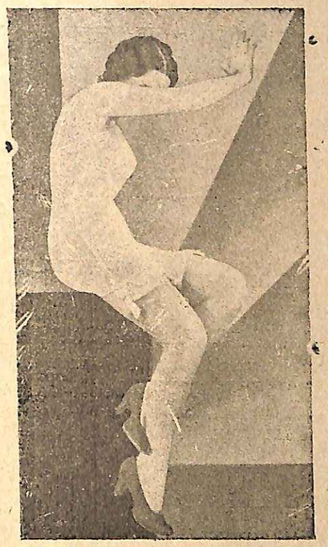

Ἐὰν θέλετε νὰ περιορίσετε κάθε περιττόν καὶ νὰ διατηρήσετε τὰς γραμμάς σας, δοκιμάσετε τὰ τελευταῖα μοδέλλα τῶν ΖΩΝΩΝ — ΚΟΡΣΕΔΩΝ — ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Λ. Π. τοῦ περιφήμου οἴκου ΜΠΑΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ἐφαρμόζουν σὰν γάντι ἐντελῶς ἀδιόρατα καὶ χωρὶς μπανέλλες. Μιὰ δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΛΙΣΩΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ
ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

μὲ τὴν τελευταίαν ἁπλουστά τὴν μέθοδον, τὴν Brillantine HARMINE CHARMINE A'. Διὰ τὰ μαῦρα, καστανὰ καὶ ξανθὰ μαλλιά.

Ἀναζωογονεῖ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας χωρὶς νὰ εἶναι βαφὴ καὶ ἐντὸς 10 τὸ πολὺ ἡμερῶν, ἔχετε τὸ φυσικὸν χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας, μαῦρα, καστανὰ ἢ ξανθά.

Καταργεῖ πλέον τὰ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ δίδει χωρὶς νὰ βλάπτῃ καθόλου τὴν ὡραιοτέραν, στιλπνότητα. Ἐξαλείφει τὴν πυρίτιδα καὶ σταματᾶ τὴν τριχόπτωσιν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος

Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 10 ΤΗΛΕΦ. 24742

Κυρία,

Η ΜΟΔΕΡΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑΝ ΤΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΗ ΕΝΑ ΚΟΡΣΕ Ἢ ΜΙΑΝ ΖΩΝΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 15 Γ
Παραπλεύρως τοῦ Κινηματογράφου «Ἀττικὸν»

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

μένει πάντα ὑγιής, καὶ φρέσκια σὰν τὴν ἀνοιξιάτικη δροσιὰ ὅταν πίνει τὸ

ΤΣΑ'Ι' ΡΙΧΤΕΡ

Εἶναι μοναδικὸ διὰ τὴν ἀκίνδυνο ἐλάττωσι τοῦ πάχους καὶ διατηρεῖ τὸ σῶμα λεπτὸ καὶ εὐκίνητο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ :
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15 Γ
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΙΝΟΥ ΑΤΤΙΚΟΝ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τὸ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ Τμῆμα τοῦ Φαρμακείου μας διατηρεῖ μεγάλην συλλογὴν ἀρωμάτων (Parfums) καὶ λοσιὸν ἐφαμίλλων τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν οἴκων.

Διαθέτομεν προσωπικὸν εἰδικῶς μορφωθὲν εἰς Γαλλικοὺς Οἴκους καὶ τὰς πρώτας ὕλας (Essences) τὰς εἰσάγομεν ἐκ Γαλλίας Φυσικὰς πάντοτε.

Εἴτε εἰς χῦμα, εἴτε εἰς φιαλίδια ἐξαιρετικῆς ἐμφανίσεως εὑρίσκετε ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ λοσιὸν παρομοίας εἰς ἀξίαν καὶ γοῦστο τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Οἴκων.

Ἐπίσης συνιστῶμεν τὶς ἐξαιρετικές μας Κολώνιες Athenia κ.λ.π.

Τὸ φημισμένο ἄρωμα ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ, μία νέα creation γεμάτη πρωτοτυπία καὶ μοδερνισμό. Καὶ τὸ νέο μας ἄρωμα Eternel Printems ποὺ θυμίζει τὴν αἰωνίαν ἄνοιξιν.

Τὰ Κιοῦ-Νοὺκ καὶ Eternel Printemps εὑρίσκονται σὲ μικρὰ καὶ μεγάλα κομψὰ φιαλίδια.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ